

Майкъл Еберхарт

Обектът на престъплението

Обект на престъплението: обектът (материална субстанция) върху който е извършено престъпление, например труп на убит човек или овъглените останки на опожарена къща. *Cognus delicti* на едно престъпление е обектът му, който включва два елемента – актът и криминалното изпълнение на този акт.

Юридически речник на Блек

ПРОЛОГ

Тод водеше всички момичета тук – кулата на спасителен пост номер 18 на плажа в Нюпорт. Докато не се сдобиеше с апартамент като по-големия си брат – със стерео уредба, огромно водно легло и хладилник, натъпкан с бира, това щеше да си остане най-доброто място, където можеше да заведе момиче вечер. Всички спасителни постове бяха близо до високия скат по протежение на плажа, върху който в един ред, с фарове, насочени към морето, паркираха колите. Предпочиташе пост номер 18, защото бе построен на малко по-ниско място, така че светлините от автомобилите се плъзгаха над него и обливаха водната повърхност оттатък, без да го смущават.

Кулите имаха малко остъклено помещение и широка около два метра тераса, върху която по цял ден се излежаваха спасителите – с изтегнати крака, с ръце зад тила и насочени към океана носове, покрити с бяло, за да не изгорят. Когато оранжевото слънце достигнеше хоризонта и сенките на кулите станеха по стотина метра, спасителите заключваха сърфовете, банските и шамандурите си заедно със сивите дървени стълби в специалните бараки отдолу и си тръгваха към къщи.

Ако нямаше стълба, човек би трябвало да е шимпанзе, за да се изкачи на кулите. А и кой ли би тръгнал да прави подобно нещо? Горе нямаше нито какво да се счупи, нито какво да се открадне.

Мястото беше отлично. Тод използваше къса въжена стълба, която прибираше, след като качеше горе одеалата и малката мека възглавничка, която осигуряваше на момичетата максимален комфорт. Не се нуждаеше от нищо друго – освен от бира. И от момиче, разбира се.

– Искаш ли още една? – попита той Никол. Тя беше новата водачка на клакьорките на училищния отбор по лека атлетика – жизнена блондинка, с коса до средата на гърба и наистина хубави балони.

– Чакай малко – каза момичето и повдигна бутилката, която държеше, за да види какво е останало в нея. – Добре. Дай.

Той отвори нова бира и ѝ я подаде, като прокара ръка зад гърба ѝ и задържа бутилката пред лицето ѝ. Никол се усмихна закачливо и на един дъх пресуши половината. След това се оригна, закри устата си с ръка и се изкиска.

Тод се наведе и леко я целуна по бузата. Момичето веднага се обърна и впи устни в неговите. Мушна език в устата му. Добре че я има

Мадона, помисли си той. Видеоклиповете ѝ си бяха живи курсове по секс.

Започнаха да се прегръщат още по-буйно и той пхна ръка под блузата ѝ. Дланта му остана известно време върху покритата от сутиена гърд, след това другата се плъзна зад гърба ѝ, напипа закопчалката и с едно ловко движение я освободи. Сутиенът увисна безжизнено.

Тод винаги държеше плажа под око, за да не се появят ченгета, пияници или някой друг, който да му развали работата, и когато белият мустанг спря на паркинга горе, той вдигна глава, за да види какво ще стане.

Колата закова на самия ръб, а предницата ѝ увисна над бордюра, който ограждаше площадката.

Още преди да спре напълно, отвътре изскочи някаква жена и прахолякът от гумите я обви. Тя трясна вратата ядосано и се запрепва надолу по пътеката към плажа. Когато след нея излезе едър мъж с огромни ръце.

Тод престана да целува Никол и извърна глава, за да може да наблюдава.

– Не спирай – прошепна тя. След това отвори очи и видя, че на лицето му е изписано нещо, което някак си не се вписваше в ситуацията. – Какво има?

– Ш-ш-ш-т!

Жената тичаше право към кула номер 18. Мъжът се спусна по стръмния скат на два големи скока. Долу се спъна и се претърколи, но веднага се изправи и продължи да я гони. Въпреки че затъваше до глезените, тичаше бързо и краката му хвърляха назад облаци пясък. Улови я точно под кулата. Сграбчи я за ръката и рязко я дръпна, за да спре.

Осветяваше ги крушката, монтирана в долния край на терасата, така че се виждаха съвсем ясно. Жената беше руса, с дълга коса като на Никол, но доста по-възрастна – като мадамата, която сваляше брат му. На тези години им е все едно какво правят, стига типът, с който го правят, да има презерватив и BMW, за да ги закара, където трябва, помисли си Тод.

Видът ѝ беше кошмарен – червилото се бе размазало по едната буза, а косата ѝ беше раздърпана, сякаш някой се бе опитвал да я отскубне от корените ѝ. Едва се държеше на краката си. Олюляваше се като боксьор, получил кроше под брадичката, и Тод беше сигурен, че типът я е бил.

Когато я сграбчи, тя се обърна рязко, изръмжа нещо като „ще те

убия“ и замахна с червените си нокти към лицето му.

Тод и Никол се залепиха за стената на терасата, колкото се може по-далеч от парапета, но въпреки това видяха, когато мъжът я улови за раменете и я разтърси. Главата ѝ се залюля, като на кукла. Типът беше много едър – близо два метра. Тя също не беше дребна – имаше красиво тяло, със силни рамене и добре оформени крака. Най-накрая онзи я удари. Дланта му се стовари върху бузата ѝ и въпреки шума от приборя, Тод чу шамара съвсем отчетливо.

Това накара жената да престане да плаче за момент. Втренчи се в него стъписана, като бебе, което се мъчи да поеме дъх, за да изпищи за първи път. След това рухна в ръцете му и се разтресе от ридания. Той я прегърна и я притисна към себе си. След минута тя се поуспокои, вдигна очи към него и светлината от крушката я освети, сякаш беше на сцена. Тод си помисли, че е красива като кинозвезда.

Двамата с Никол лежах неподвижно над тях и налягах слух. Шумът от морето заглушаваше гласовете, така че до ушите им долитаха само откъслечни фрази, умити от морските вълни – грохота, плисването на водата върху брега, оттичането назад и спорещите гласове в моментното затишие, докато следващата вълна набираше сили.

– Боже мой, Чад! – проплака жената. – Загазили сме!

– Какви ги дрънкаш? – изрева той в отговор и вълната заглуши останалото.

– Той е по петите ни – продължи тя след малко.

– Чакай – извика едрият. – Ти си проблемът, Робин. Ако се скриеш, ще се отървем от...

Нова тежка вълна се плисна върху брега.

Двамата продължиха да крещят неразбираемо. Изведнъж жената направи крачка назад и удари мъжа по лицето. След това хукна. Той се спусна след нея и я настигна в началото на кея. Улови я за раменете, събори я и падна отгоре ѝ. Тя започна да се съпротивлява, но без особен успех. Едрият я задържа с една ръка и я удари с другата. После още веднъж.

– Ще я пребие – прошепна Никол.

Онзи се наведе и дръпна жената, за да я изправи на крака. Тя се откубна отново и изчезна в тъмнината оттатък кея, а той я подгони с кръсъци.

Тод протегна ръка, отвори още една бира и се облегна на стената.

Настроението си бе отишло, в това поне беше сигурен. Да употребиш цял час, за да увещаваш едно момиче, и точно когато всичко е

готово, да се появи някаква си маймуна и да премаже от бой такава красива жена пред очите ти!

– По-добре да си вървим, Тод – обади се Никол.

– Още една бира?

– Наистина трябва да тръгвам. Майка ми се прибира от работа в девет.

– Да. Добре.

Напипа стълбата и я спусна през парапета. Тя се разви и долния ѝ край меко тупна в пясъка. Улови се за дъските на балкона и в този миг замря. Мъжът се връщаше. Тод направи крачка назад и вдигна пръст до устните си, за да предупреди Никол.

Едрият носеше жената. Ръцете и краката ѝ висяха безжизнено отпуснати.

Не беше в съзнание. Вратът ѝ бе изкривен под невъзможен ъгъл, изцъклените ѝ очи и подутите ѝ устни бяха отворени.

– Мъртва е! – проскимтя Никол едва чуто.

Тод вдигна ръка, за да я накара да мълчи, и започна да се моли едрият да не забележи стълбата.

Мъжът се изкачи по ската над плажа, като един-два пъти се подхлъзна на тревата, която го покриваше. При стъпките му ръцете и краката на жената се поклащаха.

Най-накрая стигна до бордюра и го прекрачи. Отключи колата, стовари жената на задната седалка и седна зад кормилото. Затръшна вратата и след миг изкривените фарове, насочени почти право надолу, обляха спасителната кула със светлина.

Тод и Никол се залепиха за пода. Колата даде малко назад, след това спря и мъжът превключи на дълги.

– Боже! Видя ни!

– Мълчи, Никол!

– Той я уби, Тод! Той уби тази жена!

– Дявол да го вземе! Мълчи!

Вратата се отвори и мъжът излезе, без да гаси мотора и фаровете.

– Да се махаме! – извика Никол.

Тод се огледа. Знаеше, че няма къде да отидат. И в двете посоки долу на плажа нямаше нищо, освен тъмнина. Може би имаше някакъв шанс да надбяга мъжа, но се съмняваше. Този тип беше шампион и му личеше отдалеч.

Не, най-доброто за тях бе да изтеглят стълбата и ако той се опиташе да се качи, Тод да го прасне по главата с бирена бутилка.

Мъжът застана върху ръба на скалата и се вгледа в осветеното от фаровете пространство. Никол лежеше на терасата и кафявото стъкло на бирената бутилка хвърляше чудати отблясъци по лицето ѝ.

Изведнъж типът прескочи бордюра. Това е то, помисли си Тод, изтегли бързо стълбата и стисна импровизираното си оръжие.

Онзи спря по средата на ската, наведе се и вдигна нещо.

– Пуловерът ѝ – прошепна Никол. – Това е пуловерът ѝ.

– Да – отвърна Тод и остави бутилката.

Мъжът се качи на колата, даде заден и подкара.

Тод погледна Никол. Тя трепереше, сякаш се бе къпала в морето. Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се спусне по стълбата.

– Беше мъртва, нали? – проплака момичето, докато отиваха към колата.

– Не. Беше в безсъзнание. Пиана.

– Приличаше на умряла.

– Не – настоя Тод, като се мъчеше да изглежда спокоен. Но Никол беше права. Жената приличаше на умряла. Наистина.

Глава първа

Съдия Силвия Калебресе, слаба жена с изпито лице и кокалести ръце, по които личаха множество синкави кръвоносни съдове, се наведе над съдийската банка и изръмжа:

– Предупреждавам ви, господа, че ако не престанете да се заяждате по този начин, ще ви санкционирам за обида на съда.

Тя погледна Шон Барет, младия адвокат на защитата, и след това свидетеля – детектив Том Гамбоа, който без пистолета си се чувстваше неприятно олекнал.

– Ясно ли се изразих? – попита тя и отново се облегна на стола.

Даваше си сметка, че подобни заплахи най-често са губене на време.

Барет все още нямаше опита на големите имена от професията си, но беше умен и се бореше с нокти и зъби докрай. Винаги носеше със себе си в съда цяла купчина папки и книги, чиито страници отбелязваше с откъснати от жълт бележник листчета. Освен това умееше да поема инициативата в свои ръце – безмилостно громеше неприязнено настроените свидетели, пледоариите му бяха блестящи.

Гамбоа на свой ред не даваше пет пари за нищо, шом веднъж изпаднаше в пристъп на прословутия си гняв.

– Така – кимна съдия Калебресе. – Мистър Барет, можете да продължите.

Шон извади купчина листа от препълненото си куфарче и шумно ги стовари на масата пред себе си. Предпочиташе да привлича вниманието така, а не с тихо кашляне. Беше висок, с вид на гамен и в много добра физическа форма за човек, който се занимава с жалби и възражения по седемдесет и пет часа седмично. Носеше светлокестенявата си коса сре-сана назад като сърфист – за да може при нужда да маха солената вода и морките кичури от очите си с едно бързо движение на ръката.

Разбира се, сега, след като отговаряше за криминалните дела на една от най-добрите адвокатски фирми в Южна Калифорния, косата му беше много по-къса отпреди.

Докато ровеше в куфарчето си, за да намери химикалка, Шон хвърли бегъл поглед към свидетеля. Гамбоа беше типичен копой, с намръщена физиономия и врат на булдог, с чисти, отрудени ръце – като на водопроводчик. Той винаги казваше, каквото му е дошло в ума, а когато се

ядосаше, ставаше морав. За Шон полицаят бе като коледна картичка – четлив и предсказуем.

– Добре, сержант, кажете в колко часа пристигнахте в дома на моя клиент? – Той кимна към Теди Бъргър, който седеше до него със свити на кълбо нерви. Беше мургав, неспокоен тип, ненавършил още трийсет, който при всяко появяване в съда започваше да гълта въздух като риба на сухо.

Бъргър – стажант-счетоводител, беше обвинен в убийството на застаряващия нощен пазач на фирмата, в която работеше. Пазачът бе застрелян в главата на десетина метра от работното си място само минута след като бе отбелязал в дневника напускането на Бъргър.

Обвинението разчиташе най-вече на самопризнанията, които обвиняемият бе направил пред сержант Гамбоа два дни след убийството.

– Бях там в единайсет вечерта – отговори полицаят.

– Разполагахте ли със заповед за арест или обиск?

– Това не беше необходимо.

Шон започна да крачи напред-назад пред свидетеля и старият паркет на съдебната зала заскърца. Обстановката беше типична – висок таван, шкафове за документи покрай стените, покрити с дървена ламперия, която се смяташе, че подхожда на съдийската банка и преградата за съдебните заседатели. Масите за обвинението и защитата бяха от потъмно дърво и имаха пластмасови табелки с надписи, така че съдията да не бърка участниците в играта.

– Аха. А защо не беше необходимо? – попита Шон, сякаш наистина нямаше представа за какво става дума.

– Разследването все още беше в началото и не знаех дали Бъргър е замесен или не. Заповед щеше да ми трябва, ако беше заподозрян.

Шон се обърна, хвърли бележника и химикалката върху масата на защитата и се усмихна. Номерът със стриктното придържане към буквата на закона нямаше да му мине. Много добре знаеше, че Гамбоа е от ченгетата, които се стремят справедливостта да възтържествува на всяка цена. Естествено, ако някой и друг невинен човек влезеше в затвора или поредния скапаняк отнесе удар по муцуната, без да има защо, това изобщо не беше негова грижа.

– Значи клиентът ми не е бил заподозрян в онзи момент? – попита Шон.

Започваше да стяга примката.

– Както се опитах да обясня, тогава още не бяхме заподозрели никого.

Един от пазачите във фирмата, в която работи клиентът ви, беше убит.

Исках само да разбера какво може да ми каже по въпроса мистър Бъргър.

– Ето какво твърдите – заговори Шон и запрелиства някакви документи, закрепени с кламер. – Позволете да цитирам показанията ви: „Почуках на пътната врата и мистър Бъргър отвори след около минута“.

Гамбоа пое дълбоко въздух и кимна:

– Точно така.

И двамата знаеха, че адвокатът изгражда около него кошара, летва след летва, и полицаят не можеше да направи нищо, освен да опита да се измъкне, преди да е станало късно.

– И мистър Бъргър излезе навън?

– Точно така.

– Разбирам – каза Шон и се поколеба. Почеса се по брадичката и си придаде объркан вид. – А не валише ли дъжд?

– Като из ведро – кимна Гамбоа отегчено.

– Тогава защо не зададохте въпросите си на мистър Бъргър вътре?

– Попитах го дали мога да вляза, но той отказа. Излезе навън и затвори вратата.

– И го разпитвахте там?

– Точно така.

– Не сте влизали в къщата?

– Не.

Шон замълча и вдигна очи от документите. Беше малко над един и осемдесет, с няколко сантиметра по-висок от полицаия, но Гамбоа седеше в издигнатата свидетелска банка, така че се намираха на еднаква височина.

– Значи стояхте навън под проливния дъжд и разпитвахте мистър Бъргър?

– Валеше.

Шон се облегна небрежно на парапета пред съдебните заседатели и скръсти ръце на гърдите си.

– Кой друг беше там?

– Кой друг ли?

– Да. Например, партньорът ви, детектив Нокс.

Гамбоа се намръщи. Дали Барет не беше успял да измъкне нещо от Нокс?

Тяrbваше да внимава с това адвокатче. Трудно можеше да се

предположи какво ще успее да изрови.

– Онази вечер Нокс не можа да дойде – отговори той. – Имаше някакви семейни проблеми.

– Значи бяхте сам?

– Да, бях сам. – Полицията и се вгледа в Шон. Мъчеше се да разбере накъде бие.

– А часът не беше ли неподходящ, меко казано, за да разпитвате най-обикновен свидетел? Както споменахте, Бъргър все още не е бил заподозрян.

– Добрият полицай не работи само от девет до пет, като адвокатите – отвърна Гамбоа.

– Освен ако няма семейство, като Нокс, нали? – изстреля Шон в отговор. Знаеше за какво става дума в случая. Вече две съпруги бяха зарязали Гамбоа, а децата му не му говореха. Освен работата си в полицията, този човек нямаше никакъв друг живот.

Сержантът се намръщи.

– И какво стана, след като клиентът ми излезе навън? – продължи Шон.

– Обясних му, че искам да му задам няколко въпроса във връзка с убийството.

– И?

– Казах му, че искам да разбера дали е чул или видял нещо.

– Само толкова? – Шон задаваше въпросите си бързо един след друг.

Искаше Гамбоа да набере скорост и когато стигне до ръба на пропастта, да няма друга възможност, освен да скочи.

– Попитах го и защо е останал в службата до толкова късно онази вечер.

– И какво отговори клиентът ми?

– Отговори, че често се налагало да работи допълнително.

– А вие какво му казахте?

– Че съм чул друго. Говорих с шефа му и той не можа да си спомни мистър Бъргър някога да е оставал след работно време.

– И какво отговори той?

– Че шефът му грешал.

– Добре. А сега, да се върнем към писмените ви показания. – Шон отново вдигна листовите пред очите си. – Цитирам: „Мистър Бъргър смотолев: «Видях като го застреляха. Бях взел едни документи, които няхах право да изнасям и пазачът се спусна да ме гони. Тогава изскочи

един тип и го застреля.»“

– Точно така – кимна Гамбоа.

– Просто го смотолеви?

– Да.

– Аха – каза Шон, отдалечи се от свидетелската банка и се обърна към съдията. – Малко съм объркан, сержант. Знаели сте, че клиентът ми е присъствал, когато е извършено убийството, а въпреки това твърдите, че не е бил заподозрян. – Той разпери безпомощно ръце.

– Точно така – отговори полицаят.

Шон се обърна рязко, приближи се и повиши глас:

– Защо не сте предупредили клиента ми за правата му?

– Слушайте, защитнико! – изръмжа Гамбоа. Сега вече всеки момент можеше да излезе от кожата си. – Не се иска много ум, за да се разбере накъде биете! – Той сграбчи преградата пред себе си, сякаш се канеше да я прескочи. – По онова време Бъргър не беше заподозрян, така че не се налагаше да му чета правата. Освен това няхах време да го разпитам, защото падна на колене, закри очите си с ръце и започна да се изповядва. Аз самият доста се изненадах!

– Не се и съмнявам – каза Шон, но не се задържа дълго на саркастичната нотка. Гамбоа беше застанал точно където трябваше, така че бързо продължи нататък. – И какво направихте тогава?

– Прочетох му правата, попитах го дали е разбрал това, което му казах, и когато кимна, че е разбрал, му щракнах белезниците.

– Сержант Гамбоа... – Шон направи малка пауза, приближи се до свидетелската банка и застана така, че съдията да може добре да види полицая, даващ лъжливи показания. – Поиска ли моят клиент онази вечер да разговаря с адвокат?

– Не, преди да му прочета правата.

– Сигурен ли сте?

– Напълно – отговори сержантът троснато и се изправи.

– Нямам повече въпроси към свидетеля, ваша светлост. – Шон кимна и се вгледа в лицето на Гамбоа, за да види как ще му се отрази следващото изречение. – Но бих искал мистър Гамбоа да остане в залата, докато разпитам мисис Ан Потър.

Съдебният пристав излезе и след малко се върна, придружен от облечена с вкус жена. Наближаваше петдесетте. Беше стройна и слаба, със скъп син копринен костюм и подходящи велурени обувки с високи токчета.

Приличаше на разглезена кукла, чиято основна грижа е да изглежда

страхотно – скъпата руса прическа, слънчевият загар през зимата, поддържаното в гимнастически салон тяло.

– Мисис Потър – започна Шон, след като жената положи клетва, – най-напред искам да ви благодаря, че сте тук. Давам си сметка колко трудно е било за вас да дойдете. – Говореше, сякаш ставаше дума за покана на благотворителен бал. Мъчеше се да я предразположи.

Изглеждаше неспокойна като врабче, а подчертаната любезност понякога вдъхваше увереност на подобни разглезени кукли. Остави я да се настани удобно, да оправи полата си, да намери място за чантата си.

Наложи бавно томпо, за да ѝ даде възможност да свикне със звука на собствения си глас, отекващ в просторната зала.

– Така. Бихте ли казали на съда къде се намирахте на втори ноември тази година?

– Хънингтън Бийч, „Дувър“, номер четиринайсет, шест, шест седем.

– Познавате ли обвиняемия мистър Бъргър?

– Да, познавам го. Той ми е съсед.

Шон мушна ръце в джобовете си и тръгна към нея. Държеше се, сякаш се намираще на разходка в парка. – А от колко време познавате мистър Бъргър?

– Откакто отидохме да живеем в къщата до неговата преди три години.

– С кого?

– Със съпруга ми Джон.

Жената извади от чантата си бродирана носна кърпа и боязливо се изкашля в нея. Шон си помисли, че това е хубава подробност. Жалко само, че съдията нямаше да ѝ обърне никакво внимание. Чувствата, които този жест биха могли да предизвикат у съдебните заседатели, не означаваха нищо за Калебрезе. Подсмърчащи мъже и разплакани жени, малки деца, изпадащи в истерия, защото баща им ще лежи в затвора петнайсет или двацет и пет години – съдиите виждаха подобни неща всеки ден.

– Смятате ли мистър Бъргър за свой приятел?

– Да. – Тя вдигна поглед към обвиняемия и очите ѝ просветнаха. На устните ѝ заигра храбра усмивка. Бъргър също ѝ се усмихна.

– Все още ли живеете там със съпруга си? – попита Шон.

– Ами... не. Искам да кажа, вече живея сама. – Той кимна и без малко да ѝ намигне, за да продължи. – Мъжът ми се изнесе миналия месец.

Разделихме се.

– Разбирам. А каква беше причината за раздялата ви?

– Ами... – Жената се поколеба и млькна. Очите ѝ зашариха из залата, сякаш търсеха изход. Шон знаеше, че това за нея е най-трудният въпрос. След него щеше да ѝ е по-лесно.

– Мъжът ми научи за Теди и мен – прошепна тя.

– Съжалявам, но ще трябва да говорите по-силно – пролая съдия Калембрезе.

Мисис Потър пое дълбоко дъх и се вгледа в Бъргър, сякаш се вкопчаваше в отломка от току-що торпилиран кораб.

– Аз и Теди бяхме любовници – каза тя дрезгаво.

Сред публиката се надигна шепот. Съдия Калембрезе хвърли поглед към залата. Обикновено подобни разкрития будеха далеч по-голям смут, така че този път не прибягна до съдийското чукче.

– Продължавайте, мистър Барет – подкани го тя.

Шон отново се обърна към свидетелката. Знаеше, че сега внимание-то на всички е приковано към него. Гамбоа изведнъж се наведе напред и месестите му ръце стиснаха перилата на стола.

– „Теди“ е мистър Бъргър, нали? – попита Шон.

– Да – отвърна тя и погледна нежно обвиняемия. Беше ясно, че си е загубила ума по него, макар че Шон не можеше да разбере защо.

Наистина, Бъргър беше поне два-сет години по-млад от нея, с тъмни, замислени очи и славянска уста, прорязваща цялото му лице, която може би умееше да каже каквото трябва да на една жена, но от друга страна той беше нищо и никакъв чиновник в малка фирма и финансово-то му състояние едва ли би предизвикало завист.

– Да се върнем към вечерта на втори ноември. Спомняте ли си къде бяхте?

– Бях у Теди... мистър Бъргър. – Тя се поколеба секунда и след това добави: – Мъжът ми беше заминал, така че прекарах нощта там.

Залата отново зашумя. Този път съдията удари с чукчето, за да предотврати всякакви по-продължителни разговори.

– Когато бяхте у мистър Бъргър, някой позвъни ли на вратата?

– Да.

– Къде бяхте с мистър Бъргър по това време?

– В леглото – въздъхна тя. Всяко ново разкритие уронваше достойнството ѝ все повече. Щяха да минат месеци, преди клюките да замрат и тя да може отново да покаже лицето си пред хората. Никой не се стряскаше от самото ѝ любовно приключение – всички правеха такива неща, най-често със съпрузите на приятелките си. Само че мисис Потър

бе проявила удивително лошия вкус да позволи да я хванат и, още по-зле, да се замеси в скандал за убийство с човек като Бъргър.

Тя вдигна очи, овладя се и продължи:

– Леглото е точно до прозореца към улицата и Теди се надигна над мен, за да види кой е.

– Каза ли ви кой е?

– Не. Предложи да не отваряме, но онзи не спря да звъни в продължение на няколко минути, без да се откаже. Все по-настоятелно и по-настоятелно. След това чухме мъжки глас, който извика: „Бъргър, аз съм сержант Гамбоа от полицията. Искам да говоря с теб. Знам, че си у дома. Видях те да гасиш лампата“.

Шон виждаше, че нещата се развиват по плана. Той улови ръце зад гърба си и продължи да задава насочващи въпроси, за да я накара да разкаже всичко, което знае.

– Какво направи мистър Бъргър след това?

– Ами... беше късно вечерта, кварталът е тих, знаете, а онзи човек се разкрещя пред цялата улица, че е от полицията и иска да разпитва Теди. Теди реши да го накара да млъкне, преди да е разбрал целият град. Стана, сложи си халата и слезе долу. Чух го да разговаря с мъжа на вратата.

– Видяхте ли кой беше той?

– В началото не, но след няколко минути се отдръпна назад, така че го видях. Беше този – добави тя и посочи Гамбоа.

– Само сержант Гамбоа? Никой друг?

– Не видях друг.

– Продължавайте – подкани я Шон.

– След малко сержантът се изгуби от погледа ми. Двата места размениха местата си.

– Как размениха местата си, мисис Потър? – попита Шон и завъртя показалец пред гърдите си, сякаш с него разбъркваше питие в чаша.

– Ами сержантът застана под козирката, а Теди излезе на тротоара.

– Значи мистър Бъргър е бил изложен на проливния дъжд?

– Да.

Гамбоа изпухтя.

– И вече не можехте да виждате сержанта?

– Виждах само ръката му, която често-често мушкаше Теди в ребрата.

Шон застана до свидетелската банка и оттам впери поглед в Гамбоа, чиито челюсти бяха станали доматено червени. Ченгето беше

отишло при Бъргър късно вечерта, беше го заставило да стои навън на ледения дъжд и се бе заело да го пече на шиш. А отгоре бе наблюдавал неоспорим свидетел.

– Добре, мисис Потър. Кажете ни какво стана след като сержантът изтласка мистър Бъргър на дъжда.

– Ами, започна да го тормози – отговори тя. – Крещеше му и наприказва цял куп ужасни думи.

– Ще ни дадете ли конкретен пример, мисис Потър?

– Мога ли да кажа подобно нещо в съд? – попита тя и погледна към съдията.

– Съвсем спокойно, мисис Потър – увери я Калебрезе със съчувствие. – Няма мръсотия на английски и на още няколко езика, която този съд да не е чувал досега десетки пъти.

– Сержантът нарече Теди „копелдак“ – отвърна тя бързо.

Калебрезе повдигна вежди. Шон се усмихна и бързо продължи:

– Значи сержантът се е държал грубо с мистър Бъргър?

– Да. Непрекъснато го псуваше и крещеше: „Знаем, че си го убил. Ще си облекчиш положението, ако ни сътрудничиш“.

– И какво отговори мистър Бъргър? – попита Шон.

– Многократно повтори, че няма да разговаря с него, без да присъства адвокатът му.

– Сигурна ли сте, че е казал това?

– Абсолютно. Каза го много пъти, но мистър Гамбоа не го пусна да се прибере.

– Не го пусна да се прибере! – гласът на Шон прозвуча ужасено.

– Не! Теди му се молеше. Казваше, че му е студено и иска да се прибере.

Следващите няколко отговора трябва да свършат работа, помисли си Шон и се приближи още повече до нея.

– А какво отговори сержантът на това?

– Каза: „Много хубаво. Това ще ти освежи паметта – отговори мисис Потър твърдо. Гласът ѝ ставаше по-силен с всеки следващ отговор. – Няма да те оставя, докато не ми кажеш каквото искам да знам“.

– Това ли бяха точните му думи? – попита Шон и погледна към Гамбоа.

Полицаят седеше със стиснати юмруци, скърцаше със зъби и го гледаше втренчено.

– Да. Точно това.

– Аха. И какво стана после?

– Мистър Гамбоа каза на Теди, че имало свидетел, който го видял как застрелял пазача, така че било по-добре да признае, ако не искал да отиде в газовата камера. Каза му, че ако признаел, щял да му помогне.

– Сержант Гамбоа е казал, че ще помогне на мистър Бъргър, ако се признае за виновен в убийство? – Шон повдигна вежди, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

– Да.

– А какво отговори мистър Бъргър?

– Че иска да се види с адвокатата си и да се прибере вкъщи. Това продължи поне половин час. Сержантът крещеше на Теди: „Ти го уби, нали! Ти го уби!“... Непрекъснато. Теди му се молеше да го пусне да се прибере у дома. – Очите на мисис Потър изведнъж станаха тъжни, сякаш бе видяла прегазено кученце. – Беше само по тънък домашен халат, мокър до кости и трепереше!

– А сержант Гамбоа пушна ли мистър Бъргър да се прибере?

– Не! – отвърна мисис Потър силно, с достойнство – както подобава на истинска дама. – Последва дълга пауза, след това чух Теди да казва:

„Да“, после още веднъж „да“ и накрая „изстрел“.

– Така – кимна Шон. – Просто „изстрел“. – Той изчака секунда-две след жестоката дума и попита: – И нищо повече?

– Чух само това. Освен, че сержантът повтаряше „Браво, добро момче“.

Чух го много ясно. И го попита още кои са били с него. С такъв заповеден тон, като че ли говореше на някоя отрепка. Идеше ми да слеза долу и да го цапардосам по наглата физиономия – добави мисис Потър и вирна предизвикателно брадичка към полицаия.

– Това ли беше всичко?

– Да.

Шон се отдалечи от свидетелката, после пак се приближи и заговори много бавно, с напрежение в гласа:

– Помислете внимателно, мисис Потър. Чухте ли сержант Гамбоа да казва на мистър Бъргър, че има право да се посъветва с адвокат? – Той се опря на парапета пред нея.

– Не! Теди непрекъснато му повтаряше, че иска да говори с адвокатата си, но сержантът не искаше и да чуе.

– Значи сте сигурна, че мистър Бъргър настояваше за среща с адвокатата си?

– Каза го многократно.

– И това стана преди мистър Бъргър да произнесе думата „изстрел“?

– Да.

– Нямам повече въпроси, ваша светлост – заяви Шон и седна до клиента си.

Бъргър се вгледа в лицето му и попита:

– Как беше?

Шон кимна одобрително. Бе почти сигурен, че е успял да погребее кучия син.

Джордж Ландс, заместник областен прокурор, стана, за да проведе кръстосания разпит. Подвизаваше се в тази древна съдебна зала повече от двайсет и пет години, което бе притъпило острите му ръбове, но все още беше способен да изтиска свидетел, ако сметнеше за необходимо. В същото време много добре си даваше сметка, че Барет е притиснал Гамбоа в ъгъла. Съдебните заседатели никога нямаше да вземат под внимание самопризнанието на обвиняемия, на каквито и изпитания да подложеше мисис Потър. Калебрезе нямаше да се впечатли, дори и свидетелката да беше спала с всички мъже в Нюпорт.

Ландс зададе няколко кратки въпроса и се върна на мястото си. Съдия Калебрезе остана замислена по-малко от минута и произнесе решението си:

– Съдът уважава искането на мистър Барет да не се взема под внимание самопризнанието, за което се твърди, че е направено от неговия подзащитен пред сержант Гамбоа. Най-малкото, сержант Гамбоа е трябвало да третира мистър Бъргър като заподозрян и да го уведоми за правата му, преди да му задава каквито и да било въпроси. Струва ми се, че мистър Барет ни показва достатъчно недвусмислено, че сержант Гамбоа е принудил обвиняемия да подпише това самопризнание със сила.

– Тя удари с чука си и добави: – Закривам заседанието.

Шон започна да прибира документите си с две ръце, като играч на покер, който събира спечелените чипове от масата.

– Това беше важна победа за нас – каза той на Бъргър, докато тъпчеше книжата в куфарчето си.

– А сега какво? – попита Бъргър.

– Сега ще почакаме, за да видим дали наистина желаят да те обвинят в убийство – отвърна Шон и кимна към Ландс.

– Мислиш ли, че ще ме обвинят?

– Могат да докажат кражба на документи, а освен това, че си бил на местопрестъплението. Струва ми се, че дело ще има. Само че без

самопризнанието ти, им остават само косвени доказателства. Не е открито оръжието, няма свидетели, мотивът е неясен.

От двете страни на Бъргър застанаха униформени служители и го уловиха за лактите. Той стана безропотно, като вцепенен. Винаги губеше ума и думата, когато идваха да го отведат. За първи път виждаше голям затвор отвътре. Изведнъж се бе оказало, че трябва да обядва с типове, за които е забавно да те премажат от бой.

– Ще поговорим във вторник – подметна Шон, когато отвеждаха клиента му.

Затвори куфарчето си. Беше му го купил баща му малко преди да умре, с пари взети назаем от приятелите по чашка, защото го приеха да следва право. След десет години тежка експлоатация състоянието му бе окаяно.

Закопчалките отдавна не функционираха и се затваряше с кожен ремък.

Но Шон не желаше да си купи ново куфарче. Това бе последното нещо, дадено му от баща му, неговият последен жест, и сякаш все още чуваше думите му: „Е, доста префърцунено е да следваш право, но въпреки това те обичам. Иди сритай нечий задник, синко“.

Улови куфарчето под мишница като футболна топка, защото миналия месец бе паднала и дръжката. Все още не я бе поправил, но продължаваше да си записва в бележника, че трябва да го занесе в работилницата в Сан Клементе.

На излизане от залата го спря Сийлик, съдебният пристав от съда на съдията Маклин, който се намираще по-нататък по коридора.

– Барет – каза той, – съдия Маклин иска да те види. Веднага.

– Каза ли за какво се отнася?

– Струва ми се, че са те избрали за защитник по онова дело без труп.

Шон веднага се сети за какво става дума. Преди три седмици Чад Къртис, бивш училищен шампион на областта, беше арестуван за убийството на приятелката му, красива млада актриса на име Робин Пенроуз. Поради уникалността на този случай, местната преса се бе разшумяла за него значително, а вече си пробиваше път и към националните медии. Младата жена бе изчезнала преди шест седмици, след като за последен път я бяха видели да се кара с Къртис на плажа.

Областният прокурор го бе обвинил в убийство, въпреки че липсваха преки доказателства за смъртта ѝ. Тялото на Робин Пенроуз все още не бе открито.

– Маклин много добре знае, че от фирмата няма да ми разрешат да поема служебно назначение от съда – възрази Шон.

– Съдията е готов да заложи задника си, че ще намериш начин да го поемеш. Това бяха думите му.

– А какво стана с Пелзър? – попита Шон. Това беше служебният защитник, който се бе занимавал с делото досега.

– Наложих се да се откаже – отвърна Сийлик. – Идеше му да се разплаче, когато го каза на съдията.

Съдебният пристав вероятно не преувеличаваше. Процес за убийство, без да е открит трупът – това беше най-сериозното предизвикателство за един адвокат по криминални дела, най-тежкият изпит за неговите способности. Не само че случаите като този бяха удивително малко, но и прокуратурата рядко даваше ход на делата, освен ако косвените доказателства срещу обвиняемия са наистина убедителни. Кой адвокат, който обича професията си и обича да рови из подробностите, за да открие малката изгубена нишка, способна да реши случая, кой адвокат, който е в състояние да се наслади на схватката в съда, би се отказал от такова дело? И сега се оказваше, че ще му го дадат на него – убийство без труп.

Шон положи всички усилия, за да потисне усмивката си.

– Все още ли не са я намерили? – попита той.

– Аха. Дори и парче нокът няма – отговори Сийлик.

Глава втора

Шон бутна вратата на ареста и тръгна по дългия коридор към помещението за свиждания. Беше идвал стотици пъти до този зандан, но не бе успял да свикне с обстановката. Студеното, нечовешко излъчване на мястото винаги го бе карало да потреперва. Предполагаше, че е заради метала – металните врати, металните рамки на прозорците, металната мрежа в стъклата, металните решетки и дръжките от неръждаема стомана. Никъде нищо топло.

Той почука на металната врата на приемната и видя лицето на Глория Родригес да се визира към него иззад армираното стъкло. Родригес беше ниска и възпълна жена, с големи латиноамерикански очи, които охраняваше с намръщената си физиономия. Тя не можеше да се усмихне, да се отпусне или да покаже някаква емоция, защото мъжете около нея щяха да я удавят в гадости. Шон не можеше да си представи защо я държаха да работи на това място.

– Добър ден, Глория – поздрави той, когато се промъкна покрай нея.

Беше отворил куфарчето и се боричкаше с него, за да измъкне някакви документи.

– Добър ден, мистър Барет. Как сте? – отвърна тя. Гласът ѝ звучеше плоско, но в погледа ѝ имаше топлина.

– Благодаря, добре съм. Какво прави Розарио? – Глория имаше син от някогашния си брак.

– Завърши семестъра с награда. – Очите ѝ станаха малко по-топли.
– Оставете нещата си на бюрото – добави тя и се отмести встрани, за да му направи място.

Патерсън, другият дежурен надзирател – месест, подпухнал от бира човек с мътен поглед, – стана от металния стол в малката колкото тоалетна стаичка, за да поздрави Шон.

– Съветнико – извика той, – на кой ще заложиш днес?

– На „Фриско“ – отвърна Шон, без да вдига поглед от документите си. – Добре, че ми напомни – добави той, извади от джоба си зелен фиш за залаганя и десетдоларова банкнота и ги подаде на надзирателя.

По време на футболния сезон Патерсън се превръщаше едва ли не в знаменитост, защото приемаше залозите за местния тотализатор. При шест познати резултата можеха да се спечелят хиляда долара при залог

от десет, така че дори съдиите се отбиваха в петък следобед, за да оставят фишовете и десетачките си.

Патерсън откачи верижката с ключове от колана си.

– Е, с коя риба ще си имаш работа днес, съветнико?

„В този аквариум имаме всякакви риби – обичаше да се шегува надзирателят. – Намират се и акули. Разбира се, те влизат през главния вход и носят дипломатически куфарчета.“

Шон най-накрая намери полицейския доклад и прочете пълното име на обвиняемия, при когото го изпращаше съдия Маклин.

– Чад Лий Къртис.

Патерсън прокара пръст по изпомачканата компютърна разпечатка, закачена на стената и кимна:

– А, да. Пираната.

– Пирана?

– Аха. Това е убийството без труп, нали? Предполагаме, че е излял жертвата си, защото от нея няма и следа.

Патерсън се засмя и отвори вратата. Шон затвори куфарчето, стисна полицейския доклад между устните си, взе си нещата и последва надзирателя.

– Ей, Барет – обади се Патерсън, докато крачеха по коридора, – поверили са ти истинска знаменитост. Чад Къртис, „Стрелеца“.

– Аха. Последния път, когато четох за него във вестника, наистина беше футболна звезда. Какво, по дяволите, се е случило с него?

– Счупил си ръката, докато се мъчел да хвърли топката извън стадион „Янки“.

– Наистина ли? – поклати учудено глава Шон.

– Да. Казват, че се хванал на бас със свой съотборник. Сигурно цял ден са се наливали с кока-кола и са се чудели какво да правят. „Дявол да го вземе, мога да изхвърля топката от шибания стадион!“ – Патерсън се засмя на собственото си изпълнение.

– Откъде чу всичко това? – попита Шон. Надзирателите от затвора не падаха по-долу от отегчена домакиня, когато ставаше дума за клюки.

– Играеха в един отбор със сина ми в гимназията. И сега се виждат чат-пат. – Патерсън замълча за миг, за да си припомни, опрял ръка на металната решетка. – Когато се прибираще у дома след мач, ръцете му вечно бяха като че ли се е мъчил да поправа работещ автомобилен двигател. Изподрани и отекли. Веднъж засичах удара на Къртис с полицейски радар. Сто и шейсет километра в час при обикновено подаване на тренировка. Сто и шейсет! – Патерсън подсвирна. – Беше най-

добрият спортист в Ориндж Каунти. Полузащитник във футбола, най-много кошове в баскетболната лига, трети от ранглистата на бейзболистите. Три години след това го взеха от „Оукланд“, за да помирише голямата игра, а идиотът му с идиот реши да изхвърли топката извън шибания стадион „Янки“!

– Така че се е простил с шанса да подпише гарантиран договор за двацет и пет милиона, без удържките – отбеляза Шон и въздъхна при мисълта за идиотския начин, по който Къртис бе пропилял бъдещето си.

– Трета клетка, съветнико – каза Патерсън и затръшна вратата след него.

Шон отиде до килията в дъното и седна. Беше голяма колкото тоалетна в бензиностанция и горе-долу толкова чиста. В средата беше разделена от бетонна преграда със зарешетено стъкло с такъв дебел пласт отпечатъци от пръсти, плюнки и сополи, че трябваше да се взира, за да открие чисто място, през което да види как изглежда клиентът му.

Единствената разлика между двете половини беше, че стените откъм затворниците бяха изподраскани с черни маркери. Имаше свастики, войнствени девизи и тайнствени послания като: „КУТРЕ СМУЧЕ ПЪРЖЕНИ КАРТОФИ“ и „КРЪВОЖАДНА ЖЕРТВА“.

Шон седна и докато чакаше, отново се зачете в досието на Къртис. Вече го бе прегледал и бе отделил най-главното от аргументите на обвинението. След няколко минути чу дрънкането на вратата и вдигна поглед към Патерсън, който въведе клиента му. Къртис беше високо, хубаво на вид хлапе с леденосини очи. Най-малко метър и осемдесет и пет. Явно след училище беше направил още мускули и изглеждаше така, сякаш доста се е трудил в залата за вдигане на тежести.

– Седни – нареди Патерсън и Къртис се сгъна на стола като родител, който сяда на чина на детето си по време на родителско-учителска среща.

– Здравсти, Чад – поздрави Шон. – Името ми е Шон Барет и съм адвокат.

Съдията Маклин ме помоли да поема защитата ти, но преди да се съглася, трябва да науча някои подробности.

– Вече имам адвокат – отвърна Чад навъсено.

– Да, знам. Но Бил Пелзър се оттегли.

– Защо? Какво се е случило? – попита Къртис разтревожено. Шон си даваше сметка, че и най-малката дреболия е в състояние да хвърли един следствен в паника, а да загубиш адвоката си никак не е малко.

– Не знам нищо повече, Чад – каза той и вдигна доклада, който

беше в скута му.

– Дори не мога да разбера защо все още съм тук! – възкликна Къртис и повиши глас. – Според мистър Пелзър вече трябваше да съм излязъл.

Съдията щял да прекрати делото след предварителното следствие. Така ми каза той. – Чад се надигна от стола и приближи лицето си към стъклената преграда. – Не разполагат с тялото й. Дори не са сигурни, че Робин е мъртва! Защо още ме държат тук?

Обикновено Шон бе склонен да успокоява клиентите си, да ги държи за ръка, но часовникът показваше 5:11. В 5:30 арестантите трябваше да се приберат в главния корпус на затвора и Чад не можеше да остане в помещението за свиждане след това, независимо дали му се иска или не.

Адвокатът вдигна папката със следствените материали за убийството и я задържа пред стъклото.

– Слушай, Чад, тук има пачка документи, дебела повече от пет сантиметра. Ще ми трябва време, за да проуча всичко. Така че нека се спознаем. – Той свали папката и сниши тон. – Най-напред аз ще ти задам няколко въпроса, а след това, ако остане време, ще отговоря и на твоите.

Къртис седна отново на стола си и кимна:

– О'кей.

Подобно бързо съгласие би могло да изненада Шон, но той познаваше хората като Чад. Младежът бе свикнал да се подчинява на тренъорите си. Обичаше да се жалва и да капризничи, но се чувстваше облекчен, когато някой друг поемеше отговорност за живота му.

– Така – кимна адвокатът. – Какви бяха отношенията ти с жената, която твърдят, че си убил?

– Беше ми гадже от училище.

Шон обърна доклада от другата страна и се приготви да води записки.

– Разкажи ми нещо повече за нея.

– Обичах я – отвърна Чад и с това изчерпа въпроса.

– Обичаше я. Да разбирам ли, че си сигурен, че е мъртва?

– Няма как да не е – отвърна той и отново повиши глас. – Тя също ме обичаше и никога не би ме оставила да стоя тук, ако беше жива.

– Добре, добре. – Шон вдигна ръце. – Само се успокой. Разкажи ми за нея.

– Ами, беше много хубава – започна Чад. – Актриса. Имаше една-две второстепенни роли за телевизията и няколко други, с реплики, в

разни комедии.

Шон кимна.

– Продължавай.

– В училище бяхме голяма двойка. Аз бях полузащитник, а тя ръководеше клакъорките. Когато завършихме, Робин отиде в Холивуд, за да става актриса, а аз се хванах да играя с професионалистите...

– Бейзбол ли? – попита Шон. По никакъв начин не искаше Чад да си мисли, че е негов запалняк. Хлапето имаше нужда от помощ, а не от възхищение. Прокуратурата нямаше да му предложи договор за милиони.

– Да, бейзбол – кимна Чад. – Имах предложения и за футбол, само че всички умници сметнаха, че бъдещето ми е в бейзбола. Много им разбираха главите, няма що. – Той се облегна назад и се засмя. Шон отбеляза, че дори и в затвора, хлапето не е загубило способността си да се усмихва искрено. Това беше плюс. Би допаднало на съдебните заседатели.

– А какво стана с Робин в Холивуд? – попита той след това.

– Не й беше лесно. Запозна се с кофти тайфа. Наркотици, такива работи. Не знам нищо повече. Когато се върна в Нюпорт, беше доста зле и една стара приятелка й намери работа. – Чад сведе лице и се съсредоточи, за да спре напирашите сълзи. – Наистина се справяше отлично. Печелеше добри пари. Искаше да продължи да учи.

– Добре – кимна Шон. – Разкажи ми за последната ви среща.

Къртис сви рамене.

– Един петък, вечерта, преди няколко седмици я оставих у тях.

Оттогава не съм я виждал.

– Някой друг виждал ли я е след това?

– Не. И да е, никой не ми е казал нищо.

– Добре. – Шон надраска нещо върху листа пред себе си. – А сега ми кажи какво стана на предварителното следствие.

– Две хлапета казаха, че ме видели да се карам с нея на плажа и да я бия. Помислили я за мъртва, когато я занесох до колата. Но не беше, мистър Барет. Беше само пияна.

– Добре, Чад. Кой друг даде показания?

– Един тип на име Франк Джонсън. Твърдеше, че съм искал от него да ми помогне да се отърва от колата на Робин. Това е всичко.

– Така – кимна Шон. – А сега ми разкажи за караницата на плажа.

Знаеше, че са повдигнали обвиненията срещу Чад преди всичко заради показанията на двете хлапета.

– Не беше кой знае какво. Робин се напи и започна да дрънка дивотии.

Ударих я веднъж-два пъти, за да се съвземе, нищо повече. Когато я откарах у дома, вече й нямаше нищо.

Шон се вгледа в лицето му за миг. Неговите думи сериозно се разминаваха с показанията на двете хлапета. На тях им се бе сторило, че я е пребил до смърт.

– А за какво се скарахте? – попита Шон.

– За обичайните работи. Знаете как става.

– Не, не знам. Искам да ми кажеш точно какво се случи и какво си казахте.

– Най-различни неща. Не помня вече. Нищо особено.

Шон погледна полицейския доклад и започна да го разливта, търсейки нещо, което би могло да му е от полза.

– Ами онзи, от когото си искал да разкара колата? Франк Джонсън?

– Не съм му давал никаква кола! Той е гаден лъжец! Вечно си има неприятности с полицията и е излъгал, за да се отърве самият той!

Имат ли право да ме държат тук така, мистър Барет – попита изведнъж Чад. – Без да са открили трупа?

Шон остави всичко и се наведе напред, за да го огледа добре през мръсното стъкло.

– Знаеш ли, струва ми се, че не си даваш сметка колко тежко е положението ти, Къртис. Имат сериозни косвени доказателства срещу теб. Много сериозни.

– Не знам – отвърна Чад. – Онези деца на плажа не може да са видели кой знае какво, защото не я убих. Тя беше пияна и припадна. Това е всичко. А Франк Джонсън... – той се засмя. – Франк Джонсън е лисица.

Беше лисица, когато играехме заедно, сега си е същият. Готов е на всичко, ако ще му донесе някой долар, за да смърка гадости.

Шон се вгледа в затворника. Знаеше, че го очаква сериозно разочарование.

– Всичко това може да е вярно, но в момента шансовете ти да убедиш съдебните заседатели в правотата си са много малки.

Раменете на Чад увиснаха.

– Но аз не съм я убил!

Шон остана мълчалив за миг. Наричаха адвокатите „съветници“, защото даването на съвети представлява голяма част от работата им. Трябваше да обясни законните положения на своя клиент, да го

запознае с правата му и възможните изходи, да му каже точно в какво положение се намира. Бе дошло време да се заеме с работата си.

– Не е чак толкова важно дали си го направил или не. По-важното е дали уликите срещу теб са достатъчно силни, за да убедят съдебните заседатели. Вярно е, че няма труп, но не е задължително да има. Ще им бъде трудно да докажат, че е мъртва. Затова и прокурорът рядко дава ход на такива дела – или трябва да осъдят обвиняемия, или той остава свободен завинаги. При подобни случаи шансовете са на страната на обвиняемия. Лошото е, че и областният прокурор знае тези неща много добре, така че не би предал нещата в съда, ако не е абсолютно сигурен в успеха си. Изглежда е сигурен. Защото дело ще има.

Къртис сведе лице, докато брадичката му се опря в гърдния кош. Беше очаквал следващия път, когато види адвокатата си, да си тръгне от затвора с него.

– Мистър Барет, никога не бих наранил Робин. Обичам я – добави Чад, без да вдигне поглед. – Попитайте всеки, който ни познава. Попитайте Кари Робинсън, най-добрата ѝ приятелка.

– Кари Робинсън, адвокатката? – попита Шон. Въпреки че я бе срещал няколко пъти по различни поводи, познаваше я по-добре по репутация, отколкото лично. Кари Робинсън беше пълноправен съдружник във фирмата на баща си и бе завоювала сериозни позиции. Бе представлявала няколко големи компании в сделки, с които се занимаваше неговата фирма, и бе успяла да направи лъвовете от офиса им на маймуни. В момента тя струваше доста пари. А отгоре на всичко, имаше лице, заради което мъжете биха дали мило и драго. В коридорите на съда за нея се говореше, че била богата снобка от „бедняшките“ квартали на Нюпорт, които Шон предпочиташе да избягва.

– Кари ще потвърди, че не бих могъл да я убия. Тя знае колко обичах Робин.

– Вярвам ти, Чад. За нещастие, любовта е едно от първите неща, които прокурорите използват, за да докажат наличието на вина. Твърде често тя се оказва мотив за най-жестоки престъпления.

Чад Къртис най-накрая вдигна глава. В очите му се четеше ужас. Шон го забеляза, но до пет и половина нямаше много време, а се налагаше да свърши още някои неща.

– В папката на Пелзър прочетох, че на няколко пъти му се е обаждал анонимен глас с ямайски акцент. Казвал му е, че знае къде е Робин.

Споменава ли е за тези обаждания пред теб?

– Не.

– Имаш ли някаква представа какви са били те?

– Не. Не знам нищо за тях.

Чад се завъртя на стола си, докато не застана почти странично. Бе скръстил ръце на гърдите си.

Шон се вгледа в него. За млад човек, който влиза в затвора за първи път, май не си даваше много труд да помогне на адвокатата си да го измъкне оттам.

– Знаеш ли, Чад – каза той след малко, – най-силното качество на един адвокат е способността да отгатва мислите на хората. На свидетелите, на клиентите си, на другите адвокати, ако щеш. Много често реакцията на човек при даден въпрос говори много повече отколкото конкретният отговор. През целия ни разговор останах с впечатлението, че говориш истината. Може би тук-там беше посмекчена, но в общи линии ми каза истината. До момента, в който споменах анонимния глас по телефона. – Той остави Чад да понервничи още известно време на стола си и попита отново: – Ще ми кажеш ли какво знаеш за този тип?

– Не знам нищо, кълна се!

Шон се поколеба за миг, без да сваля поглед от него. Най-често даваше на клиентите си да разберат кога си мисли, че го лъжат, и преставаше да настоява. После оставяше мисълта за дългия престой зад решетките да опресни паметта им.

– Наистина ли смятате, че ще има дело? – попита Чад. – Пелзър твърдеше, че ако не открият тялото, ще оттеглят обвиненията.

– Съжалявам. Мога категорично да заявя, че дело ще има. Утре ще определят датата.

– Но аз не съм я убил! Нямам никаква причина да ѝ навреда! Трябва да е... – Момчето изведнъж млъкна и извърна лице.

– Трябва да е? Знаеш ли кой би имал интерес да я премахне? Ако знаеш, по-добре е да ми кажеш веднага.

Чад поклати глава, без да го погледне.

– Лъжеш, синко – поклати глава Шон. – Според мен ти си сигурен, че е мъртва и знаеш кой би могъл да я е пречукал.

– Не знам! – извика Чад.

– Но си сигурен, че е мъртва?

– Не съм казвал такова нещо.

– Хайде, хайде. Мога да разбера кога ме будалкат.

Младежът не отговори и се втренчи в стената.

– Погледни ме, Чад – изкрещя Шон. – Погледни ме!

Той бавно извърна очи.

– Чад, не мисля, че ще е умно от моя страна да поема сложен случай като твоя, ако съм убеден, че клиентът ми ме лъже.

Шон се изправи, сякаш, за да си тръгне.

– Мистър Барет – обади се Чад умолително, – съжалявам. Нещата не се развиха така, както очаквах. Тя наистина имаше много проблеми в Холивуд. Беше сериозно затънала в наркотиците и се движеше с лоши типове. Струва ми се, че е дължала на някого от тях пари. Просто не знам.

Това вече беше нещо.

– Някакви имена? – попита Шон.

– Не. Съжалявам. Докато Робин беше там, аз се занимавах със спорт.

Тогава в отделението при Чад влезе Патерсън и махна с ръка на Шон.

– Привършвайте – каза той. – Време е да ги строяваме, за да ги закараме в главния корпус.

Чад стана, за да последва надзирателя и се обърна за последен път към адвокатата:

– Ще ми помогнете ли?

– Все още не мога да кажа със сигурност – отвърна Шон и го проследи с поглед, докато изчезна зад вратата. Чад Къртис не го знаеше още, но бе попаднал в „А група“. Само че „А група“ на съдебните дела. Шон не можеше да си обясни защо хлапето увърташе. Беше очевидно, че знае повече, отколкото искаше да каже. Защо? Кое си струваше да бъде премълчано, въпреки риска да гние в тази помийна яма още няколко месеца и накрая да получи присъда за убийство?

Глава трета

Шон отвори вратата на любимия си мерцедес 450 SL от 1977 година, с гюрук. Бялата боя беше посивяла като помия, седалките бяха изпокъсани и изкъртени, така че понякога, когато натиснеш рязко спирачка, се плъзгаха напред. Наскоро бе сменил гюрюка с нов, но покривът беше безнадеждно изкривен, така че рамката не прилягаше плътно. При дъжд се налагаше да запушва дупките с парцали и въпреки това на пода винаги се събираха по няколко сантиметра вода.

Шон свали сакото и жилетката си и ги хвърли на задната седалка.

Намести се зад кормилото, събу обувките и чорапите си и обу жълтите си плажни чехли.

Мразеше обувките. Живееше край океана още от осемгодишен, когато баща му се премести със семейството си в Нюпорт. Като дете прекарваше по цяло лято, без изобщо да си слага нещо на краката си. Сега нямаше търпение да се събуе.

Излезе от паркинга и се насочи към брега. Беше живял в Нюпорт двайсет и пет години, преди Лос Анджелес най-накрая да го обхване с пипалата си като кожен рак. Ятото птици, което живееше в неприкосновения заден залив, най-накрая бе прокудено от никнешите като гъби нови къщи по скатовете над морето, от моторниците, които разкъсваха тишината, и от новия парк, който покри земята чак до гнездата на птиците. Когато бяха деца, за Шон и връстниците му Нюпорт беше този малък залив.

Тогава вземаше малка лодка от пристанището, заобикаляше покрай носа и минаваше през цял акър диви патици, които неохотно се отместваха, за да мине малката лодка и се люлееха в нежеланите вълни от греблата му.

Разбира се, сега нямаше и следа от тях.

Нюпорт бе изяден жив някъде през последните двайсет години и никой не беше обърнал внимание. Сега бе пренаселен с най-лошото, което можеше да предложи Лос Анджелес – хора, търсещи впечатляващ адрес, който да записват на коледните си картички.

Истинските жители на крайбрежието, рибарите и сърфистите, хората, които не живееха там само, за да имат „изглед“ – бяха принудени да се изместват все по на юг от разрастващия се „Голям Лос Анджелес“.

Оставаха само Лагуна Бийч, Сан Хуан Капистрано и Сан Клементе.

Лагуна Бийч беше превзета от „предприемчиви типове“, които управляваха и унищожаваша всичко, а Никсън бе превърнал Сан Клементе в Мека за телевизионни евангелисти от дясното крило. Единственото ценно нещо в Капистрано бяха плитчините и един застрашен от изчезване вид – последните истински жители от крайбрежието на Южна Калифорния.

Шон излезе от магистралата за Сан Диего при Камино Капистрано и подкара на запад, към брега. Слънцето бе залязло преди час и той виждаше есенния сърп на луната да танцува над Пасифика. Излезе на крайбрежната магистрала и продължи на юг още две мили, след което зави вдясно и пресече железопътната линия.

Къщата му беше предпоследната до самия плаж, преди парка „Доъни“, а верандата му се намиреше на двайсет метра от обществения паркинг.

През лятото, когато хлапетата надуваха рап и пиянстваха, играта загрубаваше, но, разбира се, винаги имаше и бикини, за да компенсират донякъде яда му. Повечето загорели от слънцето, играещи плажен волейбол посетители от Омаха и Бойз се тълпяха в северния край на дългия цяла миля плаж. Там нямаше голямо вълнение, а спасителната кула даваше вътрешен покой на майките. Откъм неговата къща беше любимото място на сърфистите.

Шон вкара колата в двора, до самия пясък. Слезе, прескочи ниския бордюр и закрачи към страничната врата на къщата си – избеляло от слънцето дървено бунгало с щори на прозорците и паянтов покрив. От верандата се влизаше в малък килер, където държеше нещата си за плуване. Издърпа вратовръзката си, съблече се и намъкна неопреновия костюм, без да си слага бански. Сърфът му бе подпрян на стената отпред. Взе го, отиде отново до колата и запали фаровете. Лъчите им осветяваха достатъчно, за да се виждат силуетите на вълните далеч напред.

Той хвърли дъската и се гмурна след нея. В началото студът го стресна, но знаеше, че съвсем скоро тялото му ще затопли водата в неопреновия костюм и ще се почувства по-добре.

Излизаше със сърфа си нощем още откакто се дипломира. Просто не разполагаше с друго свободно време. А и единствено така си почиваше истински – в морето.

Тази вечер вълнението беше добро и гребените го издигаха доста високо, след това го захвърляха в черните като катран бездни отзад.

Когато беше горе, виждаше лагерните огньовете, запалени на брега и фаровете на колите по магистралата.

Докато очакваше поредната вълна да го поеме, той мислеше много,

тогава най-често успяваше да разгадае сложните възли на заплетените дела.

Дело за убийство без труп. Просто не можеше да повярва на късметата си.

За последен път бе чувал за подобно нещо в университета.

Случаят „Скот“ беше първият в историята на Калифорния. През 1956 година Л. Юинг Скот бил обвинен, че е убил жена си, заради парите ѝ.

Единственото вещественно доказателство за смъртта ѝ били нейните очила, намерени близо до машината за смилане на отпадъци. Мисис Ивлин Скот, изчезналата съпруга, поддържала близки връзки с много от старите си приятели. От един момент нататък престанала да им пише и да ги посещава. Освен това имала много пари, но след изчезването си не изтеглила нито долар от банковите си сметки. По какъв друг начин би се издържала, ако е жива, питали се всички. Но Шон си даваше сметка, че всъщност Скот сам се е закопал с поведението си след изчезването на жена си. Той веднага започнал да харчи парите ѝ, да фалшифицира чекове и пълномощни за теглене на суми, да излиза с други жени, които отрупвал с бижутата и кожите на Ивлин, сякаш бил сигурен, че никога повече няма да я види.

Косвените доказателства срещу Скот наистина му се струваха убедителни. И все пак, как съдебните заседатели са сметнали, че жената е мъртва, след като не са разполагали с никакво реално доказателство за смъртта ѝ? Въпреки всичко са признали Скот за виновен само след няколко часа. Това дело се преподаваше във всички правни факултети в страната, като илюстрация на факта, че смъртта може да се приеме и въз основа на косвени доказателства. Независимо, че подобни дела бяха рядкост и че при тях за обвинението е твърде трудно да докаже, че е било извършено убийство, в почти всички случаи досега обвиняемите се признаваха за виновни.

Шон си даваше сметка колко трудно би спечелил предстоящата съдебна схватка. Чад Къртис бе арестуван и обвинен в убийство първа степен, а областният прокурор изглежда беше убеден, че косвените доказателства срещу него са достатъчни.

Разбира се, всички тези размисли нямаше да доведат доникъде, ако не успееше да убеди Джонатан Спан, управителният директор на фирмата, да му позволи да се заеме с делото. Ами ако откажеше? Щеше ли Спан да изложи на опасност солидната репутация на „Спан, Макгроу и Нюсъм“, за да се бори с тази юридическа вятърна мелница? Първите две

години след дипломирането си Шон бе окачил табела на вратата си и едва свързваше двата края. Тогава, преди четири години, Спан го нае, за да се занимава с криминалните проблеми на богатите клиенти, така че да не се обръщат към други фирми. В „Спан, Макгроу и Нюсъм“ Шон бе изградил репутацията си и банковата си сметка, но не се чувстваше напълно удовлетворен. Знаеше, че за да го направят старши съдружник, би трябвало да изостави криминалните дела и да стане експерт по фирмено право. Мисълта го ужасяваше. Може би наистина бе дошло време за промяна? Нямах ли да е чудесно, ако имаше възможност сам да подбира с кои дела да се занимава, вместо за всяко нещо да се съобразява със Спан?

Докато разсъждаваше за случая „Чад Къртис“, забеляза в далечината да се образуват няколко големи вълни – извън обсега на фаровете, но силуетите на високите им гребени се очертаваха на фона на луната.

Изведнъж стана много тъмно. Някой изключи фаровете на мерцедеса. В тъмнината не виждаше вълните, но усещаше как се приближават.

– Ей, откаченяк! – извика мъжки глас откъм брега. – Защо искаш да си замразиш задника?

Фаровете отново светнаха.

Макдъф.

Боже! Трябваше да се срещне с Макдъф в седем и половина! Беше забравил. Никои не можеше да каже колко време е фантазирал за това убийство без груп.

Шон погледна през рамо, изчака да се приближи поредната вълна, загреба няколко пъти с ръце и почувства ускорението. Гребенът го отнесе чак до брега. Скочи от дъската и изтича до Макдъф.

Крейг Макдъф беше частен детектив, бивш служител на полицията в Лос Анджелис. Ако поемеше защитата на Чад Къртис, щеше да му е необходим детектив, а Крейг беше най-добрият, когото можеше да намери. Обади му се още от затвора.

– Ей, Мак, как я караш? – попита той и стисна ръката му. – Ще ми направиш ли една услуга? Докато взема душ да вкараш колата в гаража.

Ключовете са вътре. По-добре премести и твоята, ако си я оставил на обществения паркинг.

– Няма смисъл – отвърна Макдъф небрежно.

– Безплатен е само за един час, а ни предстои доста дълъг разговор.

– Така ли? Не видях никакви табели.

Шон остави сърфа си на пясъка, качи се на асфалта и посочи металните тръби, които стърчаха навсякъде из паркинга отзад.

– Виждаш ли ги? На тях би трябвало да има табели, но веднага щом ги монтират, хлапетата ги откатат, за да ги сложат в спалните си.

Макдъф се засмя.

– И така да е, едва ли кучките с квитанциите се мяркат след залез слънце.

– Тук се мяркат. Знаеш какъв проблем е с паркирането край плажа. Зли са като пепелянки. Дори и по това време, на всеки час минава човек и отбелязва гумите с тебешир. Ако видят колата ти при следващата проверка, ще платиш двайсет и пет долара.

– Разбрах. Не ги интересува дали чукаш мадама на плажа. Интересува ги дали ще свършиш за един час.

– Точно така.

Шон се засмя, отиде до къщата си и подпря сърфа на верандата. Пусна външния душ и махна неопреновия костюм.

Когато най-накрая влезе вътре, телефонът звънеше.

– Шон, обажда се Кари Робинсън.

– Здравей, Кари. Как си? – попита той изненадан, че му се обажда.

Независимо, че се бяха срещали няколко пъти, но не бяха стигали по-далеч от „добър ден“.

– Съжалявам, че те безпокоя, но разбрах, че се каниш да поемеш Чад Къртис – каза тя рязко.

– Откъде разбра?

– Казаха ми в съда.

– Истината е, че още не съм решил.

– Значи няма да го поемеш?

Шон се намръщи. Кари Робинсън се славеше като упорит, агресивен адвокат, но самият той не падаше по-долу.

– Казах ти, все още не съм решил.

– Не знам дали знаеш, но Робин Пенроуз работеше за мен. Всъщност, тя беше най-добрата ми приятелка още от училище.

– Да. Чад ми каза.

– В такъв случай няма ли да ти е трудно да защитаваш Чад, след като знаеш колко близка беше тя на семейството ми?

– Имаш предвид отношенията ми с баща ти ли? – попита той озадачен.

Картър Робинсън беше съдружник на Спан преди Шон да отиде във фирмата, а след това бе напуснал. – Честно казано, не виждам как това може да повлияе на решението ми. Харесвам баща ти, но го виждам само два-три пъти в годината. Няма никаква причина за конфликт, ако

това имаш предвид.

Последва пауза. След това тя заговори ледено:

– Не ми се ще да ти го казвам, Шон, но не мисля, че Джонатан Спан ще се съгласи с това.

– Слушай, Кари – отвърна той, мъчейки се да овладее гнева си, – знам колко си разстроена, но ти си адвокат и много добре знаеш, че Чад има право на защита, както и всеки друг.

– А защо трябва да го защитаваши ти?

– Защото съдия Маклин смята, че съм най-подходящ за тази работа.

– Може би, но шефът ти няма да е съгласен със съдията, след като поговоря с него – закани се тя и затвори.

Шон бавно остави слушалката. Проблемът беше, че Кари Робинсън бе права. Спан едва ли щеше да се съгласи той да поеме защитата на Чад, но по съвсем друга причина. Служебно назначените от съда адвокати получаваха два пъти по-малки от нормалните хонорари, а минимумът на фирмата бе нещо като мания за шефа.

Когато затвори телефона, завари Макдъф да тършува в кухненските шкафове. Беше едър като мечка, с ръждива на цвят кожа и рижа коса, с дълги мустаци като кормило на велосипед, които висяха до под брадичката му. Беше над метър и осемдесет висок и близо сто килограма, но не се занимаваше с физическата си форма – тялото му приличаше на купа сено. Някога, като полицейски служител, се поддържаше повече, защото играеше в отбора по ръग्би, но след като го изритаха, бе наддал десетина килограма и се бе отпуснал. Докато тършуваше, за да открие алкохола на Шон, Макдъф приличаше на мечка, която вилнее в къмпинг, за да похапне нещо.

– Имаш ли нещо друго освен тази скапана светла бира? – изръмжа той.

– Изглежда си в чудесно настроение – отбеляза Шон в отговор. – Провери над хладилника.

Макдъф отвори шкафа с трясък и с една ръка измъкна две бутилки.

Изглежда не се интересуваше какво точно има в тях – стига да беше алкохол.

– Искаш ли да пийнеш?

– Разбира се – отговори Шон. – Коя бутилка е твоята?

– И двете.

Макдъф имаше потиснат вид и Шон се вгледа в него по-внимателно.

Детективът посрещаше бурите като морска птица – плуваше през

всичко, което се изпречи пред него. Но имаше една буря, която всеки път можеше да го изпрати на дъното – ураганът Труди.

– Добре, изплюй камъчето – подкани го Шон. – Какъв е проблемът? Пак ли Труди ти прави живота черен?

– Скапаната кучка! – изсумтя Мак и тръшна вратата на шкафа.

Труди беше бившата му жена, която изобщо не би трябвало да се омъжва.

Беше красавица от Лас Вегас, със силиконови гърди и мания за паразуване. На всеки два или три дни тя се прибираще у дома с пълна кола покупки, направени с кредитните карти на мъжа ѝ. Минаха около шест месеца и Мак се оказа изправен пред злокобното лице на фалита.

Нещата стояха така – или трябваше да се отърве от Труди, или да носи вкъщи повече пари. Редовните шестмесечни повишения на заплатите в полицията нямаше да оправят нещата. Не беше в състояние да се откаже от жена си. Хората като него мечтаят у дома си да имат легло, пълно с руси къдрици и гърди като от „Плейбой“, така че вместо да се разведе, се зае с „творческо финансиране“. Всеки път, когато арестуваеше пласъор на наркотици, част от веществените доказателства отиваше в джоба му. „Разбиваш вратата на някой задник и виждаш че до стереоуредбата му се търкалят двайсет бона на стотачки – обясни веднъж Мак на Шон след като го бяха изгнали от полицията. – И какво?

За доказателство отиват само пет. Голяма работа!“

Когато областният прокурор надуши за безобидното хоби на Мак и приятелите му, разтовари ги от полицията като самосвал камъни. За щастие беше време за избори, така че никой нямаше нужда от скандали.

Пред Мак бе поставена алтернативата или да напусне мирно и тихо, или да излежи петнайсет години в „Соледад“. Той мъдро предпочете да стане цивилен. Тогава, обаче, Труди също предпочете да подаде оставка – от брака им.

Детективът взе две бучки лед от хладилника, затръшна вратата и ги пусна в една чаша.

– Шон, кучката сложи ръка на всичко – колата, къщата, телевизора, уредбата... Аз получих дрехите си и едно чукане за сбогом. При това не беше кой знае какво. – Той изля по-голямата част от бутилката в чашата и я преполови на един дъх. – Отгоре на всичко няма и работа.

Като че ли хората престанаха да се развеждат! Струва им се скъпо при тази криза. А съм в черния списък на прокуратурата, така че не мога да получавам поръчки и от съда.

Надигна питието и изля остатъка в гърлото си.

- Ще получиш.
- Моля? Няма начин. Невъзможно е.
- Ще кажа на съдията, че или ще работя с теб, или няма да поема делото.
- Баламосваш ме.
- Честна дума – увери го Шон.
- Какво е това дело?
- Убийство.
- Така ли? Кой кого е убил?
- Чувал ли си за Чад Къртис?
- Че кой не е? Всеки ден пишат по вестниците. Пречукал гаджето си, само че го няма трупът. С това ли се заемаш?
- Аха.
- Служебно, нали? Не дават много пари – поклати глава Мак и махна с ръка. – А и шефовете на фирмата ти няма да се съгласят. Особено онова стиснато копеле Спан.
- Все още не съм сигурен.
- Аз пък съм – отбеляза Мак и пресуши и втората част от бутилката. – Благодаря ти, че се сети за мен, приятелю, само че следващия път ме наеми за нещо, с което наистина ще можеш да се занимаваш.
- Той стана и се отправи към вратата.
- Слушай, отивам в „Тортила Флет“. Имат чудесни питиета и мексиканска кухня. Искаш ли да дойдеш?
- Шон си падаше по мексиканската храна, но сега трябваше да измисли начин да убеди съдружниците във фирмата, че спечелването на трудно, макар и слабо платено дело, ще им бъде от огромна полза и ще е хитър ход от тяхна страна.
- Не, Мак. Имам малко работа.
- Браво на теб – изръмжа детективът и затръшна вратата така, че къщата се разтресе.

Глава четвърта

Рано на следващата сутрин Шон застана пред прозореца на неосветения си кабинет и се загледа към пристанището на Нюпорт – кея на фабриковете, окичен със сини и бели коледни светлини, старата консервна фабрика, сега превърната в ресторант, с червена звезда на покрива и картонен Дядо Коледа, облегнал се уморено на нея.

Хоризонтът бе станал оранжев – може би някъде там имаше буря. След ден-два вълните щяха да са големи.

– Само да убедя Спан – каза си той.

Като повечето адвокати, Шон имаше навика да репетира пледоариите си на глас и нерядко заставаше пред огледалото, за да види как би изглеждал в очите на съдебните заседатели.

Видя как сребристия мерцедес на шефа му се вмъква в осеметажния паркинг от другата страна на улицата. Един ръкав на костюм се показа през страничния прозорец и мушна пластмасова карта в процепа, бариерата се вдигна и колата изчезна в бетонната конструкция. Спан се появи след няколко минути – висок, със зализана сива коса, стиснал в ръка виненочервеното си куфарче. Крачеше бодро, като че ли приближаваше обяд. Шон нямаше нужда да поглежда часовника си. Знаеше, че е точно шест и четирийсет и пет.

Спан беше започнал кариерата си като адвокат по криминални дела, но впоследствие се бе преквалифицирал, давайки си сметка, че само малцината елитни избраници, които пишеха книги – повече знаменитости, отколкото професионалисти – успяваха да пробият в криминалното право.

Повечето хора, извършили престъпления – както казваше Спан по-не веднъж всяка седмица, – не могат да си позволят да наемат адвокат и най-често получават служебен защитник. Тези, които имат пари, невинаги плащат, тъй като не са съвсем каймака на обществото. След като лъжат, мамят, изнудват, крадат и убиват в ежедневието си, от тях не може да се очаква да се променят за един ден и да станат почтени.

Да си добър адвокат по криминални дела означава да изискваш да ти се плаща предварително.

При ежедневните си обиколки Спан се отбиваше в кабинета на Шон точно в десет и четирийсет и пет, ако не беше в съда. Преди да се срещне с шефа си днес, обаче, той искаше да поговори със Скот Пауърс.

Спан беше наел Скот преди седем месеца по препоръка на Шон, за да помага при по-маловажните дела. Беше добър адвокат и негов стар приятел.

Познаваха се още от училище, когато играеха заедно бейзбол.

– Искал си да ме видиш. Как върви със самопризнанията на Бър-гър? – попита Скот, когато влезе при Шон. Бяха връстници, но оредяващата коса и бледият цвят на кожата правеха Скот да изглежда по-стар.

– Съдията ги отхвърли. Трябваше да видиш физиономията на Гам-боа, когато заразпитвах любовницата. Беше страхотно!

– Много се радвам. Носът на това ченге трябва да се натрива редовно.

Иначе как върви делото?

– За това исках да поговорим – отговори Шон, прекоси стаята и седна на един стол до прозореца. – Мисля, че ще се наложи ти да се заемеш с него. Известно време ще бъде ангажиран с нещо друго.

Шон знаеше, че трябва да си осигури допълнителна помощ, ако искаше Спан да приеме плана му. Логично беше да се обърне към Скот. Той би се справил с настоящите му дела не по-зле от самия него. Те бяха най-обикновени. Освен това, ако възникнеха неприятности, щеше незабавно да му окаже помощ.

Но имаше няколко проблема. Най-напред, още с пристигането си преди седем месеца, Скот бе предизвикал скандал. Беше се оказал единственият свидетел на убийство, извършено в някакъв бар за хомосексуалисти. Знаейки, че е безполезно да лъже, бе признал пред телевизионните камери, че е педераст и го бяха излъчили 2-и, 4-и, 5-и и 7-и канал в новините от пет и единайсет часа. Когато Скот се появи на работа на следващия ден, Спан изфуча от кабинета си и го пресрещна. После го вкара вътре, затръшна вратата и му се нахвърли така, че всички чуваха екзекуцията в продължение на петнайсет минути.

– Пет пари не давам с кого се чукаш! – крещеше Спан. – Само че ти го направи с репутацията на моята фирма, а подобно нещо няма да търпя!

Знаеш ли, че тази сутрин ми се обадиха шестима от най-старите ми клиенти, за да ме попитат какво става със Спан и Макгроу?

И шефът го уволни. Онази сутрин Шон беше в съда и не присъства на всичко това, но когато му разказаха, отиде право в кабинета на Спан и поиска да върне приятеля му на работа.

Шефът отказа категорично и Шон тъкмо се канеше да заяви, че напуска и той, когато случайно погледна навън през панорамния прозорец

от черно стъкло и видя, че на отсрещния тротоар са се събрали десетина педита с плакати и лозунги.

– Мистър Спан – каза Шон тогава, – по-добре погледнете какво става там, долу.

Шефът се обърна и на Шон му се стори, че чу ахване. Долу тълпата нарастваше, вече се виждаха и фургоните на местното радио – шефът моментално си даде сметка, че назрява публичен скандал, който би могъл да унищожи фирмата му.

Реши какво да прави само за минута. Свали самото си, нави ръкавите на ризата си и слезе на улицата с угрижен вид, за да разговаря с хомосексуалистите. След още десет минути успя да ги убеди, че информацията за уволнението на Скот е поредния гаф на средствата за масово осведомяване.

Това стана преди шест месеца и Скот все още работеше във фирмата.

Сега седна на стола до Шон и попита:

– За какво става дума? Защо трябва да се откажеш от делата си? Да не си болен?

– Не, не съм болен – отвърна Шон и си свали обувките. – Поемам едно друго дело, което ще иска много време.

– Колко ще трае? – попита Скот намръщено.

– Поне няколко месеца. Но може да се проточи и година.

Даваше си сметка какво означава това. Нямахше да има как да про-така и да лавира. Трябваше да съобщи на някои много богати и влиятелни хора, че повече няма да се занимава с проблемите им.

– Шегуваш се! – възкликна Скот и отмахна кичур руса коса от лицето си. – Какво е това дело?

– Чу ли за Чад Къртис?

– Разбира се – Скот замълча и допря пръст до устните си. – Но там защитата е служебна, назначена от съда. – Той пак замълча, за да помисли над следващата част от загадката. – И Спан ти позволи да го поемеш? – Каза го сякаш току-що бе чул, че слънцето утре няма да изгрее.

– Спан още не знае.

– Още не знае?!

– Ще му кажа веднага, щом се появи.

Скот се разсмя.

– Фю-ю-ю! Сеньор! – подсвирна той. – Ако знаех, че тази сутрин ще си споделяме фантазии, щях да си сложа корсета! Този номер няма да мине, Шон.

– Ако не мине, Скот, готов съм да си отида.

Изрече го със спокойно лице, но стомахът му се сви. Досега дори не се бе замислял колко далеч е готов да стигне, за да поеме делото.

Скот забеляза нещо в погледа му, което го стресна.

– Говориш сериозно, нали?

– Да.

– И това дело означава толкова много за теб, че си готов да пропиееш шанса в бъдеще да станеш съдружник във фирмата?

– Да. – Шон усещаше как затъва все по-дълбоко и по-дълбоко в блатото на решимостта, откъдето няма връщане назад.

– А защо, дявол да го вземе?

– Скот – Шон сложи ръка на рамото му, – става дума за обвинение в убийство, без да е открит труп. Това се случва толкова рядко, колкото и слънчевите затъмнения.

– Знам. Само че ще е по-добре да помислиш още малко. Ще има и други дела, при които ще можеш да улучиш десетката.

– Е, кой знае? – усмихна се Шон и тупна с ръка коляното си, за да сложи край. – Може би Шон ще ни поднесе изненада и ще ми позволи да поема делото и без да мисля за своя частна практика.

– Аха, така е – поклати глава Скот. – Чух, че това лято ще открият ски лифт в Долината на смъртта.

Двамата се засмяха. Някой застана зад тях и каза:

– Разбрах, че си искал да ме видиш.

Скот и Шон се обърнаха и видяха Шон, облечен в елегантен италиански син костюм. Посребрената му черна коса беше сресана назад, ноктите му бяха добре поддържани и с рубина на вратовръзката си приличаше на манекен от модно списание.

– Мистър Шон! Добро утро! – поздрави Шон объркано. Цяла сутрин бе мислил как ще протече тази среща и сега шефът му го бе изненадал неподготвен.

– Е, отивам да си гледам работата – вметна Скот, изгледа Шон с вдигнати вежди и тръгна.

Шон протегна ръка и го улови за ръкава.

– Искам да поговорим за делото „Гемко“, веднага щом се запознаеш с него – каза той хрипкаво.

– Готов съм по всяко време, мистър Шон – отвърна Скот и бързо излезе от стаята.

На Шон му се стори, че го чува да въздиша облекчено навън в коридора.

Шефът успяваше да тормози всеки. Той беше единственият от фирмата, който можеше да уволни когото си иска, без да задава въпроси и да дава обяснения.

– Разбрах, че си разговарял с човек на име Чад Къртис – заяви Спан и отново се обърна към Шон, който бързо скри босите си крака под стола.

– Струва ми се интересен случай – добави той, докато наблюдаваше как подчиненият му се мъчи да мушне краката си в обувките. – Откриха ли тялото?

– Не. Още не – отвърна Шон. Имаше чувството, че шефът му вече знае всичко за делото, включително за оттеглянето на Пелзър и настояването на съдия Маклин да се заеме той.

– Няма труп – поклати глава Спан. – Това не се случва често, нали? – Тонът му изведнъж стана толкова приятелски, че Шон се почувства неудобно. Извън службата Спан не беше лош. Когато напълнеше корема си до половината със скоч, ставаше дори човечен. – Всъщност – продължи той, – докато работех в канцеларията на областния прокурор, съм виждал само един такъв случай.

– Обвинение без труп? – Шон изведнъж забрави всичко, което искаше да каже на шефа си.

– Да. Не съм ли ти разказвал за него?

– Не.

– Ами – започна Спан и седна на ъгъла на бюрото, – когато съдията каза на защитата да призове последния си свидетел, адвокатът стана и се обърна театрално към дъното на залата – Спан стана и се обърна към дъното на кабинета – повиши глас доста повече от нормалното и призова на свидетелската банка да да се яви жертвата.

– Жертвата? – учуди се Шон.

Спан се усмихна.

– Да. Когато произнесе името на жертвата, в залата настъпи гробна тишина. „Робърт Слоун. Призовете Робърт Слоун.“ Всички, включително и прокурорът, се обърнаха към вратата. Очакваха оттам да влезе убитият и да спаси обвиняемия. – Спан замълча и се обърна към Шон през рамо.

– Минаха две минути, но никой не влезе. Адвокатът седна на мястото си и всички най-накрая разбраха, че жертвата няма да се появи. Но разбраха и още нещо. След като при споменаването на името всички обърнаха глави в очакване, значи до голяма степен се съмняваха, че е мъртъв. – Спан се обърна и удари с длан по бюрото. – Направи го

брилянтно! Адвокатът бавно изгледа съдебните заседатели един по един, дори и прокурора, след това обяви, че няма какво повече да каже. – Спан се облегна с две ръце на бюрото и се втренчи в Шон. – Обвинението бе сигурно, че е загубило делото. Заседателите се оттеглиха, за да мислят и взеха решение за по-малко от ден. – Той се поколеба за миг и изрече кулминационната реплика: – Виновен.

– Виновен!? – Шон се засмя. Разговаряха като двама приятели в бара, които си разказват истории от войната.

– Никой не можеше да повярва, особено адвокатът на защитата. След заседанието той причакал отвън председателя на съдебните заседатели и го попитал: „Как можахте да го обявите за виновен? Не може да не сте се съмнявали, защото всички се обърнахте към вратата, когато призовах жертвата.“ „Така е – отговорил председателят, – наистина се съмнявахме.“ „Е, и“ – попитал адвокатът. „Когато произнесохте името му, всички се обърнаха към вратата. Всички, с изключение на вашият клиент. Единствен той от цялата съдебна зала знаеше със сигурност, че жертвата няма да се появи.“

Спан посочи вратата. Усмивката му накара Шон да мисли, че може и да се съгласи да поеме случая „Къртис“.

– Кой те накара да говориш с Чад? – Усмивката изведнъж изчезна. За миг шефът се превърна от мило кутре в зло куче пазач.

– Съдия Маклин – отвърна Шон. – Защитникът се е оттеглил и Маклин ме помоли да го заместя.

– Това е добре – кимна Спан. Лицето му беше безизразно, а очите му не трепваха. – Не бива да ядосваш съдията Маклин, защото ще ти го върне при някое друго дело. Оказал си му почит, като си разговарял с обвиняемия, а сега остава само да измислиш някаква приемлива причина, за да откажеш.

Шон се вгледа за миг в шефа си с неволно възхищение. За толкова кратко време този човек бе успял да му разкаже една забавна история и да му забрани да се заеме с най-интересния случай в живота си.

– Все още не съм решил дали да се откажа – каза той най-накрая и погледна Спан право в очите.

– Не мисля, че е толкова трудно да вземеш това решение. – Шефът се обърна и се загледа през прозореца. – Няма начин да поемеш делото. И без това си предостатъчно зает.

– Да, така е – кимна Шон. Беше готов да отговори на всичко. – Мислех, че Скот ще може да ми помага през следващите няколко месеца. Поне, докато свърша с Къртис.

– Позволи ми да ти припомня какво ти казах, когато постъпи на работа при нас. Ние сме екип. Екип! Никои не може да напредва в кариерата за сметка на фирмата. Всички работят за всеобщото благо. – Спан се наведе и потропа с пръст върху бюрото. – Наехме те, за да се занимаваш с криминалните проблеми на клиентите ни. В по-голямата си част това са много богати, добре плащащи и влиятелни хора. Когато изпаднат в беда, очакват от теб да отидеш и да ги освободиш под гаранция. Никои няма да търпи скапанияци, които не си държат на думата.

Шон вдържаше яда си, но не без да стиска зъби. Усещаше как го обливат топли вълни.

– Това дело може да допринесе много за репутацията на фирмата – каза той тихо.

– Само, ако спечелиш.

Най-накрая Шон разбра защо шефът му не иска да се заема с делото.

Беше твърде рисковано. Шумът около него би могъл да утрои работата на фирмата за шест месеца и да й осигури престиж, който не може да се купи с пари. Но можеше и да подкопае основите ѝ. Така разсъждава корпоративния ум – придържай се към златната среда и ще си платежоспособен.

– Знаеш ли, към историята, която ти разказах, трябва да добавя и още нещо – продължи Спан. – Репутацията на защитника, който загуби делото, пострада значително. А сега се обади на съдия Маклин и му кажи, че няма как да вместиш делото сред ангажиментите си. – Той сложи ръка върху телефона.

– Не мога да го направя – отсече Шон. Категоричността му изненада и самия него.

– Синко, това не подлежи на обсъждане. Докато работиш за тази фирма, ти няма да защитаващ Чад Къртис.

Съдбовният момент бе настъпил по-бързо, отколкото Шон очакваше. „Е – мислеше той, – дали да извърша професионално самоубийство, или не?“

– Това не е някакъв си дребен, скапан развод – заговори бавно. – Това е истинско съдебно дело. – Направи крачка към Спан. – Още от университета си мечтая за подобен случай. Сега не смятам да се откажа от него.

Вече бе отишъл твърде далеч. Даваше си сметка, че може би вече не е сред служителите на Спан и Макгроу. Нещо повече – шефът му притежаваше достатъчно влияние, за да го изрита от Южна Калифорния

и двамата много добре знаеха това. Но Шон разбра, че в момента не дава пет пари за работата, за бъдещето си, за парите, за престижа. Искаше да поеме проклетото дело.

– Излагаш на опасност всичко, за което си се трудил през последните няколко години – поклати глава Спан. – Като прекрачиш този праг, все едно скачаш от скала. Единственият ти парашут е фирмата. – Той посочи пода, сякаш кариерата на Шон бе там долу, унищожена от собствената му глупост.

Спан продължи, без да изважда ръце от джобовете си, изпълнен с безразличие:

– Сантиметри те делят да станеш пълноправен съдружник. Пропиляваш всичко заради някакво дело, което ще се превърне в най-банална история, веднага щом някой се спъне в трупа, докато тича за здраве.

Това може да стане още утре сутринта. И делото ще се превърне в най-тривиална помия, в която най-много ще можеш да пледираш за непредумишлено убийство.

Шон не каза нищо. Спан притежаваше удивителен инстинкт на адвокат по криминални дела. На времето си е бил сред най-добрите. Жалко, мислеше Шон, че е изоставил това, за да се занимава с бумажината на компаниите. Само за да укрепя финансовото си положение.

Изправи се и за първи път се почувства равен с шефа си. След като загуби работата си, той вече нямаше власт над него. Усещаше как възелът в стомаха му се отпускаше. Джонатан Спан и Шон Барет бяха равностойни същества и Шон най-накрая го разбра.

– Ще рискувам, Джонатан – каза той спокойно и излезе.

Глава пета

Шон си проби път през тълпата пушачи пред входа на областния съд.

Вътрешността не се различаваше от повечето държавни учреждения и напомняше куче, за което не се грижи никой. Ъглите бяха пълни с прахоляк и топчета мъх. Край стената се мъдреше самотен стол с пластмасова тапицерна, сцепена по шева. Никъде не се виждаха цветя или декоративни растения, никакви цветове, освен мрачното бежово и имитацията на дърво. Беше като автобусна спирка – всички минаваха оттам, без да обръщат никакво внимание.

Шон се промъкна през една зала, пълна с хора, от които също никой не се интересуваше. Млади жени с изрусени коси и приятни лица, с големи колкото юмрук синини по ръцете, седяха отпуснати на столовете, а децата им, облечени безвкусно, тичаха насам-натам. Двама-трима изхвърлени от училище младежи с рошави дълги коси се бяха навели над някакъв формуляр и се мъчеха да го прочетат. Мъже с ботуши и мазни шапки за бейзбол с надписи бършеха унищожените си от наркотиците носове.

Шон се изкачи по стълбите до Върховния съд на втория етаж. Кари Робинсън го очакваше на стълбищната площадка. Висока бе почти колкото Шон, а черната ѝ коса покриваше раменете. Беше с небесносин костюм, а на шията си бе завързала червено шалче. Той беше забравил колко е красива.

– Говори ли с Джонатан? – попита тя направо.

Шон се намръщи.

– Да.

– Добре. Искам да ви благодаря за това, че уважихте чувствата ми. Просто не исках някой от двамата ви да помогне на онзи убиец.

– Ще поема защитата – каза Шон рязко.

На лицето ѝ се изписа изненада.

– Но Джонатан ми каза, че няма да ти позволи...

– Вече не работя за „Спан, Макгроу и Нюсъм“ – прекъсна я той.

– Уволни ли те?

– Ако го е направил, станало е след като напуснах. А сега ще ме извиниш ли?

Той понечи да си тръгне, но тя го улови за ръкава. Шон се обърна

ядосано.

– Ти би харесал Робин.

– Не се съмнявам.

– Каж ми, Барет, знае ли Чад Къртис колко много страдат семейството и приятелите й, задето не могат да й осигурят прилично погребение?

Той я огледа отдолу нагоре – от скъпите обувки, до прическата за двеста долара.

– Чад се е заблудил.

– Какво искаш да кажеш?

– Беше сигурен, че ще му помогнеш. Според него ти си била единственият човек, който знаел колко много е обичал Робин Пенроуз.

– Това не беше любов, а по-скоро мания. Още откакто се върна в Нюпорт, Чад вървеше по петите й като някаква хрътка. Робин не можеше да се откачи от него за нищо на света. – Кари все още стискаше ръкава му и го дръпна по-близо до себе си. – Знаеш ли, бе преживяла тежък период и я очакваше блестящо бъдеще. Не съм имала по-добър помощник от нея, смяташе да продължи да учи... – Тя замълча. Шон понечи да тръгне, но Кари отново дръпна ръкава му. – Как можеш да се съгласиш да го защитаваш? Той зарязва младата си жена...

– Виж какво... Вече съм слушал всичко това – спря я Шон хладно. – Аз съм адвокат на Чад.

Той се освободи от ръката й и се отдалечи.

Забеляза тълпата журналисти през зала „Е“ веднага щом сви зад ъгъла.

Позна репортерите на повечето вестници от Западното крайбрежие, с натъкани в задните джобове бележници. Говореха шумно, като закоравели престъпници. „Разбира се, че й е видял сметката. И дума да не става! Въпросът е дали ще успеят да го докажат.“

За първи път се явяваше като защитник на Къртис, така че журналистите не му обърнаха внимание, когато си запробива път към залата. Още от утре цялата тълпа щеше да се втурва към него, веднага щом се появяше зад ъгъла, с насочени фотоапарати и видеокамери.

Зад глутницата репортери Шон забеляза Том Гамбоа. Полицаят също го забеляза, измъкна се от тълпата и се приближи.

– Добро утро, съветнико – поздрави той. В устата му „съветнико“ звучеше като обида.

– За какво е тази суматоха? – сръза го Шон. Беше с най-хубавия си костюм – тъмносин, с жилетка – и преди да излезе бе лъснал обувките

си с кухненския парчал. Освен това носеше впечатляващ златен часовник, „Ролекс“ – от Сингапур, които вървяха по двайсет и пет долара парчето близо до стадион „Доджър“.

– Искат да разберат кой адвокат е извадил Маклин от шапката си – поясни Гамбоа и посочи тълпата с палец през рамото си. – Чакай да видиш какво ще стане, като разберат, че си ти.

– Ще е забавно – отвърна Шон. – Особено, щом ти разследваш случая.

Гамбоа кимна към дъното на коридора.

– Имаш ли нещо против да поприказваме насаме, Барет?

Той сграбчи Шон за ръкава, преди да чуе отговора му и го задърпа на безопасно разстояние от журналистите.

– Какво има, сержант? – попита Шон, въпреки че се досещаше.

Прокурорът искаше да му направи предложение и Гамбоа трябваше да послужи за посредник.

– И двамата знаем, че клиентът ти е виновен и мога да го докажа независимо дали има труп или не. Освен това открихме трупа.

В гласа на полицаия се появи напевна нотка на удоволствие. Често говореше така, когато притиснеше в ъгъла престъпник, или адвокат на престъпник, което за него беше все едно.

– Така ли? – попита Шон, като се стремеше да не изглежда обезпокоен.

– Значи сте намерили трупа? Аз пък не съм чул такова нещо.

– Е, все още не сме го намерили, в истинския смисъл на думата – отговори Гамбоа бързо, – но знаем къде е.

Шон се ухили и полицаят се приближи.

– Преди да го представите като доказателство, сержант, трупът трябва да е на разположение, така че някой да го разпознае.

Гамбоа също се ухили.

– Можеш да кажеш на клиента си, че знаем къде е заровена. На един хълм край Виктърсвил. На твое място бих му го съобщил веднага, съветнико. – Гамбоа премина на мисията, за която беше изпратен от прокурора. – Обвинението ще се съгласи, ако предложиш непредумишлено убийство. Веднага. Ако намерим трупа, ще искаме най-тежкото наказание.

Шон кимна.

– Разбира се, ще му предам.

– Това предложение се прави само веднъж, Барет – предупреди полицаят и се изплю в препълнения пепелник до Шон. – Важи само за

днес.

Беше му омръзнало да слуша ултиматумите като този, които прокурорите бяха свикнали да му сервират. Сякаш продаваха коли на старо.

Наистина, много от хората, чиито интереси представят адвокатите, заслужават най-тежки наказания, но дали системата и всички, свързани с нея, трябваше да падат до нивото на престъпниците?

– Ако правосъдието функционираше както искаш ти, Гамбоа, нямаше да има нужда от съд. Просто ще извиваме врата на всеки, докато признае, а след това ще бесим и толкова.

– Не ми звучи лошо.

– Само дето ще пострадат и невинни хора.

– Невинните не се разхождат с колата на жертвата на следващия ден, Барет – изръмжа Гамбоа и завря носа си в лицето на Шон. – Престани да ми пробутваш тези помии! Задниците като Къртис трябва да отиват в газовата камера, само че бабичките от Върховния съд няма да ни позволят да го изпратим там.

Без да каже нищо, Шон заобиколи Гамбоа и отново тръгна към съдебната зала. Съдебният пристав го забеляза и му махна да побърза. Шон предположи, че преди да започне, съдията Маклин ще иска да се срещне със страните.

Докато приближаваше, някой от журналистите се провикна:

– Мистър Барет, вярно ли е, че сте поели защитата на Къртис?

Изведнъж тълпата с фотоапаратите и видеокамерите се люшна към него.

За да се отърве, се наложи да пребяга последните няколко крачки.

– Ще разговарям с вас после – провикна се той през рамо, преди приставът да затръшне вратата зад гърба му.

Прокурорът, Шърман Лоуънстайн, вече чакаше на мястото си. Беше прехвърлил петдесетте и от последния път, когато го видя, бе набелязал, но усмивката му все още блестеше от множеството златни коронки, все още носеше костюмите с подплънки и ослепителните вратовръзки, които бяха негова запазена марка. Днес беше с червена, широка цяла педа, със сексуални изрази, написани на френски.

– Мистър Барет? – каза Лоуънстайн и протегна ръка.

– Да – кимна Шон и я стисна. – Как сте, мистър Лоуънстайн? Аз ще представям мистър Къртис.

– Да, научих. Ще бъде интересно дело.

– Вероятно. – Шон остави куфарчето си на масата на защитата и попита:

– Значи са изпратили тежката артилерия, а?

Репутацията на Лоуънстайн наистина беше солидна. Той бе съвършеният обвинител – хитър като гладна невестулка, с невероятен усет за работата си. „Нашият часови във войната срещу престъпността“ – както често го наричаше кметът на града по безкрайните приеми, благотворителни балове и политически срещи, където Лоуънстайн винаги присъстваше и винаги го снимаха.

– Е – каза прокурорът, – нещата могат доста да се заплетат, ако не си наясно с какво си се заел. – Той хвърли на Шон продължителен, съчувствен поглед, като боксьор тежка категория, който гледа дребния си клубен спаринг партньор, когото са изпратили да се бие с него, за да си изкара прехраната. – Но ако трябва да съм напълно честен – добави той, – исках малко да сменя обстановката.

Първата от многото лъжи, полуистини, преувеличения и заблуди, помисли си Шон. Лоуънстайн вече от дълго време беше прославен от медиите заместник областен прокурор. Той бе обвинител в делата срещу Среднощния удушвач и Децата на гибелта – сатанинска секта, която убиваше знаменитости по азбучен ред. Бяха стигнали до „Д“, когато специалните отряди ги пипнаха пред къщата на Джони Карсън в Малибу.

Лоуънстайн беше от прокурорите, които измерват успеха си с продължителността на посветеното им ефирно време.

Приблужи приставът и каза:

– Господа, съдия Маклин желае да ви види в кабинета си.

Съдията Стивън Маклин седеше с крака на бюрото, с цигара, залепнала на долната му устна, и говореше по телефона. По закон той нямаше право да пуши в съда, но това не пречеше около него в кабинета му непрекъснато да се стеле канцерогенен облак. Преди да влезе, Шон пое дълбоко въздух. Помисли си, че това може би е последният чист въздух, който ще има възможност да вдъхне в продължение на доста време, защото освен към пушенето, съдията имаше добре известна слабост и към дрънкането.

Маклин им посочи столовете с цигарата. При движението върху панталоните му падна дълго парче пепел. Съдията идеално се вписваше в неугледната атмосфера на Областния съд. Костюмите му изглеждаха така, сякаш е прекарал нощта на някоя пейка в парка, а сакото и панталонът му рядко бяха от един комплект. Косата си сякаш бе подстригвал сам – приличаше на щръкнала суха слама, лъкатушеща от челото до тила.

Маклин захвърли слушалката на мястото ѝ, стана и влезе в тоалетната.

Без да затваря вратата, той разкопча панталоните си и започна да се облекчава.

– Знаех, че не можеш да се откажеш от това дело, Барет – подхвърли той през рамо.

Шон бе свикнал със странностите на Маклин, така че се включи в разговора:

– Не подозирах, че глупостта ми толкова бие на очи. – Усмихна се.

– Какви ги дрънкаш? След това ще се прославиш като Лоуънстайн.

Шон погледна прокурора и се ухили. Долната му устна беше провиснала от изумление. На масата за вечеря щеше да каже на жена си: „Този смахнат съдия ни извика, за да се изпикае пред нас, докато обсъждаме делото.“

– Как го прие старият Спан? – попита Маклин.

– Страхотно. Благодарение на вас, сега съм бивш служител на Спан и Макгроу.

Маклин се изтръска, закопча панталоните си и се върна при тях. Без да си направи труда да се отбие до умивалника, той застана пред Лоуънстайн и му подаде ръка.

– Не сме се виждали от доста време. Как я караш?

Прокурорът се поколеба дали да поеме подадената му ръка, но накрая реши да се ръкува със съдията. Добрият прокурор е готов на всичко, за да спечели делото.

– Добре, благодаря – отвърна той и посочи към Гамбоа, който бе влязъл безшумно. Шон не разбра кога се е промъкнал. – Предполагам, че се познавате със сержанта?

Без да погледне полицаая, Маклин кимна:

– Аха. Той пък защо е тук? Казах, че искам да разговарям със страните по делото.

Маклин отиде до една отворена кутия от диетична кока-кола, взе я и я разклати. Навсякъде из кабинета му имаше кутии от безалкохолни напитки – по рафтовете на библиотеката, по первазите, на бюрото. Той мина покрай всички тях и също ги разклати. Най-накрая намери една, в която беше останало малко и го изпи на голяма глътка.

Докато съдията търсеше нещо за пиене, Лоуънстайн започна пледо-арията си:

– Ваша светлост, това е много сложен случай, с който се занимавам сравнително отскоро. Събрали сме много данни и въпреки това имам

чувството, че съм още в началото. Мистър Гамбоа води разследването и е запознат с всички подробности. Бих искал да помоля, когато е възможно, да стои край мен при разговорите тук или на масата ми в залата.

Маклин се върна зад бюрото си и запали нова цигара.

– Това е малко необичайно. Какво ще кажеш, Барет?

Шон предположи, че това е само прелюдия към нещо друго, към което се стреми прокурорът. Не би му струвало нищо да се съгласи.

– На този етап нямам никакви възражения – кимна той, давайки да се разбере, че по-късно може и да се възпротиви.

– Добре – каза Маклин, разклати друга кутия от диетична кока-кола и я допи. – Но гледай да говориш само ти, Лоуънстайн.

– Да, благодаря, ваша светлост. Имам и още едно предложение. Мистър Барет и аз имаме да разследваме още много неща, така че предлагам да отложим делото с два или три месеца, за да имаме време да се подготвим.

Шон изгледа прокурора кисело. Досега не беше чувал негов колега да е проявявал загриженост за състоянието на защитата. Лоуънстайн искаше да протака поради две много съществени причини – колкото повече време минеше, толкова по-дълго щяха да търсят трупа и съответно шансовете им да го открият се увеличаваха. Ако не го откриеха, заради продължителната неизвестност, съдебните заседатели щяха да са посклонни да приемат изчезналата жена за мъртва.

– Ваша светлост – намеси се Шон, – не мога да не оценя спортменското чувство на мистър Лоуънстайн и загрижеността му за защитата, но както съдът и обвинението добре знаят, моят клиент има право дело то му да започне най-късно след шейсет дни. Той няма да се откаже от това право. Предлагам трети януари.

Лоуънстайн изгледа Шон продължително и пак се обърна към съдията.

Този път телевизионната му усмивка си бе отишла.

– Трети януари ме устройва – заяви той натъртено.

– Нещо друго? – попита Маклин.

– Да, ваша светлост – обади се Шон. – Представена ми е папка с материали, дебела пет сантиметра. Ако трябва да изпълня задълженията си по това дело, ще имам нужда от две неща.

– Да? Какви са те? – попита съдията малко раздражено. Като всички свои колеги, графикът му в съда беше препълнен и той се стремеше да няма забавяния.

– Най-напред бих искал прокуратурата да ми предава всички

материали по разследването в рамките на двайсет и четири часа от придобиването им.

Маклин погледна Лоуънстайн.

– Струва ми се разумно, какво ще кажеш?

Лоуънстайн би предпочел да задържа информацията си колкото се може по-дълго, но знаеше, че няма смисъл да упорства. Маклин го питаше от учтивост. Ако откажеше доброволно да предава докладите, щеше да бъде принуден.

– Добре – кимна прокурорът и махна с ръка, сякаш правеше благодеяние.

– Докладите ще са налице до три часа всеки ден.

– Това ли е всичко? – попита Маклин.

– Ще имам нужда и от детектив, ваша светлост. Прокуратурата има на разположение двама за целия период, а освен това и цялата полиция.

Ако трябва да се подготвя адекватно, аз също ще се нуждая от услугите на детектив, назначен от съда.

Шон наблегна на последната фраза. Искаше да каже, че съдът трябва да плати. Тъй като Маклин го бе избрал лично, Шон се надяваше съдията да е по-щедър от обикновено.

– Разбира се, че ще имаш детектив – кимна Маклин щедро. Това дело не в състояние да обърка графика му с месеци напред. Не биваше да позволи да се проточва до безкрайност и след това да попадне в някой юридически капан, само защото защитникът не е научил урока си както трябва. Това би означавало проваляне на делото и нови шест месеца за насрочване на ново. Щом защитата искаше детектив, щеше го получи и съдията с радост бе готов да плати.

– Имаш ли някого предвид? – попита Маклин.

– Крейг Макдъф.

Преди Маклин да успее да каже каквото и да било, Гамбоа избухна:

– Няма да позволите на това влечуго да се занимава с делото, нали?

– Не е твоя работа, Гамбоа – прекъсна го Шон. Трябваше да установи правилата на играта още в самото начало. Нямахше нищо против сержантът да се навърта наоколо, но само ако си мълчи.

– Достатъчно! – намеси се съдията. – Сержант Гамбоа, не е задължително да сте тук. Дръжте се като малко момиченце в училище или ще наредя на пристава да ви изрита навън! Всъщност – обърна се той към прокурора, – това не засяга обвинението. Излезте да чакате в съдебната зала, а в това време ние с Барет ще изгладим въпроса.

След като Лоуънстайн затвори вратата след себе си, Маклин

застана с лице към Шон.

– Дявол да го вземе! – изкрещя той. – Макдъф! Не го ли изхвърлиха от полицията за присвояване на пари от наркотрафиканти?

– Да. Но официално не бяха повдигнати никакви обвинения. Макдъф напусна доброволно и въпросът бе приключен. По онова време той имаше куп лични проблеми, ваша светлост, и полицията го освободи, без да му налага санкции.

– Не ме баламосвай, Барет – каза съдията и драсна дебела клечка кибрит, чийто пламък беше поне два сантиметра висок. – Ако не беше напуснал доброволно, щеше да лежи в затвора.

Той запали цигарата и хвърли клечката в сребърния пепелник на бюрото.

– Знам едно – ползвал съм услугите му и друг път и, честно казано, той е най-добрият детектив, който ще се съгласи да работи за парите, които е готов да даде съдът. Ако очаквате Къртис да разполага с добра защита, ще ми трябва добър детектив.

Маклин дръпна жадно от цигарата и кимна.

– Добре, но ако възникнат някакви проблеми с него, ще се махне. Без коментари. Съгласен ли си?

– Съгласен.

– А сега да свършим с днешната работа. Кажете им да изведат Къртис.

Глава шеста

Шон захвърли палтото си върху изпогорената с фасове и издраскана с инициали пейка в килията. В ъгъла имаше тоалетна от неръждаема стомана и помещението вонеше на училищен кенеф – миризмата на урина воюваше с дезинфектантите. Някак си това се струваше символично на Шон, защото именно тук повечето от клиентите му пробутваха най-голямата помия.

Той седна до Чад и внимателно постави куфарчето до себе си.

– А сега какво? – попита арестантът с безразличие.

Малко по-рано му бяха прочели обвинителния акт и сега се намираха в помещението за арестанти, непосредствено до съдебната зала – малка килия, отделена в по-голямата, където адвокатите можеха да разговарят с клиентите си, без да ги разделя дебело изпоцапано стъкло. Тук Шон би могъл да потупа Чад по рамото, да го погледне в очите, да му изкрещи, ако се наложи. Предпочиташе да има непосредствен контакт с клиентите си – да ги докосне, да усети миризмата им, да прочете трепкащия в зениците им страх. Искаше да души Чад като хрътка, докато слуша разказа му за първи път. Искаше да изстиска от него всички подробности, защото подобно на шкурка, подробностите често бяха в състояние да изпият лустрото на съчинената история и отдолу да се появи истината.

Днес желяеше само това – да чуе версията на Чад. Да види как ще се държи, докато разказва, да схване логиката му. И най-малкото съмнение или несъответствие можеше да срути постройката и той не би могъл да я предложи на съдебните заседатели. „Този самолет не лети както трябва – беше му казал един от тях преди време, – няма да се кача на него.“

Шон извади жълт бележник от куфарчето си, разви капачката на писалката си и ги сложи на пейката до себе си. Преди да започне, трябваше да изпълни едно задължение.

– Чад – заговори той с официален тон, – адвокатът е длъжен да осведомява клиента си за всички предложения, направени от обвинението.

Чад вдигна поглед от пода и се втренчи в Шон.

– Направили са предложение?

Не обичаше кой знае колко подобни пазарлъци, но си даваше сметка, че те са абсолютно необходими в процеса на правораздаването. Така

само за минути се решаваха дела, които иначе биха се влачили с месеци.

Това беше и единствената реална намеса, която обвинението би могло да осъществи в стратегията на защитата. Едно предложение за споразумение можеше да вдъхне страх у обвиняемия и адвоката му, тъй-мо когато са най-уверени в успеха си и затова Шон предпочиташе да говори за тези неща с книжни юридически термини, така че обвиняемият да почувства намесата на нещо чуждо в отношенията между тях.

– Да, обвинението направи предложение – каза Шон безизразно. – Сержант Гамбоа ме информира, че областният прокурор е готов да пре-дяви обвинение в убийство втора степен, ако се признаеш за виновен. Но трябва да приемеш днес.

Чад небрежно се бе опрял на лакти върху коленете си, сякаш все още не бе настъпил решителният момент в играта.

– Защо днес? – попита той.

– Сержант Гамбоа е тръгнал за Виктърсвил непосредствено след днешното заседание, за да търси трупа на Робин. Подшушнали са му, че е заровена някъде в околността. Ако приемеш предложението, преди да се върне, обещават да оттеглят обвинението в убийство първа степен.

– Какво значи това?

Шон се наведе напред, докато рамото му се изравни с рамото на Чад.

Сега отново се превърна в негов съветник.

– Това означава, че вместо доживотен затвор, който се полага за убийство първа степен, ще прекараш в затвора само седем години и половина.

Ако Чад беше виновен и тялото наистина бе заровено в пустинята, това предложение би го изкушило. Повечето хора, ако бяха извършили престъплението, биха го приели.

– Седем години и половина! – възкликна Чад и се изправи. Викът му отекна в бетонните стени на килията и накара решетките да зазвънят. – Шегуват ли се те? Няма да вляза в затвора! Кажете им да си заврат предложението в задника!

– Чад, сержант Гамбоа е уверен, че ще открие тялото. Мястото е само на миля-две от дома на Франк Джонсън и е в района, където е била колата на Робин. Твърдят, че вече са намерили части от трупа. Кажете ми, възможно ли е това наистина да е тялото на Робин?

– Всички говорят за нея като че ли е парче месо. Аз я обичах! Не знам дали е заровена в пустинята, но ако е така, някой ще трябва да плати!

Дори и цял живот да търся, ще открия кой я е убил.

– Добре, Чад – каза Шон успокоително, – това е само предложение. След като го правят още в самото начало, може би чувстват, че версията им не е особено солидна и искат да се отърват колкото се може по-бързо и безболезнено.

Шон си даваше сметка, че освен десетина други неща, цялата работа би могла да означава, че Лоуънстайн добре си дава сметка колко рисковано е да предяви обвинение в предумишлено убийство. Ако искаше да улучи десятката, прокурорът трябваше да се нагърби с огромен товар – да докаже преднамереност и мотив. Шон се досещаше какво става в главата на Лоуънстайн. Защо да рискува да загуби делото само заради алчността си, когато Чад, уплашен от перспективата да лежи в затвора цял живот, подложен на натиск от близките си и пресата, би могъл да се съгласи?

Младежът се изправи и се облегна на решетките.

– Мистър Барет – заяви спокойно, – нямам намерение да приемам никакви предложения. Щом трябва, ще се явя в съда.

Шон се вгледа в клиента си. От стаята на надзирателите се носеше мирис на стоплена с микровълнова печка пица и се чуваше характерния магарешки смях на Сийлик.

– Добре. Съгласен съм – каза той. – В такъв случай, да се хващаме за работа. Искам да ми кажеш всичко, което знаеш във връзка с делото.

Чад отново седна до адвокатата си.

– Преди всичко – продължи Шон, – искам да изясним едно. Ходеше ли с Робин, докато играеше с професионалистите?

– О, не – отвърна Чад натъртено и поклати глава. – Не я бях виждал четири или пет години, докато преди два месеца не я срещнах съвсем случайно в Балбоа.

– И започнахте да ходите както едно време?

– Не съвсем. Виждахме се често, но не както преди. По-скоро бяхме добри приятели.

Шон долови нещо, което за миг премина по лицето на клиента му и изчезна. Прекъсна го, за да го изрови на повърхността, докато все още е възможно.

– Чакай малко, Чад. Ако не се лъжа, вчера ми каза, че сте били влюбени един в друг. Сега твърдиш, че сте били само приятели. Кое е истината?

– Казах, че обичам Робин.

– А тя?

- Тя също – отвърна Чад бързо.
- Казвала ли ти е, че те обича?
- Не е стигала чак дотам. Но знам, че ме обичаше. Просто й трябваше малко време, малко пространство...
- Ти даде ли й това пространство?
- Разбира се.
- Кари Робинсън ми каза друго.
- Как така?
- Каза ми, че си пречел на Робин да диша. Толкова, че не е искала дори да те види.
- Не вярвам Кари да е казала такова нещо. Винаги сме били добри приятели.
- Но тя го каза. Е, права ли е или не? Така ли беше, Чад? Робин е искала да скъса с теб, да се вижда с други момчета. Затова ли се скарахте на плажа?
- Не.
- Може би онази вечер си излязъл от кожата си, може би си я ударил по-силно, отколкото си искал?
- Нямахте нищо такова – извика Чад и отново се изправи. Вторачи се в Шон с безумен поглед, неспособен да се овладее. – Наистина я ударих, не отричам! Но тя беше пияна. Трябваше да я ударя.
- И вследствие на това загуби съзнание?
- Не вследствие на това. Сама припадна. Казах ти го вече.
- Шон се вгледа в надвесилото се над него хлапе и го потупа по ръката.
- Добре, добре. Вярвам ти. А сега ми кажи за какво се скарахте. Чад седна отново.
- Тя се страхуваше, че някой от Холивуд я преследва.
- Каза ли ти кой?
- Не – поклати глава Чад.
- А обясни ли ти за какво става дума?
- За пари. Дължала е пари на някого.
- Какво друго ти каза?
- Нищо особено. Беше пияна. Не говореше смислено.
- Значи караницата ви нямаше нищо общо с желанието й да скъса с теб?
- Нищо. Абсолютно нищо.
- Но ти искаше връзката ви да е такава, каквата е била преди, нали? Изведнъж Чад доби покрусен вид.

– Помолих я да се омъжи за мен. Още първия ден, когато я срещнах отново – той се намръщи и повдигна вежди, сякаш искаше да каже:

„Доста тъпо, нали?“

– Боже мой! – възкликна Шон. – Не си го казал на Гамбоа, нали? – Представи си какво би могъл да направи Лоуънстайн с изявление като това.

– Не съм. Не ме е питал.

„Не го е питал“ – помисли си Шон. Нима той е от хората, които не могат да държат устата си затворена? Ако прокурорът надуши отнякъде, че хлапето има навик да дрънка, веднага ще подкупи някой и ще му го изпрати като доносник.

– Чад – каза Шон гласно, – трябва да ме изслушаш много внимателно. От този момент нататък, искам да обсъждаш подробностите около делото единствено с мен. Никакви разговори с Гамбоа, с прокурора или с друг полицаи – той вдигна папката с документи пред очите му, – а това включва и надзирателя ти, дори и да ти се струва симпатяга, който иска да убие времето в приказки с теб. Ако те питат, ще мълчиш. – Шон го сграбчи за лакътя. – Няма да говориш дори и пред другите затворници. Сред тях е пълно с хора, готови на всичко, за да се споразумеят с прокурора, и много добре знаят, че най-лесно ще се измъкнат оттам, като станат доносници. – Пусна ръката му. – Разбра ли какво ти казах?

– Да, разбрах – отвърна Чад.

– Добре. А сега ми кажи как реагира Робин, когато ѝ предложи да се ожените.

– Разсмях се.

Младежът се втренчи в стената пред себе си и Шон долови, че преживява момента отново.

Съвсем импулсивно зададе един въпрос, който никога не задаваше на клиент, но при това дело щеше да се наложи да наруши доста от правилата си:

– Ти ли я уби?

Чад го изгледа, сякаш току-що му бе заговорил на суахили. Шон сложи ръка на рамото му.

– Синко – каза той, макар и да беше само с шест години по-възрастен, – трябва да знам какво се е случило онази нощ. Ти си обичал Робин и съм сигурен, че не би я наранил умишлено. Ако е умряла, това е било нещастен случай, което означава, че не си извършил престъпление или ако си извършил, то не се равнява на предумишлено убийство.

Чад само поклати глава и погледна Шон в очите.

– Не съм я убил аз.

Почти всеки ден вече от години слушаше лъжите на клиентите си и сега беше готов да се обзаложи, че Чад казва истината. Може би след като Робин се е присмяла на предложението му за женитба са се скарали и той я е накарал да млъкне с шамар. Само че огромната му лапа е строшила врата ѝ и изведнъж това хлапе, на което досега не се е налагало да порасне, се е оказало обременено с тежък проблем – мъртво момиче. Вместо да понесе последствията, Чад е скрил някъде трупа. По никакъв начин не би мислил за себе си като за убиец. Да, тя е мъртва, но вследствие на нещастен случай.

– Вярвам ти, Чад – каза Шон най-накрая, стана и започна да се разхожда из тясната килия. – Но ме смушава едно нещо. – Изчака, докато младежът вдигне поглед към него и добави: – Имам предвид колата. Как така този тип Джонсън се е добрал до колата на Робин?

– Нямам представа – отговори Чад и поклати глава.

– Нямах представа?

– Нямам.

– През нощта, когато Робин е изчезнала, ти караш колата ѝ, а на следващия ден тя се оказва у твой бивш съотборник. И нямах представа как е попаднала у него? – Докосна челото си с пръст озадачено. – Не мога да повярвам такова нещо и, уверявам те, след като аз не вярвам, няма да повярват и съдебните заседатели. Съвпадението е прекалено голямо.

Той се приближи до Чад и опря крак на пейката до него.

– Чад, как колата попадна у Джонсън?

– Не знам! – отговори младежът малко по-силно. В гласът му се появи скимтене.

– Дяволите да го вземат! – изкрещя Шон. – Аз съм твой адвокат! Как очакваш да те защитавам, когато ми пробутваш кофа лайна? Съдебните заседатели ще ми се изсмеят в лицето, ако им кажа, че колата съвсем случайно се е оказала у твой стар приятел. Че всичко е било дебело шибано съвпадение! „Дами и господа съдебни заседатели, просто не обръщайте внимание на показанията на Джонсън, че клиентът ми е поискал от него да го отърве от колата, след като момичето е изчезнало.“ То ва ли очакваш да им кажа?

Шон взе куфарчето си и извика с всички сили:

– Сийлик, ела да отключиш шибаната килия!

– Мистър Барет – обади се Чад умолително, застанал зад гърба му, – Джонсън лъже. Познавам го. Сигурно са го спипали за нещо и се е спазарил с ченгетата.

Приставът се приближи до решетката, която затваряше външното помещение, извади голям месингов ключ и я отвори. Шон излезе и вратата на вътрешната килия се затръшна след него. Най-напред щеше да излезе той, а едва след това арестантът.

– Искам много сериозно да си помислиш за всички тези неща, Чад – каза той с хладен тон. – Това не ти е бейзболът в училище. Тук става дума за собствения ти живот.

Шон кимна на пристава, който отвори външната решетка, и излезе, без повече да се обръща към клиента си.

Когато стигнаха до изхода, Сийлик отбеляза:

– Заслужава награда от Театралната академия, а?

Шон се засмя саркастично. Знаеше, че това е първият от поредицата сблъсъци, които щяха да са необходими, за да се разкрие цялата история на Чад Къртис. Тя се състоеше от много пластове. Не беше и очаквал да стигне до дъното още в първия разговор. Искаше само да чуе някакъв намек, да долови нещо, което да го насочи. Големият скъпоценен камък нямаше да се появи от калта веднага, но думите му щяха да продължат да кънтят в ушите на Чад и следващия път, когато се видеха, той нямаше да е чак толкова упорит. Не знаеше кога, но беше сигурен, че един ден клиентът му сам ще го моли да му разкаже цялата истина.

В едно беше убеден – Чад криеше нещо. Наистина, Кари Робинсън не му допаднаше, но думите ѝ за връзката на клиента му с Робин звучаха правдиво. Освен това колата наистина нямаше как да се окаже у Франк Джонсън в деня след изчезването поради чиста случайност. Нещо не беше наред. Тъй като не би могъл да се надява на помощ от Кари, трябваше да се срещне с баща ѝ – шефът на Робин, Картър Робинсън – за да види какво знае той за момичето. И горещо да се надява Гамбоа да не изрови трупа в пустинята.

Глава седма

Яркото пустинно слънце блестеше в изпоцапаните с кал стъкла на спрелия джип. Немошните чистачки бяха прорязали полумесеци, през които Емъри Нокс се мъчеше да гледа, докато шофира. Протегна ръка и извади химикалката от джоба на ризата на Гамбоа.

– Е, ето ни в прекрасния център на Виктърсвил – каза той и отбеляза върху синята карта изразходваната за гориво сума.

Нокс беше младо чернокожо ченге, завършило в Мичиган със степен по криминология. От четири години служеше в полицията и вече бе станал детектив. При това темпо, след още пет щеше да се кандидатира за шериф и Гамбоа щеше да му е подчинен. Беше приятен на вид, образован, говореше добре – принадлежеше към малцинството, на което сегашният му шеф не се доверяваше. Но въпреки всичките си предразсъдъци, Гамбоа харесваше Нокс. Освен всичко друго той беше находчив, всеотдаен и боравеше с пистолета с непоклатима прецизност.

– Според полицията от Виктърсвил, децата с велосипедите са видели кучето да гризе ръката някъде зад онези хълмове – каза Гамбоа.

Нокс потрепери като си представи как някакъв помияр разкъсва плътта на мъртвото момиче. Дори и след четири години, през които почти ежедневно бе гледал кървища, не се чувстваше добре при вида на насилието. Все още не можеше да разбере как шефът му беше в състояние да яде поничка в закусвалнята на Дени и в същото време да разглежда фотоси на облени в кръв мъже и жени, с рани като сплескан домат на гърдите.

Гамбоа погледна още веднъж картата на коленете си и каза:

– Тръгни по „395“ към Навахо.

Нокс излезе от булевард „Палмдейл“ и тръгна по шосе номер 395. След няколко мили Гамбоа направи знак с ръка.

– Някъде тук. Казаха, че трябвало да видим табелка, на която пише „Гомес“.

– Там ли да свия?

– Не. Продължаваш до първата юка и тогава.

– Добре – кимна Нокс. Той не правеше разлика между юка и конска каруца.

– Намали – каза Гамбоа. – Тук е.

– Как така? Тук?

Нокс се наведе към шефа си, за да види за какво става дума. Навсякъде наоколо се простираше пустинята – изсъхнали ниски храсти, тук-там опасни на вид кактуси и пясък, безкраен пясък. Беше отраснал в Детройт и бе свикнал да живее във вдъхващата увереност какавида на големия град – сгради, улични табели, хора.

– Просто изкарай проклетия джип от пътя, колежанино. В Мохаве има само трийсет-четирийсет неща, които могат да те убият.

– Мразя тези обиколки из пушинаците – промърмори Нокс и излезе от пътя.

Заподскачаха в джипа с двойно предаване, който заръмжа по неравностите. Това не беше път. Просто някакъв пустинен плъх бе минавал с колата си оттук достатъчно често, за да изпомачка хрусталаците и да остави следи в пясъка. По тези места се срещаше подобна порода пустинни плъхове. Те намираха отнякъде стара каравана, паркираха я наред с пустинята и я обявяваха за свой дом. Освен това често гледаха по четири-пет подивели кучета.

– Какъв ли маниак живее тук? – учуди се Нокс.

– От тези, които не се интересуват особено от човешкия род – отвърна Гамбоа, надвесил глава през прозореца, за да следи за дупки, камъни и всичко останало, което можеше да превърне осите на джипа в парчета старо желязо.

След около стотина метра пътят стигна до разчистена площадка. Двама униформени полицаи от Сан Бернардино стояха пред една каравана и разговаряха с някакъв човек, облечен в дрипави работни дрехи, който вонеше така, че Гамбоа усети още от джипа. Докато разговаряше, човекът надигаше бутилка.

– Том Гамбоа. Това е партньорът ми Емъри Нокс. – Гамбоа не изчака, за да чуе техните имена. – Открихте ли нещо?

– Не много – отвърна единият униформен. Той беше дебел мексиканец, чието шкембе висеше над колана. – Кучето на този тип измъкнало отнякъде женска ръка.

– Значи не знаете къде е трупът?

– Не – каза мексиканецът и посочи неопределено към пустинята наоколо.

– Това място е доста просторно.

– Ами обитателят му? Той нищо ли не знае?

Полицаят поклати глава.

– Кучето е по-умно от него.

– Страхотно! Как му е името?

– Дарил Хигинс.

– Добре – махна с ръка Гамбоа. – Ние ще поемем нещата.

Мексиканецът погледна партньора си – кльощав алкохолик с мораво лице, и намигна. Шефът им ги бе изпратил да „придружат“ техни колеги от Ориндж каунти, докато претърсят околността, което би отнело целия следобед. При това положение те можеха да си позволят тричасов обяд и няколко бири, без никой да забележи.

– Както искате, сержант – каза мексиканецът. – Приятно прекарване.

Двамата усмихнати полицаи се качиха на патрулната кола и заподскачаха по пътя, вдигайки облак прах.

– Кажете сега за кучето – обади се Гамбоа. – Когато двамата полицаи са дошли, то е гризело човешка ръка. – Той посочи торбата, която бяха предали на Нокс.

– Само знам, че обича да се разхожда ей натам. Има няколко захвърлени трошляци...

– Трошляци?

– Аха. Коли. Стари коли. Пълно е с плъхове – добави той и посочи към храсталаците.

– Плъхове?

– Аха. Колкото котки са. Затова кучетата обичат да ги гонят.

– Добре. Къде каза, че са тези трошляци?

– Ей там. Право през онези храсталаци.

Мъжът се приближи до Гамбоа и посочи едно място, което с нищо не се отличаваше от околния пейзаж. Дъхът му, вонящ на мърша, нахлу в ноздрите на Гамбоа и той задържа дишането си, докато не се отдалечи на пет метра от човека.

– Ще проверим – кимна сержантът и се обърна към Нокс. – Взе ли лопатите?

– Да – отвърна Нокс и му подаде едната.

Гамбоа я нарами и тръгна към храсталаците. Партньорът му го последва, стиснал лопатата като копие, с поглед, забит в земята.

Тръгнаха през пустинята, препъвайки се в оформените от вятъра купчинки пясък и ниските растения. След неколкостотин метра забелязаха затънала в пясъка кола. Малко по-нататък имаше още няколко подобни останки. Изкачиха се по дюната и се оказаха сред гробница за старо желязо.

Кучето, което ги следваше през цялото време, веднага започна да души около една от колите. Гамбоа и Нокс покопаха малко край нея.

След това животното се отдалечи и започна да рови с лапа край голям камък.

Двамата го прогониха и отново уловиха лопатите.

Това продължи няколко часа. Най-накрая се отказаха и се върнаха при караваната на Дарил Хигинс. И там, в сянката на газовата бутилка, видяха кучето, което дъвчеше друг къс човешка плът.

– По дяволите! – изруга Гамбоа, приближи се и избя месото от зъбите на ръмжащото животно.

– А, ето ви – обади се Дарил и излезе от караваната. – Този път видях откъде дойде. – Той отново се приближи и сержантът пак престана да диша. – Виждаш ли онова възвишение там?

Полицаяте се отправиха към хълмчето на хоризонта.

Слънцето щеше да залезе след малко. Облаците, надвиснали над планините в далечината, горяха. Гамбоа знаеше, че трябва да бързат.

Веднага след залеза щеше да стане тъмно като в рог – след няколко минути. Намираха се в пустинята.

На едно място Нокс се спъна и падна на колене и лакти.

– Хайде, колежанино – подкани го Гамбоа. – Повече няма да почиваме.

Стигнаха до върха на хълма и Нокс се огледа.

– Оттук се вижда караваната – каза той и засенчи очите си с длан. – Трябва да търсим някъде наоколо.

Започна да рови тук-там с лопатата. След това прекрачи един камък и се спъна в нещо синьо.

– Ела – извика Нокс. – Прилича ми на рокля. Може да е тя.

Гамбоа коленичи и започна да разрива пясъка с ръце. Отдолу се появи син плат. После изсъхналата плът. Кичур коса. Той го улови и задържа бавно, докато не се показа женско лице, втрещило мъртвешки очи в него.

– Жена е! – възкликна Гамбоа тържествуващо.

– Да – кимна Нокс, сякаш бе останал без дъх.

– Гледай, дясната ръка я няма. Тази, която е отмъкнало кучето.

Сержантът огледа трупа.

– Умряла е горе-долу по същото време. Възрастта съвпада, косата, мястото също. Трябва да е тя. – Той се изправи и пое дълбоко въздух.

От плиткия гроб се носеше ужасна воня.

– Погледни я само – обади се Нокс. Бе застанал до Гамбоа, който все още стискаше в ръката си кичур коса. Над далечните планини се процеждаха последните слънчеви лъчи. – Погледни какво е направил с

нея!

– Аха – кимна сержантът разсеяно.

– Как ли ще се почувства баща ѝ?

– Баща ѝ е мъртъв. – Това бе едно от първите неща, които бе научил за момичето.

– Била е красива – продължи Нокс, който бе виждал нейни рекламни снимки по бикини. – Сега е само куп гнила мърша, храна за кучетата.

Беше облегнал брадичката си върху дръжката на лопатата.

– Не е полезно да разсъждаваш така, Емъри – прекъсна го Гамбоа, без да вдигне поглед. Той все още продължаваше да открива части от трупа.

– По-добре отиди да донесеш фотоапарата.

Нокс изтича по склона на хълма към джипа, дишайки дълбоко. Доста коктейли щяха да са му необходими довечера, за да прогони спомена за миризмата на разлагаша се плът. Бръкна през прозореца, взе „Полароида“ от предната седалка и хукна назад. Когато стигна до гроба, подаде фотоапарата на Гамбоа и той направи няколко снимки на гроба със светкавица – така, както го бяха открили. След това махнаха парчето плат, с което беше увито тялото, преди да бъде заровено.

Сержантът направи още няколко снимки.

– Косата ѝ изглежда кестенява – отбеляза Нокс. – Робин Пенроуз е имала руса коса, нали?

– Цветът може да се промени, след като е била заровена тук – каза Гамбоа, без да престава да щрака с апарата. – Тя е. Мога да заложа задника си.

Направи още една снимка и промърмори под нос:

– Да, тя е.

Представи си каква физиономия щеше да направи Барет, когато идентифицират трупа и клиентът му получи обвинение в убийство първа степен.

Глава осма

Когато телефонът иззвъня, Шон беше в кухнята и се бореше с един дюшек. Беше го вкарал наполовина в малкото килерче, сгънат така, че ако го пуснеше, щеше да се отвори. Опита се да го притисне с крак до стената и се протегна към слушалката.

– Да? – каза той.

– Шон? Обажда се Джонатан Спан.

Шон се изправи машинално, по навик, все още притискайки дюшека с крак.

– Шон, искам да ти се извиня за онзи ден.

– Няма нищо – отвърна Шон. – Аз също прекалих.

Въпреки че беше делник, той бе облечен с шарени хавайски бермуди и памучна фланелка. Отгътък тезгяха за сервиране се простираше хаосът на предната стая. Бе се заел да превърне крайбрежното си бунгало в адвокатска кантора. Беше разчистил едната от спалните и бе докарал две метални бюра, компютър и два телефона.

– Съжалявам, че не съм те виждал, докато си въвеждал Скот в делата си.

Оценявам помощта ти. Постъпи много професионално след скарването ни.

Разбира се, не съм и предполагал, че ще постъпиш иначе.

В деня, след като го уволниха, Шон се бе върнал във фирмата и бе обяснил на Скот особеностите на всички свои висящи дела, но го бе направил заради него, не заради Спан.

– Това е част от работата – отговори той.

– Разполагаш ли с няколко минути? – попита Спан любезно. Прекалената му учтивост бе неочаквана.

– Разбира се.

Последва пауза. Шон чу как Спан кашля, за да прочисти гърлото си.

– Това, което ти казах... че можеш да станеш съдружник, все още важи.

Защо не помислиш отново? Ще получиш ъгловия кабинет с френския прозорец, който винаги си искал.

Когато чу думата „съдружник“, кракът на Шон се отпусна и еластичният дюшек отскочи. Единият му край събори неотворена бирена

бутилка от мивката. Тя падна на пода и започна да свисти ядосано. Шон погледна телефонната слушалка подозрително. Какво ли е намислил Спан? Никога не бе споменавал конкретно, че ще го прави съдружник. Беше чувал само намеци – потупването по рамото, което пробутват шефовете като него, вместо да раздават реални повишения. Каквото и да приказваше сега Спан, Шон знаеше, че от ъгловия кабинет го делят още няколко години тежка работа.

– Струва ми се, че не бях прав за фирмата – каза Шон накрая. – Но чувствам, че е дошло време да започна самостоятелно.

– Сигурен ли си, че не мога да те разубедея? Не бързай. Не е нужно да решаващ сега. – Говореше като водещ на телевизионна игра, който изкушава състезател.

– Не, благодаря – отвърна Шон. – Вече съм решил. Смятам, че постъпвам правилно. – Не отделяше поглед от цвърчащата бирена бутилка, готов да скочи, ако капачката изхвърчи.

– Все още смятам, че грешиш – продължи Спан. – Но това не значи, че не можем да останем приятели.

Говореше толкова мазно, че почти пееше.

– Съгласен съм.

– И още нещо. Сега си съвсем сам. Ако се натъкнеш на проблем, който искаш да обсъдиш с някого... знай, че можеш да ме потърсиш по всяко време.

Това бе едно от нещата, които щяха да му липсват – разговорите с другите адвокати, особено с шефа, за неясните моменти в закона.

– Благодаря. Винаги съм ценял мнението ти. И си напълно прав – за това дело ще имам нужда от съвет. Предполагам, че нямаш нищо против да се възползвам от предложението, особено като вземем предвид, че заради това дело ме изрита.

Двамата се засмяха.

– Глупости. Очаквам с нетърпение да видя как ще се справиш. Да ти призная честно, ще ми се фирмата да можеше да си позволи да го поеме.

Но за жалост е много рисковано.

Шон бе прекарал няколко дни в размисъл и разбираше притеснението на Спан.

– Да, така е. И без друго това дело май е по-подходящо за соло изпълнител.

След няколко протоколни любезности затвориха. Спан не е лош човек, помисли си Шон, стига да не засягаш финансовите му интереси.

Едва затвори телефона и Мак почука два пъти на вратата, след което я бутна и влезе. Изглеждаше, като че ли е минал под градинска поливачка. Рижата му, обикновено щръкнала коса сега беше сплескана и сплътена. Около мишниците и по гърба му имаше големи петна от пот.

– Закъсна – отбеляза Шон.

– Разбира се, че ще закъснея! – изръмжа Мак. Пухтеше като старо куче, което е тичало. – Трябваше да паркирам чак на шибаната „Дейна“ и да се довлека оттам пеша.

– Нали ти казах да ползваш паркинга за посетители отзад?

– Да, много хубаво, само дето в него никога няма свободни места. По крайбрежието има петдесет къщи и само шест скапани места за паркиране!

Той захвърли якето си и се огледа, сякаш никога досега не бе влизал вътре. Къщата на Шон беше типична за Южна Калифорния. Целият под беше покрит с черга, изплетена от въже. На всеки шест месеца той я вдигаше и измиташе навън половината плаж. Съгъваемото канапе, което можеше да се превърне в широко легло, сега бе издърпано от обичайното си място в ъгъла и препречваше вратата. На различни места покрай стената бяха сбутани още три единични кревата, върху които се търкаляха огромни възглавници. До един от тях висеше лампа с формата на езическо божество. Декора допълваха пръснатите навсякъде плажни принадлежности – две-три фрисбита, парчета изхвърлено от вълните дърво, пепелник от мидена черупка, причудливи буци вкаменена лава, дъска за сърф.

Завесите бяха от рибарска мрежа, накичени с пластмасови морски звезди, а старите столове бяха от палмови листа. Мак бавно се обърна и изгледа почти стъписано плажните одежди на Шон – крещящите бермуди, избелялата фланелка.

– Дявол да го вземе, Барет – каза той, – питам се защо не устроиш кантората си на самия плаж? Така ще ти е по-лесно. И без това наоколо няма къде да се паркира... Защо не наемеш помещение на някое човешко място, като всички други?

Шон отиде в кухнята, сгъна с мъка дюшека, натъпка го в килерчето и бързо затръшна вратата, преди да е успял да излезе отново. След това мушна глава в хладилника, извади кутия бира и я хвърли на Мак.

– Ето. Изпий това и се успокой. Чака ни много работа.

Мак се вкопчи в бирата като удавник и се стовари върху канапето, което препречваше вратата. То простена под тежестта му. Шон му хвърли бележник и химикалка.

– Записвай. Доста неща имам за теб. Най-напред ще поговориш с близките на Робин. Искам да разпиташ майка ѝ и да разбереш дали като малка е създавала проблеми. Дали е бягала от дома или нещо подобно.

Разбери кои са били приятелите ѝ и поговори с тях. Преди да изчезне се е движела с Къртис, така че ще е от полза да разберем какви са били отношенията помежду им. Но не се занимавай с Кари Робинсън. Вече говорих с нея.

Мак отметна глава назад, пресуши бирата и отиде в кухнята, за да вземе още една.

– Освен това – продължи Шон, – Чад спомена, че нейни приятели от Холивуд са я търсели, вероятно, за да си приберат някакви пари, които им дължала за наркотици. Не знаеше имена, но може би от майка ѝ ще успееш да разбереш за кого е работела. Започни оттам. Това с наркотиците ми допада. Те карат хората да вършат ирационални неща... например да изчезнат, без да оставят никаква следа. Ако убедим съдебните заседатели, че Робин е била непредсказуема в поведението си, няма да им е много лесно да хвърлят Чад в затвора.

Мак кимна и седна с новата бира в ръка.

– Трябва да разнищим и Франк Джонсън – продължи Шон. Беше сгънал босите си крака на стола и седеше върху петите си. – Той твърди, че Чад го е помолил да го отърве от колата на Робин, спомняш си, нали?

– Да – кимна Мак.

– Лежал е в затвора и друг път. Провери дали не е бил арестуван след изчезването на Робин. Може би се опитва да се спазари с ченгетата.

Имам чувството, че Гамбоа насажда в малкия му ум някои странни идеи.

– Не е изключено – отбеляза Мак и отпи жадно от бирата. – Но колата на Робин наистина е била у него. Как я е взел, ако не му я е дал Къртис?

– Престани да разсъждаваш като ченге, Мак. – Шон вдигна ръка към него. – Нашата работа не е да даваме отговори на въпросите, а да поставяме нови. Провери дали този тип има причина да лъже. Ще тръгнем оттам.

– Да, така е – съгласи се Мак и опря месестите си ръце на облегалката на канапето.

– Знаеш ли, Мак, има нещо, което ме безпокои.

– Какво е то?

– Според полицейския доклад, приятелката ѝ Кари Робинсън е казала, че вечерта преди изчезването си Робин е присъствала на някаква

среща в кантората на фирмата до седем часа. Не била пила нито капка през целия ден. А след половин час се оказва на плажа почти мъртво пияна.

Хлапетата нямат причина да лъжат. Как е успяла да се натряска толкова бързо? Трябва да е смукала като пиявица. Искам да знам какво всъщност се е случило на тази среща.

– Добре. Кой друг е присъствал?

– Картър, бащата на Кари Робинсън, и един тип на име Джон Крюгер. Той е президент на строителна фирма – „Ларами Хоумс“. Аз ще поговоря с Картър. Познавам го доста добре. Бил е съдружник на Спан. Ти разпитай Крюгер.

– Добре – кимна Мак и се наведе напред. – Мислиш ли че Кари Робинсън е излъгала?

– Не. Няма причина да лъже. – Мак погледна през прозореца. Вятърът бе твърде силен за сърф – над вълните се носеха пръски пяна. – Все пак Крюгер и бащата на Кари са последните, които са видели момичето живо.

Не е изключено и да си спомнят нещо.

– Така е.

– Разбира се, може да се окаже и че сме си губили времето.

– Защо?

– Гамбоа е намерил труп, заровен в пустинята – отвърна Шон.

Представяше си физиономията на полицая, когато съобщава новината на прокурора. – Според съдебния лекар трупът отговаря на общото описание и възрастта. Ще го идентифицират окончателно, когато сравнят зъбите със зъболекарския картон на Робин.

– Е, и? По онези места намират по сто трупа в годината. Това нищо не значи.

Шон се обърна към Мак. Лампата зад него осветяваше рижата му коса като ореол.

– Франк Джонсън, онзи с колата, живее на около миля от мястото, където са намерили трупа – каза той. Това не беше добра новина.

– О-хо-о!

– Да, „о-хо“. – При едно обвинение, изградено на базата на косвени доказателства, подобен факт можеше да се окаже съществен аргумент. – Както и да е. С тези неща ще се занимаваш поне два дни.

– Да. Ако не ям и не спя. Като стана дума за ядене, ще имам нужда от малко джобни пари, приятел. Няма начин да чакам края на делото, за да ми възстановят разходите. Можеш ли да ми помогнеш?

– Разбира се.

– Имам нужда от малко пари в момента. Ще ме подкрепиш ли с някой и друг долар?

– Колко ти трябват?

– Две хиляди мисля, че ще стигнат.

Шон се вгледа в него и поклати глава. Мак доби смутен вид.

– Ей, трябва да платя и някои стари сметки.

– Ще видя какво мога да направя – кимна Шон и прекрачи канапето, което запречваше вратата. Когато се върна с чека, телефонът звънеше.

– Сигурно е Скот – реши той. – Трябваше да се уговорим за среща с Бъргър.

Шон прескочи канапето отново и изтича до бара.

– Шон Барет. Мога ли да ви помогна?

– Зависи – отговори един глас и се разнесе смях. – Ти ли си адвокатът дет' защитава Къртис? – звучеше дрезгаво и имаше силен акцент.

По дяволите, помисли си Шон, вече се започва. Винаги, щом се заемеше с някое нашумяло дело, каквото и да е, стига да са го показвали по телевизията, започваха и подобни обаждания. Надушваше ги още преди да е вдигнал слушалката.

Но напевния говор му направи впечатление. В началото не успя да разбере какво му каза и поиска да повтори. Не го направи.

– Как е картинката с наш'то момче Чад? – попита гласът вместо това.

Шон се опита да определи акцента. В него имаше британска нотка, но не от Англия.

– Боя се, че не мога да разговарям за това, освен ако не кажете кой сте. Кой се обажда? – настоя той. Щеше да му даде още трийсет секунди.

– Сти'а с тиа лайна, а? – просъска онзи. Шон отдалечи слушалката от ухото си и се намръщи. – Мо'а да помогна на момчето.

Съмнявам се, помисли си Шон. И определи акцента – ямайски. Вероятно беше същият, който се бе обаждал и на Пелзър.

– Жива е, да знайш. – Този път нямаше смях.

– Какво? – възкликна Шон и се изопна.

– Жива и здрава, миста Барет. Живей си кат' птичка. Ха, ха, ха! – прозвуча отново дрезгавият смях и след това гласът стана много мек. – Знаем къде да намериш малката Робин.

– Къде?

– Тя си е холивудска мадама, наш'та Робин, аха. По цяла нощ танцува.

С тяло кат' нейното на бая мъже ще завърти главите. К'во ще ка'еш, а?

Иди да търсиш в Холивуд.

Шон мразеше гатанките.

– Къде в Холивуд?

– Булевард „Сънсет“. Там, миста Барет – и затвори.

Шон остана мълчалив със слушалката в ръка. В началото си помисли, че може би Чад е накарал да се обади някой приятел. Но какво щеше да спечели от това? Или бяха ченгетата? Малък мръсен трик, за да го накарат да си загуби времето с фантоми. Само пет процента от ума му вярваха, че този човек би могъл да помогне.

– Откаченяк? – попита Мак.

– Не знам – отвърна Шон и постави слушалката на мястото й. – Имаше акцент.

– Поредният подмокрен мексиканец?

– Не, този беше от Ямайка, струва ми се. Говореше като онзи от телевизията... Сещаш се, едрият негръ от островите, който рекламира безалкохолни напитки.

Мак го изгледа, като че ли се бе побъркал.

– От рекламата на „Ънкола“?

– Точно така. От рекламата на „Ънкола“.

Мак разпери ръце, подпря се на облегалките на стола и се изправи с мъка.

– Това ли е голямата шибана следа, по която трябва да тръгнем?

Рекламата на „Ънкола“? Не мога да повярвам!

– Имам чувството, че не беше съвсем откачен, Мак. – Шон уважаваше инстинктите на детектива, но той не беше чул гласа. Може би го бе заблудил акцентът или смахнатото вибрато на смеха му. Във всеки случай петте процента все още искаха да разберат какво точно знае този човек. – Ще почакаме, за да видим какво е намислил.

– Зарежи го – махна с ръка Мак, сякаш искаше да прогони муха. – Откаченяк е.

– Може би. Но все пак ме изслушай. Каж ми, защо за обвинението е толкова трудно да докаже тезата си в случай като този?

– Защото няма труп.

– Точно така – кимна Шон и вдигна пръст. – Значи трябва да ги оставим да се мъчат да го открият. Това е тяхна работа. Нашата е да

убедим съдебните заседатели, че Робин не е мъртва. Всеки, който заяви в съда, че я е виждал, ще спомогне да предизвикаме съмнение. Това е нашата игра. Ако някакъв смахнат тип ни отведе до хора, които да потвърдят, че са я виждали – само можем да се радваме. – Той се приближи до Мак и му подаде голям книжен плик. – Ето ти снимките на момичето.

– Дявол да го вземе – изсумтя детективът, – ако започнеш разследването отчаян, ще го завършиш също отчаян.

Шон не му обърна внимание.

– Майка ѝ живее в долината Сан Фернандо. Когато отидеш да говориш с нея, отбий се в Холивуд и поразпитай тук-там дали някой не я е виждал.

Мак поклати глава и взе още една бира от хладилника.

– Това ли е всичко? – попита той след като я изпи и се отправи към вратата.

– Засега е достатъчно. Аз трябва да сложа в ред някои неща във фирмата.

Мак го изгледа учудено.

– Мислех, че си се махнал оттам.

– Трябва да представя новия адвокат на Теди Бъргър – обясни Шон.

– След това ще посетя Картър Робинсън. Живее в Лидо.

– Страхотно! – отбеляза Мак. – Аз ще се занимавам с перверзните типове в Холивуд, а ти в това време ще правиш светски посещения в Лидо.

– Колко години си бил заместник шериф? И въпреки това мислиш, че в живота има справедливост?

Шон се засмя и затвори вратата.

Беше почти сигурен, че типът с ямайски акцент е побъркан. Но нещо го караше да не е съвсем сигурен. Ако успееше да превърне тази несигурност в истинско съмнение, би могъл да го пробута на съдебните заседатели, за да се опитат да се преборят с него. Ако не успеят, ще трябва да оправдаят клиента му. Такъв е законът.

Глава девета

Когато Шон пристигна пред затвора, Скот вече го очакваше. Сравнително нова, общо взето незабележителната шестетажна бетонна постройка без прозорци всъщност освежаваше района. В „Санта Ана“ излежаваха присъди предимно чужденци, незаконно проникнали в страната от Мексико и Централна Америка. Докато приближаваше от крайбрежието, Шон видя цели глутници от тях – с бели ризи, черни панталони и платнени обувки, разпрани по шевовете. Висяха по оживените кръстовища и очакваха някой неангажиран с профсъюзите посредник да ги наеме за тежка едnodневна работа. Живееха по две-три семейства в апартамент и кварталите им отразяваха приходите на глава от населението. Черните драсканици, които децата им оставяха навсякъде, допринасяха за грозотата на гледката.

Шон вмъкна колата под навеса край затвора и свали гюрука. Иначе, ако някой решеше да открадне нещо, щеше да го скъса. След като смени три, той най-накрая се отказа от хубавия радиокасетофон и го замени с обикновено радио за трийсет и осем долара, което никои не би откраднал.

– Искам да ти кажа няколко думи по това дело – каза Шон, докато се изкачваха по стълбите към входа. Той отвори вратата и пусна Скот да влезе пръв. – Най-напред трябва да знаеш, че Бъргър не беше искрен докрай. Твърди, че не знае нищо за убийството, но съм убеден, че лъже. Дори и без самопризнанието му, ще го осъдят, ако не ти каже истината. Първата ни работа ще е да го убедим в това.

Тръгнаха нагоре по лявото стълбище и Шон продължи да обяснява:

– Съвсем ясно е, че не той е дръпнал спусъка, но все пак трябва да разберем какво е правел там. Онази вечер уж е останал, за да работи извънредно. Сигурен съм, че не го е направил от благородни намерения, но също така съм сигурен, че го е изпратил някой друг.

Скот отвори вратата на приемната за посетители и пусна Шон да влезе първи. Обясниха на дежурната надзорателка при кого идват и седнаха да чакат.

– Може би някой друг е поръчал изстрелите – предположи Скот и разклати съгваемия стол, за да провери дали е стабилен. Не му хареса люлеенето му, затова стана и се настани от другата страна на Шон.

– Сигурен съм в това. Спомни си какво е казал на Гамбоа. С него е

имало още двама души. И този идиот ги крие.

– Бъргър – разнесе се отегчен женски глас. Двамата станаха и се приближиха до вратата, на която пишеше: „Достъп ограничен“. Дежурната надзирателка стана от гишето и след миг отвори отвътре.

– Оттук, моля – каза им тя престорено сърдечно.

– Благодаря, Маккинън – кимна Шон.

След като влязоха, жената се обърна и отключи друга врата, която водеше към боядисано в жълто помещение, в чиято среда имаше маса с формата на подкова. Затворниците сядоха от вътрешната страна, а посетителите – от външната. Разделяше ги вертикално стъкло с решетка, но то бе високо само петдесетина сантиметра, така че отгоре можеха да се предават писма, снимки и други предмети.

Бъргър вече ги очакваше в далечния край на стаята за свиждане. Още от вратата си личеше, че диша тежко. С едната ръка разтвиваше тила си, а в другата стискаше незапалена цигара. Шон си даде сметка колко различно приемаха съдбата си двамата му клиенти. Бъргър беше нервен като невестулка, докато Чад сякаш не даваше и пет пари за сериозността на предявените му обвинения.

– Е, как си? – заговори Шон.

– Боже мой! Как съм! Иска да знае как съм! – обърна се Бъргър към Скот. – Съседът по килия снощи ми направи предложение. Измъкни ме оттук преди да съм родил на онзи скапан негър бебе, дяволите да го вземат!

– Добре, добре, успокой се, Тед – каза Шон и направи помирителен жест с ръце. – Днес трябва да поговорим за много неща.

Бъргър се втренчи в Скот, като че ли едва сега го забеляза и го посочи с пръст:

– Кой е този?

– Скот Пауърс, Тед. Той ще поеме главната отговорност по делото ти.

– Главната отговорност? Какво значи това?

– Значи, че отсега нататък той е твоят адвокат.

Бъргър тръсна глава, сякаш в черепа му избухна бомба.

– Не разбирам. Ти ги накара да зарежат самопризнанията ми. Нещата тъкмо започнаха да се оправят, нали?

– Това помогна доста, няма съмнение – отвърна Шон, – но обвинението все още разполага с достатъчно сериозни доказателства срещу теб.

– Според криминалния закон на Калифорния – обясни Скот, – не е

необходимо ти да си дръпнал спусъка, за да те държат отговорен за убийство. Дори и да не си стрелял, ако при извършването на друго престъпление, например кражба с взлом, е убит човек, всички съучастници могат да хлътнат за убийство.

– Убийство! Боже мой! – промърмори Бъргър. Дишането му се учести още повече. Въздухът засвистя в носа му, погледът му стана мътен и разконцентриран.

– Теди, успокой се – каза Шон. – Опитай се да дишаш нормално, ако можеш.

Вгледа се по-внимателно в лицето му и изведнъж се изправи.

– Дявол да го вземе! Ще припадне! – И се протегна над стъклото, за да го улови за раменете.

Бъргър пребели очи и се свлече на пода.

– Надзирател! – изкрещя Шон.

Надзирателят се дотътри, погледна падналия по гръб Бъргър и каза:

– Дявол да го вземе, положението е сериозно, а?

– Аха – кимна Шон. – Донеси му мокра кърпа. Нервите му не издържаха, но ще се оправи.

– Да не би да са открили нови доказателства срещу него?

– Донеси мокра кърпа, Дули. Побързай.

Когато Дули се върна – петнайсет минути след това – Бъргър се бе изправил и отново бе седнал на стола си.

– Добре ли си? – попита Шон.

– Да, да. Няма нищо – смотолеви Бъргър. Беше странно спокоен, седеше със скръстени в скута ръце и кимаше на адвокатите си. – Мистър Барет, искам вие да ме защитавате. Имам нужда от вас. Не желая да ви обидя – обърна се той към Скот смутено, – но не ви познавам, не знам нищо за вас. Не можете да ме оставите в ръцете на човек, когото не познавам.

– Тед, ти нае фирмата „Спан, Макгроу и Нюсъм“, която ми повери твоя случай, но аз вече не работя за нея.

Бъргър гледаше като току-що поел дозата си наркоман. Шон го наблюдаваше внимателно.

– Скот има също толкова опит, колкото и аз в този род дела. Фирмата никога не би ти изпратила адвокат, в когото няма пълно доверие.

Разбира се – той замълча за миг, за да се увери, че го слуша, – никой от двамата ни не би могъл да ти помогне, ако не си искрен докрай.

Погледът на Бъргър обиколи стаята, спря се на Скот, на Шон, на собствените му ръце, пак на Шон.

– Как така? Казах всичко!

– Слушай, Тед, време е да чуем истината. – Шон седеше на стола леко извърнат, с подпрян на облегалката лакът, и въртеше в пръстите си химикалка. – Знам, че онези двамата са те закарали там и единият е застрелял пазача. Сигурен съм, че са те заплашили. Но какво от това?

Ако мълчиш, ще влезеш в затвора. Какво повече от това могат да ти направят те?

– Ей! – извика Бъргър. – Могат да ме убият!

– В затвора също могат да те убият, дори по-лесно – намеси се Скот.

Бъргър го изгледа, като че ли бе насочил срещу него пистолет.

– Ако смяташ, че ще те убият навън, защото си се разприказвал – Шон посочи с ръка към стената, зад която бе свободният свят, – можеш да си сигурен, че в затвора ще те убият за да не се разприказваш.

Бъргър го изгледа озадачен.

– Защо?

– Те знаят как се чувства човек тук. Знаят, че ще имаш предостатъчно време за размисъл и също така, че по всяко време може да ти писне и да поискаш среща с прокурора, за да дадеш допълнителни показания.

– Ако си в затвора, ще се страхуват от теб повече – добави Скот.

Мислите на Бъргър се заблъскаха в главата му като топка за тенис.

Най-накрая той съзря капана, в който се намираше и бавно поклати глава.

– Така е. Няма да патя заради някой друг. Защо да го правя, нали така? – Говореше, сякаш искаше да убеди сам себе си. – Да вървят на майната си! Каквото ще да става! Няма да седя тук и да гния, докато някое от приятелчетата им реши да ми свети маслото, нали?

Шон и Скот закимаха едновременно, за да го окуражат.

– Бях точно до пазача, но не го застрелях аз – продължи Бъргър.

Историята му до голяма степен съвпаднаше с предположенията на Шон.

Двама професионални престъпници го принудили да им съдейства за кражба от фирмата. Дължал осем хиляди долара на единия от тях – Еди Ромеро, дребен пласъор на амфетамини. Условието било Бъргър да измъкне някаква информация от „Медтек“ – фирмата, в която работел, – срещу което дългът му щял да бъде опростен. Теди преценил, че е по-добре да открадне няколко документа, отколкото да осъмне в болницата със счупени крака, защото нямало никакъв начин да върне парите.

– Каква информация искаха да получат? – попита Шон.

– Всичко, касаещо една голяма фармацевтична компания, „Кауфман Индъстриз“.

– Индустириален шпионаж? – промърмори Скот с ъгълчето на устата си.

– Може би нещо, свързано с разработването на нови продукти – кимна Шон. – „Медтек“ и „Кауфман“ са високотехнологични компании, които винаги трябва да са на гребена на вълната. Печалбите им идват от това, че са с едно рамо пред конкурентите си.

– Да – съгласи се Скот и започна бързо да записва нещо.

Шон почука с пръст бележника му и каза:

– Говори с президента на „Медтек“ и виж дали има представа за какво става дума. Името му е Шмитърс.

Скот кимна.

– Какво се случи след това? – подкани го Шон.

– Уплаших се и реших да се откажа.

И Ромеро го притиснал. На сцената се появява големият лош вълк. Шефът на Ромеро – най-големият, най-злият чернокож кучи син в галактиката, щял да ги изяде и двамата, ако не получил каквото иска. Славел се със склонността да убива по особено мъчителен начин всеки, който му се изпречел на пътя. Когато Бъргър разказваше това, гледаше с широкоотворени, вярващи очи, като дете, на което са казали, че пристига Дядо Коледа.

– Ромеро спомена ли името на този негър? – попита Скот. Шон се отдръпна леко назад, защото знаеше, че Бъргър ще изплюе камъчето.

Между Скот и клиента му трябваше да се изгради атмосфера на доверие.

Изглежда Бъргър имаше нужда колкото от адвокат, толкова и от майка.

Той изведнъж се втренчи в Скот, като че ли гледаше малоумен.

– Шегуваш ли се? Не само, че не ми каза името, но не исках и да го знам. „Дай ми каквото иска и се махай“ – това си мислех тогава.

Започнал да проучва в службата си и скоро установил, че документацията за „Кауфман Индъстриз“ се намира в кабинета на президента.

– Не беше трудно да се добера дотам. Знаете какви са ключалките на старите шкафове. Дръпнах малко по-силно и се отвори. Папките вътре бяха подредени по азбучен ред и не беше никакъв проблем да открия „Кауфман“. – Бъргър направи движение с пръсти, сякаш отмяташе въображаеми папки.

След това разказа за самото убийство. Слязъл във фоайето, където бил старият пазач. Когато се подписвал в книгата, че излиза, случайно забравил дрехата си на стола до бюрото. Пазачът я забелязал, когато Бъргър почти стигнал до колата си, и хукнал след него, като го викал по име.

Бъргър на свой ред се уплашил и побягнал.

– Боже, чантата ми беше пъна с крадени документи! Изкарах си акъла! – Каза го, сякаш пресмяташе две плюс две. Не би могло да има друго решение. – И тогава чух изстрелите. Бързо, един след друг. Пат! Пат!

Пат! Обърнах се и видях Джо на земята. Стискаше палтото ми в ръка. – Бъргър замълча и сведе поглед. – По дяволите, беше свестен човек, искаше само да ми даде скапаното палто!

Шон съчувстваше на Бъргър. За разлика от повечето негови клиенти, той съжаляваше и за нещо друго, освен за това, че са го хванали. Старият пазач е бил свестен човек и Бъргър бе видял кръвта му да се лее по тротоара пред „Медтек“. Съзнаваше, че голяма част от отговорността за случилото се е негова.

След като пазачът паднал, той видял на отсрещната страна на улицата едър негър с пистолет в ръка.

– Еди започна да ми крещи да се качвам в колата. Най-накрая успя да ме натика вътре и подкара като обезумял.

Шон се вгледа в лицето на арестанта и се замисли. Точно тук разказът му би се срутил в съда – този мистериозен негър. Кой е той? Дали изобщо съществува? И защо е застрелял Джо? Може би Бъргър му е наредил така? Все още оставаха много въпросителни, но Скот трябваше сам да открие отговорите. Шон бе свършил своята работа.

– И не знаеш кой е той? – попита Скот.

– Знам само, че час по-късно той се появи у сестрата на Еди. Там се криехме – отговори Бъргър. – Еди излезе навън да говори с него, после се върна, взе папката и излезе пак, за да му я даде.

– Не го ли видя отблизо?

– Видях, че е черен. И едър! Над метър и осемдесет, може би стоти-на килограма. С дълга сплетена на тънки плитки коса. Като на онези, които свирят реге.

– Да, да – каза Скот, – знам за какво говориш. А колата му? Видя ли каква е?

– Беше червена.

– Голяма, малка, спортна?

- Може би. Да, беше червена спортна кола.
- Успя ли да забележиш номера? Поне част от него?
- Боже! Този тип застреля човек, без да му мигне окото! Изобщо не бях в настроение да мисля за автомобилни номера!
- Добре – кимна Скот.
- Каза, че си бил у сестрата на Еди – намеси се Шон. – Къде живее тя?

Бе достатъчно да надуши началото на дирята. След това Скот щеше да открие леговището на стрелеца.

– Някъде в източната част на Лос Анджелис. Близко до Бойл Хайтс, доколкото си спомням. Онези квартали са направо еднакви. – Бъргър поклати отвратено глава. – Казва се Моралес. Рита или Рене. Нещо такова.

– Добре, Теди – каза Шон. – Постъпи правилно. Мисля, че сега знаем достатъчно, за да ти помогнем.

Двамата адвокати станаха и започнаха да прибират нещата си.

– Преди да си тръгнем, имаш ли нужда от нещо? – попита Скот.

– Искам да ме измъкнете оттук, преди да се е случило нещо – отговори Бъргър. – Еди непрекъснато повтаряше, че онзи тип бил опасен и ако някой от двамата ни се разприказвал, нямало да живее и десет минути след това. – На челото му бяха избили тежки капки пот и той ги избърса с ръкава си. – И му вярвам. Вече двама души тук, в затвора, се приближиха до мен и ми подметнаха да си затварям устата. Изпитвам ужас.

– Не се безпокой – каза Скот и се протегна над стъклената преграда, за да стисне ръката на новия си клиент. – Ако накараме Ромеро да потвърди някои неща, ще те измъкнем много скоро.

– Как ще стане това?

Скот се наведе напред и заговори тихо, сякаш издаваше някаква тайна:

– Чрез един хитър метод, наречен имунитет. Ромеро ми казва името на убицеца, а вие двамата си отивате по живо, по здраво.

Шон и Скот казаха още няколко окуражителни думи и се отправиха към изхода. Надзирателката отвори тежката врата и преди да излезе Шон, погледна още веднъж Бъргър, който се бе втреничил в тях и дишаше тежко, като човек в прединфарктно състояние. Този път ще се справи, помисли си Шон.

Глава десета

Шон напредваше с мерцедеса си по крайбрежната магистрала съвсем бавно. Върволицата от коли се забавяше при навлизането в Лагуна и се влачеше едва-едва чак до Нюпорт. Беше истински подвиг да пресечеш към пренаселения полуостров Балбоа, защото шестте ленти за движение на магистралата се вливаха в двулентовия мост над водата. Но от цялата година тази вечер беше най-лоша – щеше да се проведе ежегодният Коледен парад на лодките. Всички яхтсмени украсяваха съдовете си със светлини и обикаляха залива, като спираха от пристан на пристан, за да споделят веселието си със своите съседи. Идваха яхти и от Хънтингтън, Моро, Тибурон и Сан Диего.

Обикновено Шон предпочиташе да не остава в Нюпорт по време на парада, но днес се бе обадил на Картър Робинсън, за да си определи среща, и той му бе казал, че през следващите две седмици ще е затрупан с работа, а след това заминава извън града.

– Защо не наминеш в събота вечерта? Ще пийнем по нещо и ще поговорим – предложи Картър и Шон прие, макар и неохотно.

Бе отраснал в Нюпорт и познаваше второстепенния път към залива.

Тръгна по моста към Балбоа и след това към ферибота в Агейт. Спирна на кея по залез, точно когато щяха да затворят рампата и намести колата на борда. След осем минути се оказа в южния край на полуострова.

Лидо, където живееше Картър Робинсън, беше в северния.

Когато мина по 15-а улица, намали леко и огледа старата къща, в която бе отраснал. Беше на цяла пресечка от океана и само около 100 квадратни метра, но въпреки това сега струваше близо милион. Разбира се, когато беше малък, районът се смяташе за работнически и я продадоха едва за 14 000. В Лидо или Бейшорс се намираха летните резиденции на богатите – кинозвездите и нефтените магнати от Средния Запад. Някога полуостровът беше гетото на Нюпорт. Там живееха рибарите и хората, които обслужваха баровете и ресторантите и поправяха кадилациите на заможните – хората, на които се гледеше като на слуги.

Но този стар Нюпорт сега съществуваше само на фотосите, окачени по стените на някои кръчми. Когато пазарът на недвижими имоти се бе утроил само за една нощ някъде в средата на седемдесетте, много от местните хора продадоха имотите си и се преместиха другаде, а след това вече никой не познаваше дори съседите си. „Новият Нюпорт“ – както

често го наричаха малкото останали коренни жители, сега бе претъпкан с огромни резиденции, пластични хирурзи и магазини за скъпи кожи.

Картър живееше в сива дървена къща на самия бряг. Беше една от богаташките резиденции в Лидо, построена през двайсетте години от някакъв нефтен магнат от Оклахома, който прекарваше зимите в Нюпорт.

През шейсетте Картър я бе купил за 100 000 долара, а двайсет години след това струваше поне три милиона.

На вратата имаше табела: „Весела Коледа. Влизайте направо“. Шон отвори вратата и премина през натъпкания с антики вестибюл, през който се излизаше на пристана. През плъзгащата се стъклена врата се виждаше яхтата на Картър – двайсетметрова красавица с палуба от избеляло тиково дърво и сини възета. На носа се вееше флагът на Нюпортския яхт клуб, а отдолу върху блестящия бял корпус със златни букви бе изписано името „Поко Буено“. Шон бе работил на такава яхта, за да се издържа, докато учеше в университета в Сан Диего. Все още смяташе, че онези дни са били едни от най-щастливите в живота му – едно лято дори преминаха през Панамския канал.

Видя Картър да мъкне към лодката каса уиски. Беше напуснал фирмата преди Шон да постъпи в нея, но двамата се бяха срещали по най-различни поводи – коледни празненства, професионални семинари, светски събития. Макар и да беше само с пет години по-млад от Спан, Картър Робинсън не изглеждаше и на половината от възрастта си.

Поддържаше външния си вид срещу много пари, а коремът му все още бе плосък благодарение на Нюпортския атлетически клуб, който посещаваше ежедневно.

– Шон, как си, приятелю! – изрева той, когато го видя и остави на земята касата уиски.

– Благодаря, добре – отговори Шон и стисна ръката му.

– Аз не мога да се оплача, а и да се оплача, няма кой да ме чуе – разсмя се Картър и тупна Шон по рамото. Макар и да не беше от едрите, смехът му беше гръмогласен, а по олюляването му с касата уиски в ръце, можеше да се съди, че сериозно е намалил съдържанието на някоя бутилка с четирийсетградусов алкохол. Все пак, както и много други познати на Шон адвокати, Картър се справяше с пиенето със същата увереност, с която отблъскваше атаките в съда.

– Къде се губиш? Купонът започва. Почти сме готови за отплаване.

Шон знаеше, че Картър ще иска тази вечер да направи своя тур за овации в залива и се радваше, че не го изпусна.

– Не мога да се оправя – каза той.

– Какво? – Картър вдигна ръце, сякаш го бяха обидили.

Шон отвори малката портичка, за да мине домакинът му.

– Делото „Чад Къртис“ ме влудява.

– Колко мразя криминалните адвокати! – засмя се Картър. – Вечно са сериозни. Трябва да се занимаваш с фирмени дела като мен. Ще печелиш шури пари, само за да прехвърляш документи.

– Тъкмо затова се занимавам с криминални дела – възрази Шон и махна косата от челото си. – Мразя бумажината.

Картър сви рамене.

– А как е Джонатан?

Качиха се на кея. Тъмносинята вода се виждаше в процепите между бялобоядисаните дъски.

– Добре е. Все още идва на работа в шест и четирийсет и пет и си тръгва по тъмно.

– Някои неща никога не се променят, нали? – Картър остави касата с уиски на кея и се обърна към Шон. – Момче, и през ум не би ми минало, че ще ти позволи да се заемеш с това дело. Тази скръндза!

– Той не ми позволи – отбеляза Шон.

Картър го изгледа учудено.

– Нали ми каза, че си се заел?

– Напуснах фирмата.

– О, разбирам – поклати глава Картър. – Е, „Спан, Макгроу и Нюсъм“ и без това не е място за адвокат по криминални дела. – Той улови Шон за ръката и изведнъж стана сериозен. Алкохолът подхвърляше мислите му насам-натам като хвърчило без опашка. – Съжалявам – добави той с тържествен тон, – но трябва да ти го кажа. Бих се радвал, ако клиентът ти прекара най-добрите години от живота си в „Сан Куентин“.

Робин беше свястно момиче.

Шон се изненада, че дори и такъв опитен адвокат е готов да обяви някого за виновен само въз основа на слухове, пуснати в пресата и клюките в града.

– Сигурен съм, че Робин е била свястно момиче – каза Шон. – Искам да поговорим за нея, когато имаш време тази вечер.

– С радост ще ти помогна с каквото мога, но честно да ти кажа, мисля, че си губиш времето. Всъщност не познавах Робин много добре. Виждах я само в кантората. Понякога се отбиваше тук, когато с Кари бяха съученички, но оттогава не е идвала.

Шон трудно би повярвал, ако не бе виждал как съдружниците в

„Спан, Макгроу и Нюсъм“ се отнасяха към секретарките и чиновниците, а дори и към някои от адвокатите – все едно че бяха част от мебелировката.

– Беше секретарка на Кари. Трябва да говориш с нея.

– Вече го направих.

– Е, и?

– Не беше много отзивчива.

– Опитай пак. Шокът от убийството вече е преминал и може би ще се съгласи да поговорите.

– Да, може би – кимна Шон, но знаеше, че е безполезно да опитва.

Още в началото на кариерата си бе разбрал, че обвиняемите и свидетелите често променят решенията си. Понякога това се дължеше на объркване – куршумите, забиващи се в плътта със свръхзвукова скорост, сирените, изтезващи тъпанчетата на ушите им, щракането на белезниците, озъбените стоманени челюсти на присъдата, перспективата да прекарат в затвора повече време, отколкото са живели преди това.

Но беше готов да се обзаложи на всичко, че Кари Робинсън не би променила своето – още в самото начало бе приел като неизбежна даденост, че ще може да разговаря с нея само в качеството ѝ на свидетел на обвинението в съдебната зала.

Картър отново вдигна касата с уиски.

– Е, стига сме говорили за работа. Време е да се повеселим. – Смяхът отново се върна на лицето му.

Качиха се на задната палуба, където имаше маса с храна и напитки.

Беше пълно с гости и макар че бе едва шест часът, веселието бе набрало солидна скорост. Свирише музика, хората пиеха и танцуваха.

Шон погледна дрехите си – памучни панталони и риза на цветя. Мъжете на борда носеха официални костюми, а жените – вечерни тоалети. Той приличаше на човек от екипажа.

Последва Картър до препълнения салон и спря край вратата. След малко сред тълпата зърна Кари Робинсън, с прилепнала червена рокля, която скриваше само горните десет сантиметра от красивите ѝ бедра. Тя сложи чашата си с шампанско на пианото, прегърна един току-що дошъл мъж, целуна го по бузата и след това изтри червилото с палец.

Шон се обърна и застана край парапета. В залива вече имаше няколко лодки, които се движеха бавно. Пасажерите им крещяха коледни приветствия и закачки към другите. Допиваше последната глътка уиски от чашата си, когато яхтата изведнъж се отдели от кея. Шон се засмя.

Бе дошъл тук, за да разговаря със свидетел по най-голямото си

дело, а се оказа, че трябва да участва в Коледния парад. Шон Барет и останалите вмирисани богаташи.

В продължение на час и половина след това той седя облегнат на парапета с кръстосани крака и наблюдава как хора, които едва се удържаха прави, прескачаха от лодка на лодка в търсене на по-весела компания или по-красива жена, с която да споделят веселието си.

Самият празник за него не означаваше кой знае какво. Майка му си бе отишла една студена Коледа, когато той навърши осем. След това не я бе виждал.

Винаги щеше да помни онази вечер. Това бе едно от нещата, които винаги щеше да носи със себе си. Тогава живееха в Северна Каролина – баща му, майка му, сестра му, брат му и той. Над Кейп Фиър налетя ураган. Старият буик на баща му поднесе на алеята пред къщата, когато черните облаци така бяха затъмнили небето, че се бе наложило да запалят уличното осветление.

– Бързо! – извика той. – Вземи сестра си и да слезем в скривалището.

Избута ги за раменете като овце през вратата на кухнята и ги вкара в бомбеното скривалище, което бе направил сам по време на комунистическата атомна истерия.

– Мама ще дойде ли? – попита го Шон. Не я бе виждал от два дни и никой не му бе казал къде е. Но и друг път бе изчезвала по за два-три дни в „отпуск“, както се изразяваше самата тя. Най-накрая шестгодишната му сестра го улови за ръката и му каза, че е заминала завинаги. Едва тогава успя да свърже думите на баща си за игрището за голф, караниците между родителите им, когато майка им се връщаше от „отпуските“ си, ядосаното затръшване на кухненската врата, когато баща им излизаше побеснял навън посред нощ, мъртво пиян, и ругаеше „онзи скапан нехранимайко, голфаджията“.

Влязоха в скривалището и на следващата сутрин, след като вятърът ви часове наред, а вратата на подземие то се тряскаше сякаш някаква горила се опитваше да я изкърти, изпълзяха навън. Баща му отмести падналото пред входа дърво и Шон видя, че всичко, което някога бе обичал – дома, велосипеда, бухалката за бейзбол, книгите – всичко си бе отишло. Майка му – също. Тогава баща им реши да се преместят в Калифорния, колкото се може по-далеч от съпругата си.

След това в живота на Шон нямаше нищо сигурно, освен нещата, които би могъл да постигне сам. Това означаваше училище. Завърши с награда.

Получи пълна стипендия да следва право и завърши първи по успех в групата си. Шест години след това стана уважаван, обещаващ млад адвокат. В регистъра на Ориндж Каунти бе записан като „изгряваща звезда“.

– Как си Шон? – попита женски глас.

Обърна се и видя Кари Робинсън. Реши, че тя не би пропуснала възможността още веднъж да се заяде с него. Понечи да отговори нещо, но тя продължи, без да го изслуша.

– Шон, искам да се извиня заедно с държах така онзи ден в съда. Не беше особено колегиално от моя страна. Като адвокат, би трябвало да си дам сметка, че си длъжен да свършиш работата си. – Тя разпери ръце пред себе си и добави: – Бих искала да помогна на Чад, ако има как.

При първия им разговор тя му се бе озъбила така, че още чуваше чаткането на челюстите ѝ, а сега искаше да помага.

– Всичко е наред – каза той накрая. – Беше разстроена заради Робин.

– Когато гневът ми мина, си дадох сметка, че и Чад ми е приятел и че го обвинявам, без дори да съм го изслушала. Какво искаш да научиш?

По-късно, когато си припомняше този момент, Шон се упрекуваше, заедно веднага не се е досетил, че нещо не е наред. Само за една нощ тя се бе обърнала на сто и осемдесет градуса. Може би заради блестящите ѝ зелени очи, заради начина, по който сложи длан на лакътя му или заради собственото му желание по-бързо да реши делото, но той изобщо не се запита какви са мотивите ѝ изведнъж да поиска да му помогне.

– Ще ти кажа. Най-вече ме интересува какво е станало с Робин, докато е била в Холивуд.

– Разбира се – кимна Кари и се облегна на парапета до Шон. – Всъщност известно време ѝ вървеше. Снима се в телевизионни реклами и ѝ повериха няколко второстепенни роли. Участваше в шоуто на Лейкър в продължение на две години. Танцуваше с Пола Абдул, преди да стане известна. – Кари се засмя тихо. – Робин често се шегуваше, че от това не е имала голяма полза, освен, че е получила възможността да се запознае с Джек Никълсън. Но и от това нямало голяма полза.

Шон се усмихна.

– И какво се случи? – попита той и лицето му отново стана сериозно.

– Срещна една отрепка на име Грегъри Поуп.

– Кой е той?

– Някакъв дребен, надут холивудски агент – отговори тя, натъртвайки презрително всяка дума. – Той е виновен за всичко.

Шон усети, че вратата поддава и натисна, за да я отвори изцяло.

– Как така за всичко?

– За всичко... наркотици, оргии, всичко. – Кари се отдели от парапета и застана с лице към него. – Робин беше страхотно момиче с огромен талант, но попадна сред плъхове. – Тя и се вгледа в пристанището.

Шон чувстваше, че изчезването на приятелката ѝ я е занимавало с дни, че и тя се мъчи да разбере причината.

– Влечугите като Грегъри Поуп знаят как да експлоатират момиче като Робин. Сякаш са го учили в училище. – Тя отново замълча и присви очи.

– Ще ми се да пипна мистър Поуп в ръчичките си! – Кари и удуши въздуха пред себе си. – Робин тръгна оттук невинно младо момиче, а се върна напълно променена.

– В какъв смисъл?

– Стана... закоравяла. Предполагам, че това е точната дума. – Кари вдигна очи към Шон, за да потърси потвърждение, но той остана безразличен. Искаше да чуе мислите, предположенията, подозренията, догадките ѝ, всичко, което би могло да предизвика съмнение в изчезването ѝ. – Някак си бе станала по-груба... във всяко отношение... видът, походката, езикът ѝ. Дори очите ѝ. Изглеждаше, като че ли на двайсет и две се е простила с младостта си. Разбираш ли какво искам да кажа?

Шон повдигна вежди и кимна, за да продължи.

– Но с мен никога не се е държала грубо. Когато бяхме заедно, все още бяхме хлапета. Ако наистина имаше нужда от нещо, винаги идваше при мен.

Кари сведе поглед, за да подреди спомените си.

– Като с работата?

– Да, помоли ме да ѝ намеря работа. Всъщност беше малко тъжно. Винаги казваше, че предпочита да се самоубие, вместо да робува зад бюрото на някоя стара пръдня. – Бузите на Кари се зачервиха, сякаш се канеше да се усмихне, но не го направи. – Започна като помощничка в офиса ни и въпреки всичко, струва ми се, накрая заобича закона. Започна да посещава подготвителни вечерни курсове, за да кандидатства право.

След това се интересуваше от борсата и винаги носеше със себе си книги за акции и ценни книжа. Беше много умна и се радвах, когато се

заемеше с нещо с ентузиазъм.

Шон също се обърна и в продължение на известно време двамата наблюдаваха другите лодки и потока развеселени пешеходци на сушата.

– Разкажи ми за последната ви среща – каза той. – Това може да се окаже полезно.

Кари не отговори веднага. След малко се изпъна и го погледна.

– Беше късно. Имахме среща... Баща ми, аз, Робин и един клиент.

– Да не е бил Джон Крюгер от „Ларами Хоумс“? – попита Шон.

Тя присви очи.

– Точно той. Записано е в полицейския доклад, нали? – В очите ѝ се появи вяла усмивка. Погледите им се срещнаха за няколко секунди.

Имаше нещо повече, това не бе само среща между двама колеги.

– Робин водеше протокола – каза Кари, без да отгемства поглед. – Свършихме малко след седем, изпратих я да се прибира и повече не я видях.

– Случи ли се нещо необикновено онази вечер?

– Не, нищо.

– Тя пи ли?

– Не. Нито капка. Аз, баща ми и Крюгер изпихме по чашка, но не и тя.

Как тогава, помисли си Шон, само след около час се е оказала мъртво пияна на плажа? Значи след тази среща се е случило още нещо.

– А известно ли ти е да е вземала наркотици?

– Не е. Сигурна съм. Когато се върна в Нюпорт, беше сериозно пристрастена към кокаина, заради Поуп. Тежеше двайсет кила с мокри дрехи и се бе запътила към нищото със сто километра в час. Но се отърва съвсем сама. Никакви клиници и психоаналитици. Просто си каза, че трябва да престане и престана. Дяволски се гордеех с нея. – Кари се подпря на парапета. – Това е другата причина за яда ми. Всичко в живота ѝ започваше да се нарежда и...

От вратата на салона надникна висок, чернокос мъж и прекръсна разговора им.

– Кари, ела. Чакаме те да ни посвириш на пиано – каза той и махна с ръка.

– Добре, идвам – отвърна Кари и сви рамене. – Задълженията на домакия.

– Разбирам – кимна Шон.

– Ще можем ли да поговорим по-късно?

– Разбира се.

Проследи я с поглед и на лицето му заигра широка усмивка. Щом като Кари Робинсън заставаше на тяхна страна, може би по-лесно щеше да помогне на Чад Къртис. Една уважавана адвокатка, приятелка както на жертвата, така и на обвинения в убийството ѝ, би могла да опровергае доста вестникарски клюки, лъжи и слухове пред съдебните заседатели.

Взе пълна чаша и застана на кърмата, за да наблюдава лодките. Беше красива нощ. През последните няколко дни вятърът не преставаше, така че смогът над града бе изчезнал. Звездите бяха ярки. Яхтата на Картър мина покрай Лидо, влезе в канала „Райн“ и мързеливо заобиколи старата консервна фабрика и доковете, където някога работеше баща му като корабен електротехник.

– Хайде, татко! Не можеш да управляваш това нещо! – извика женски глас и откъсна Шон от мислите му.

Яхтата се плъзгаше в опасна близост с кейовете край фабриката. Видя ръждясалите им железни подпори, покрити с водорасли, и черните изгнили талпи само на метри от борда.

– Ти ще кажеш, че не мога! – извика мъжки глас.

Шон отстъпи назад и се обърна. В сянката на мостика забеляза да се боричкат мъж и жена.

– Има ли кой да ми помогне?! – извика жената с нотка на отчаяние в гласа.

Шон се спусна нататък и бързо се изкачи на мостика. Горещавари Кари, която се мъчеше да удържи баща си.

– Поне ме остави на руля! – каза тя.

Картър Робинсън бе напълно пиян. Шон веднага си даде сметка, че е безпредметно да се спори с него в това състояние.

– Дявол да го вземе, това е собствената ми скапана яхта! – изръмжа Картър и я отблъсна от себе си.

„Поко Буено“ беше само на сантиметри от привързаните на кея лодки.

Картър му бе достатъчно симпатичен, за да не иска на сутринта да се свести в ареста, задето е потопил двайсетметрова яхта в пияно състояние.

– Картър – каза Шон и го потупа по рамото. Когато той се обърна с лице към него, стовари солидно кроше в брадичката му. Краката на Картър се огънаха, раменете му се отпуснаха и тялото му се стовари тежко на пода.

Шон бързо изтича напред и и пое управлението. Намираха се на

косъм от една яхта, която струваше не по малко от шест-седем милиона. Прецени, че ако завие прекалено рязко, има опасност да се блъсне в някоя от другите минаващи наблизко лодки и затова даде пълна газ и завъртя руля докрай. Завъртяха се почти на място. Когато видя пролука, отново вмъкна „Поко Буено“ във върволицата на останалите.

Кари се опитваше да вдигне баща си върху тапицираната пейка в задния край на мостика и Шон отиде да ѝ помогне.

– Съжалявам – промърмори той и изсумтя, докато вдигаше Картър. – Канеше се да потопи яхта за няколко милиона.

Кари погледна пияния си баща. Езикът му се бе показал навън и на горната му устна имаше лига.

– Нямаше друг начин – съгласи се тя и мушна под главата му спасителен пояс. – Можеш ли да поемеш управлението за малко? Ще повикам някого, за да го свалим долу.

– Няма проблем – отговори Шон и отново застана зад руля. Беше във възторг от възможността да управлява отново такава яхта. Отдавна не беше го правил. През цялото си детство бе мил палуби, боядисвал мачти, стъргал корпуси – всякакви подобни работи, които му намираше баща му. Това бе още едно от нещата, които щеше да помни вечно – гниещите рибешки вътрешности в морето, пърпоренето на дизеловия двигател, плискането на водата по палубите. Когато беше на тринайсет, караше лодки в пристанището и около доковете, за да прибира собствениците им от гуляите. На шестнайсет вече му поверяваха ферибота през лятото, а през почивните дни плаваше с някои от най-известните спортни риболовни яhti в околността – „Дорадо“, „Джокър“, „Уаху“ – модерните двайсет-трийсетметрови убийци на рибата в района.

След няколко минути Кари се върна с двама добре сложени мъже. Те отнесоха Картър, който продължаваше да стене с олигавена уста. Кари остана при Шон.

– Наистина ли мислиш, че може да е жива? – попита най-накрая тя, с лъч на надежда в гласа.

Шон я погледна.

– Колкото основания имам да мисля, че е мъртва, толкова имам да мисля и че е жива. На теб как ти се струва?

– Бяхме много близки с Робин. Не мога да разсъждавам трезво. Сега само се моля.

Яхтата се движеше на двигател, но Шон имаше чувството, че е на платна. Беше чудесна лодка. Витлото се въртеше, като че ли се стремеше да ти угоди, носът пореше водата като цип в коприна, двигателят

сякаш се молеше за повече газ. Минаха покрай яхт клуба, Чайна Коув, заобиколиха остров Балбоа и отново се върнаха към задния залив.

Идеята беше да продължат с останалите лодки покрай шамандурата и да се върнат назад, но Шон сви към залива. Когато приближиха моста на магистралата, той свали хидравличната мачта, за да не се удари в бетонения свод. Чуваше боботенето на колите отгоре. Скалите на залива се издигаха от двете страни на „Поко Буено“. Цветните светлини, с които бяха окичени скъпите къщи, накацали отгоре им, блещукаха. Шон се облегна и вдигна поглед към звездите.

– Кога се запознахте с Робин? – попита той, повече от учтивост, отколкото от истински интерес.

– О, Боже! Още в началното училище. Преди сто години! – Тя му се усмихна. – Всички момчета тичаха след нея, но кой би могъл да ги обвини? Тя имаше най-чистосините кристални очи и най-буйната руса грива. Разбира се, завиждах ѝ безумно. – Докато говореше, ръцете ѝ танцуваха върху арматурното табло. – Колкото и да я мразех, веднага си попаднахме. Никой не би могъл да мрази Робин. Беше пълна с живот.

– Трябва да сте били страхотни двете – отбеляза Шон. Представи си двете красавици – едната руса, другата кестенява – да се разхождат с ягуара на татко из града. По колко различни пътища бяха поели впоследствие!

– И още как! Какви неприятности си навличахме! – усмихна се Кари.

– Познаваш и Чад от училище, нали? – попита Шон и вдигна поглед.

– Че кой не го познаваше? Чад и Робин бяха двойката в училище. Тя беше кралицата, а той – полузащитникът на футболния отбор.

– Звучи ми като сценарий за телевизията – отбеляза Шон сухо. Все още не бе виждал подобни знаменитости, за които всеки уважаващ себе си прокурор да не може да изрови някой и друг нелицеприятен детайл.

– Нали? – каза Кари и вдигна очи. – Ето защо е толкова тъжно, ако той... ако тя е мъртва.

– И какво става по-нататък в приказката? – подкани я Шон.

– Както всички останали, които се кълнат, че никога няма да се забравят, тръгнаха всеки по своя път. Той отиде да играе бейзбол, а тя – в Холивуд, за да става актриса. Всички смятаха Чад за звезда, но и Робин имаше талант. Често имитираше разни хора, а с грима и облеклото нямаше равна на себе си. Често ни забавляваше, като имитираше когото ѝ посочим. Барбара Стрейзънд, Бет Мидлър, Нанси Рейгън. – Кари се

усмихна и поклати глава, потънала в спомени. – Беше страхотна Нанси Рейгън.

Шон обиколи залива веднъж и после, вместо да се присъедини към другите яхти, започна втора обиколка. Никои не се възпротиви.

Празненството долу беше в разгара си, музиката гърмеше по-силно от всякога, независимо, че сега беше в по-бавно темпо. Натали Коул пеше мелодиите на баща си, а гласовете и дрънкането на чашите бяха утихнали. Край парапета на кърмата Шон забеляза двойка, която се целуваше с чаши за шампанско в ръце. Въпреки че мъжът бе доста буен, не разлиха и капка. Една друга двойка се бе усамотила в тъмното, на един шезлонг. Чашите им бяха на палубата встрани. Мъжът беше отгоре, единият крак на жената го бе обвила през кръста, а другият, обут в сандал със сребърен ток, стърчеше право към небето.

– Беше глупаво от моя страна да обръщам внимание на дивотиите за Чад в пресата – каза Кари. – Сега си давам сметка, че не може да го е направил той.

– Наистина ли? – попита Шон малко изненадано. Да съчувстваш на изпаднал в беда приятел е едно, но да го смяташ за невинен? Дори самият той все още не беше убеден в това.

– Да. Може би той е причина за смъртта ѝ, може би – не. Каквото и да се е случило, не вярвам самият Чад да я е убил. Бих искала да разбера какво се е случило. Не мисля, че сме научили всичко.

Сякаш четеше мислите му.

– Знаеш ли – продължи тя след малко, – Чад наистина ми допаднаше. В училище беше център на вниманието. Обичаше да кара сърф в Дел Мар.

Имаше чудесна стара таратайка, в която се качвахме по десет души, за да ни откара дотам. Страхотно време беше. – Тя отново се усмихна, протегна ръка и докосна неговата. – Между другото, искам да ти благодаря, че ми помогна да се справя с баща ми.

– Няма защо – отвърна той и я погледна. За първи път забеляза, че очите ѝ всъщност не са зелени. Бяха сини, с жълти точки. Майка му имаше такива очи – променяха цвета си в зависимост от светлината.

Понякога бяха сини, понякога зелени, понякога бе невъзможно да се определи цвета им.

– Видях, че няма да се справиш сама – каза той. – Съжалявам само, че се наложи да го ударя.

– Аха... А аз бях такава кучка... – Кари повдигна вежди и се засмя, за да омекоти извинението си.

Шон също се засмя и стисна ръката ѝ. Много добре, помисли си той, тя е красива и невероятно богата.

– Каквото било – било, става ли? Ще започнем отначало.

– Добре – кимна тя все още усмихната.

– Освен това за мен беше истинско удоволствие да управлявам „Поко Буено“.

– Така ли? – попита тя недоверчиво.

– Абсолютно. Тази яхта е една от най-добрите в класа си.

Кари се усмихна.

– Е, преди да се върнем, трябва пак да сляза долу, за да се погрижа за татко – каза тя и докосна ръката му. След това се наведе и го целуна по бузата. – Весела Коледа, Шон.

– Весела Коледа. Ще може ли да поговорим пак?

– Разбира се. Защо не ми се обадиш другата седмица? Ще вечеряме заедно. Ще ти помогна с каквото мога.

– Добре, ще ти се обадя – обеща той и я проследи с поглед, докато слизаше по стълбите. Изглежда току-що си бе намерил приятелка.

Глава единайсета

– Е, какво стана? – попита Лоуънстайн Гамбоа и Нокс. – Тя ли е, или не?

Библиотеката на областния прокурор се бе превърнала в нещо като щаб по делото „Къртис“ и Лоуънстайн седеше зад реквизираното метално бюро. Зад него бяха окачени фотоси на Робин Пенроуз – рекламни снимки в предизвикателни пози, с ръце, придържащи косата назад, в цял ръст откъм гърба, с главозамайващата дължина на бедрата ѝ. И още една – на някакво парти, прегърнала през рамо Картър Робинсън.

– Не е. По дяволите! – изръмжа Гамбоа и разчисти място за себе си върху едно друго бюро, като премести купчината полицейски доклади върху стола. – Същата възраст, същия тип телосложение и всичко останало. Но не е тя. Проклетите зъби не съвпадат.

– Навсякъде в онази воняща пустиня са заровени трупове – каза прокурорът.

– Според Франкенстайн – обади се Нокс, – ако всички трупове, заровени в Мохаве, цитирам, се наредят един до друг, ще можеш да стигнеш по тях от Сан Бернардино до Лас Вегас, без изобщо да стъпиш на пясъка. – Говореше за главния съдебен медик, хлъзгав очилат гушер, с петна от псориазис по ръцете и врата. – Симпатичен дребен човек – отбеляза той накрая.

Гамбоа откъсна няколко листчета, забодени на подпряната до стената дъска, която служеше за информационен център, и ги размаха пред носа на Лоуънстайн.

– Погледни тази помия! Сигурно има поне двайсет сведения, които не струват пукната пара! Ето, тук пише, че са я виждали в Гранада Хилс вчера! – той продължи да чете бележките една по една и да ги хвърля на бюрото на прокурора. През последните четири дни с Нокс бяха ровили във всички известни им места, където би могло да се скрие труп, но без успех. – Тази жена я била видяла във Финикс. Тук пък пише, че Чад я е хвърлил в помийна яма в Сан Бернардино.

– Помийна яма? – попита Лоуънстайн и сбърчи нос, сякаш чувстваше миризмата.

– Да. Това се случва често – обади се Нокс. – Кой ще си прави труда да търси там изчезнал труп?

– Тук пък пише някаква луда – Гамбоа продължи да хвърля

бележките върху бюрото на Лоуънстайн. – Казва, че получила видение как изхвърлят момичето в океана. Има още петнайсет подобни безумия, пръснати из целия шибан щат. А сме само двама. Ако и ти имаш някакви гениални идеи, искам да знам какви са!

– Какво ще кажеш за лудата?

– Писна ми от тия проклети откаченияци!

– Чакай малко – прекъсна го Лоуънстайн. – И друг път съм се сблъсквал с подобни неща и нерядко са се оказвали полезни. Не можем да си позволим да игнорираме каквото и да било, тъй като вие, двете суперзвезди, досега не сте ми донесли нищо съществено.

– Боже! – въздъхна Гамбоа. Тези скапани холивудски адвокати с пердасткити ботуши и впити в задниците панталони, помисли си той. – По-скоро ще изучукам някой травестит, отколкото да слушам какви видения получават разни смахнати типове за моя случай.

– Добре. Предполагам знаеш къде да намериш травестит, сержант – каза Лоуънстайн с неприкрито удоволствие. – Я вземете се размърдайте!

Трябва да осведомявам Барет за хода на разследването ежедневно, така че искам да се движите две крачки пред неговия детектив.

Нокс забеляза, че Гамбоа побесня от шегата на прокурора. Познаваше шефа си достатъчно добре, за да прецени, че съвсем скоро ще е готов да прескочи бюрото и да го удуши с ръчно изработената му вратовръзка.

Не че и сам той би имал нещо против да види надутия задник с изхвъркнали от местата им очи.

Нокс потупа Гамбоа по рамото.

– Хайде, сержант. Ако ще се гмуркаме в помийни ями, по-добре да си намерим маски и шнорхели.

Въпросната помийна яма беше край Сан Бернардино – един прославен зеленчуков район, непосредствено до Ривърсайд. Местните фермери бяха поставили светофар и табелка и бяха нарекли мястото град. Гамбоа и Нокс загубиха около час, докато открият старото лозе, за което никой не се грижеше от години. Помийната яма беше зад останките на някогашната плевня. Когато пристигнаха, човекът от фирмата по чистотата вече ги очакваше с камиона за изпомпване на фекалии.

Отстриани на цистерната бе написано: „Томи Тъкър, хигиенни услуги – вземаме боклук от всекиго“.

Телосложението на Томи беше като на жертва на глада в Източна Африка.

Ризата му висеше от раменете, без да докосва друга част от тялото му.

Панталоните му също. Окачени на колана, те висяха право надолу чак до обувките. В устата му догаряше изпомачкан фас, а едната страна на лицето му бе хлътнала – дълъг, релефен белег я разсичаше от ухото чак до адамовата му ябълка. Оттам по оперативен път бяха отстранили тумор, голям колкото портокал.

– Добър ден. Ти ли си сержант Гамбоа? – попита Тъкър Нокс.

– Не, аз съм Нокс – отговори той, стисна ръката му и посочи назад към шефа си. – Това е Гамбоа.

– Приятно ми е – кимна Тъкър. Сержантът стисна ръката му и го огледа.

Работният му комбинезон беше изпоцапан Бог знае с какво.

– Къде е помийната яма? – изсумтя Гамбоа.

– Това е септичен резервоар.

– Каквото и да е.

– Разликата е огромна – обясни Томи. – Септичният резервоар действа на съвършено друг научен принцип.

– Наистина ли? – попита Нокс, за да окуражи Тъкър. Знаеше, че на Гамбоа изобщо не му се слушат такива неща.

– В помийната яма настъпват химични реакции, при които се отделят отровни газове. Затова са ги забранили от двайсет години. Е, все още се срещат тук-там, но най-доброто в момента е септичният резервоар.

– Страхотно – каза Гамбоа и огледа земята. Очакваше да види дупка. – Но в момента ни интересува дали вътре има труп.

– Така не може да се каже – поклати глава Тъкър. – Ще трябва да го отворим.

– Без майтап, Холмс – изсумтя Гамбоа. – Хайде да действаме.

Тъкър го заведе до някакви буренаци край камиона си. Сержантът огледа района с длан на очите като индианец. – Къде, по дяволите, е това нещо?

– Стъпил си отгоре – обясни Тъкър. – Ще трябва да ми помогнете. Хвани тук – махна той на Нокс. – Това е един от най-ранните модели. Прилича ми на „Оуънс“ 55 или 75. Не струва. Хвани този шперплат, моля ти се – той посочи в краката на Нокс. – Виждаш ли, няма сериозен капак.

Облицовката вътре обикновено изкарва по-малко от десет години. Това значи, че като пробият стените, каквото има вътре се просмуква в

питейната вода. – Тъкър разпери ръце и с пръсти показва какво прави мръсотията, докато нищо неподозиращият собственик спи спокойно у дома си.

– Тия „Оуънс“ са развалили повече кладенци, отколкото инсектицидите – добави Томи. – А сега, като кажа „три“, ще дръпнем капака заедно.

Едно... две... три!

Дебелият шперплат се отмести леко. Нокс го хвърли на една страна и направи няколко крачки встрани, за да поеме въздух. Томи застана на ръба на дупката, коленичи и мушна главата си вътре. Около ушите му се разнесе облак зеленикава воняща мъгла.

– Да, „Оуънс“ е, както си мислех – каза той. – Само че е 40. Тези са още по-редки. – Томи беше впечатлен като дегустатор, който току-що е опитал награденото с медал вино и се кани да го изплюе в плювалника.

– Направили са само около хиляда такива и след това са ги зарязали.

Най-голямата гадост под слънцето. Измиваш в канала сутрешната си мръсотия, а вечерта си миеш в нея чиниите.

Томи измъкна главата си и се засмя. Нокс все още се мъчеше да се свърже.

– Дявол да го вземе, тази гадост наистина е ферментирала – изруга той. Дробовите му все още отчаяно се бореха за глътка чист въздух.

– Не са ли длъжни да изпразват тези ями, преди да ги изоставят? – попита Гамбоа. Той стоеше до Томи и се взираше в тъмната дупка. Бе му отнело пет или шест години, докато свикне с вонята на разлагащите се трупове. След това бе в състояние да издържи на всякакви миризми.

Освен на парфюма на жена си, както обичаше да се шегува.

– Длъжни са да правят много неща – отбеляза Томи, отиде до камиона и освободи дебелия маркуч. Опита се да го подаде на Гамбоа, но сержантът не реагира.

– Благодаря. Мисля, че само ще гледам.

– Е, ще имам нужда от помощ – каза Томи и вдигна маркуча нагоре. – Един от вас трябва да го отпушва, когато заседне някое голямо парче.

Мога да го правя и сам, но така ще отидат пет-шест часа. Ако ми помогнете, само два.

– Е, Нокс! – провикна се Гамбоа. – Ти си на ред.

Нокс все още не можеше да си поеме дъх. Сержантът му подаде ръка.

– Сержант, гади ми се от тая работа. Спомняш ли си какво се споразумяхме като се занимавахме с Тайлър? – Гласът на Нокс прозвуча патетично. – Отгървах те за онази каша със следенето и ти каза, че си ми длъжник. Сега искам дълга си.

Гамбоа изпсува и си сложи жълтите гумени ръкавици, които му подаде Томи.

– Трябва да проверим още една помийна яма и две кочини – каза той. – Дългът ми е платен. На следващата си ти.

– Надявам се да открием трупа тук и да се приберем у дома, а след това да се занимаваме само със спретнатите убийства на мафията. Те поне проявяват приличието да зарязват пречуканите на средата на улицата, където са ги застреляли.

Томи отиде в задния край на цистерната и прикачи маркуча, после се върна при дупката и коленичи.

– Чакай, докато ти извикам – поръча той на Гамбоа. – Ще натискаш онова копче, ей там. – И мушна маркуча, заедно с половината си тяло в ямата.

Помпата работи в продължение на двацет минути, след което Тъкър извика:

– Запуши се!

Гамбоа се приближи, извади маркуча и видя в края му парче плат.

Издърпа го и го пусна на земята.

– Какво е това? – попита Нокс.

– Прилича ми на дамски гащи! – извика Гамбоа. – Боже! Изглежда я открихме! – Той се наведе към Тъкър, който бе слязъл в дупката. – Можеш ли да помпаш по-бързо? Мисля, че намерихме гащите й.

Томи се показа и се опря на лакти на ръба.

– Не става, сержант. Цялата облицовка е надробена. Ако помпаме по-бързо, ще запушим машината с буци. Казах ти, тези „Оуънс 40“ не струват пет пари.

Зад гърба на Гамбоа Нокс щеше да се пръсне от смях. Залягай четири години над учебниците в Мичиган, занимавай се месеци наред балистика, дактилоскопия, стратегия на разпитите и какво ли още не, помисли си той. И какво? Скарваш се с шефа си кой да държи маркуча, докато някакъв перко изпомпва яма с лайна!

Глава дванайсета

Рита Моралес, заварената сестра на Еди Ромеро, живееше с един негр в нещо като демилитаризирана зона на Лос Анджелис, където мирно и тихо съжителстваха испаноговорящи и чернокожи. Тук липсваха латиноамериканските банди, които на други места в града обозначаваха териториите си с флагове и надписи, защото веднага щяха да бъдат нападнати от кръвожадните шайки, които държаха заведенията от другата страна на магистралата към пристанището. Ако човек не излизаше от тази тясна ивица къщи и магазини по протежение на шосето, би бил почти в безопасност. Мексиканските заведения се редуваха с негрски, соул музиката се смесваше с испански ритми – сигурен знак, че мирът в района е крехък. Мястото бе почти безопасно – ако цветът на кожата ти е кафяв или черен. За бял адвокат като Скот Пауърс то далеч не беше такава.

Беше нахлупил бейзболната шапка ниско над челото си и бе вдигнал яката на взетото назаем черно кожено яке, така че лицето му почти не се виждаше. Седеше колкото се може по-ниско зад волана на наетия за целта буик. Бе проявил достатъчно здрав разум, за да остави бялото си бе ем ве в Ориндж Каунти и да наеме стара таратайка от една местна фирма. „Колкото по-очукана и мръсна, толкова по-добре“ – бе казал на служителя.

Отстрани през стъклото на вратата се виждаше само шапката му. Вече трети ден висеше тук, за да се срещне с Еди Ромеро. Преди това бе минала близо седмица, докато успее да открие къщата. Знаеше, че ако разчита само на случайността, едва ли ще се срещне с Еди, така че реши днес да е последният му пропилян ден.

Бъргър му бе описал Ромеро съвсем подробно, включително и татуировката – пепелянки, жени и кинжали – на лявата му ръка. На дясното рамо имал кървящо сърце, пронизано с назъбена кама. Освен бялата плетена шапка, обикновено се обличал в черно – впити кожени панталони и копринени ризи.

Когато раздрънканият шевролет импаа спря пред дома на Моралес, вече се спускаше здрач. От него излезе нисък, слаб мъж и тръгна към къщата.

Скот бе сигурен, че това е Еди. Хвърли бейзболната шапка и черното яке, така че, когато излезе от колата, отново приличаше на адвокат –

бяла риза, широка вратовръзка, сив панталон и син блейзер. Еди се обърна, видя го и хукна към вратата.

– Чакай, Еди! – Извика Скот и се втурна напред, за да го настигне. – Не съм ченге! Аз съм адвокатът на Теди Бъргър. Той има нужда от помощта ти.

Щом чу името на Тед, Еди изведнъж доби кураж и се озъби.

– Какво иска този скапаняк? – Скот приближи, а Ромеро се прикри зад вратата, готов да реагира. – Щом като не си ченге, покажи някакъв шибан документ. Ако си ченге, трябва да ми кажеш веднага, иначе никой съдия няма да приеме показанията ми. Наясно съм с правата си!

Еди беше наясно единствено със заблудите, които на улицата минават за юридически познания – докато в местната полиция не му обяснят, че не струват и пукната пара.

Скот не искаше да го плаши, така че застана на почтително разстояние от него. Бръкна в чантата и извади визитната си картичка. Еди протегна ръка и я грабна.

– Да ти приличам на глупак? – изръмжа той и я хвърли в прахоляка. – Това не е никакъв шибан документ за самоличност.

Скот се наведе и я вдигна. Не искаше да оставя следи наоколо.

– Адвокатите нямат служебни карти, Еди. Само полицаите имат. Ако ти покажа служебна карта, ще съм ченге, нали?

Мексиканецът се замисли.

– Откъде да знам, че си адвокат на Бъргър?

– Ами... Момент... – отвърна Скот. – Струва ми се, че имам документи, които го доказват.

Той измъкна някакви листа от чантата си и ги задържа пред очите му, за да ги разгледа.

– Виждаш ли? Тук пише „Теодор Джон Бъргър срещу щат Калифорния“, а отгоре „адвокат Скот Л. Пауърс“. Това означава, че го представям в съда.

Очите на Ромеро зашариха по листа. Не разбираше какво му говори Скот, защото бе напуснал училище след осми клас, а и това обучение не представляваше друго, освен наивно и амбициозно пилеене на парите на данъкоплатците. Най-накрая той поклати глава и открихна вратата още малко.

– Добре. Кажу какво, искаш, по дяволите.

– Може ли да вляза? – попита Скот и посочи вратата.

– Не, не може да влезеш.

– Така ще е... няма да бие на очи.

Ромеро го изгледа продължително, помисли малко и отвори.

– Благодаря – кимна Скот и се вмъкна покрай него в кухнята.

Нито Скот, нито Ромеро забелязаха двамата негри, седнали в пикапа за транспортиране на мебели малко по-надолу по улицата. Този, който излезе от страната на шофьора, беше удивително висок и силен, другият – само малко по-нисък, с огромни рамене. Косите им бяха сплетени на тънки плитки. Пресякоха улицата и се промъкнаха покрай къщата на Моралес, до прозореца на кухнята.

Ромеро седеше край масата, отрупана с реквизита на наркомана – метална лула, пълна с лепкава черна смола, бръснарски ножчета, чинийки и купички с тъмни, зърнести остатъци. Скот застана в другия край на стаята и се облегна на хладилника. Темпераментната стара машина забоботи силно, когато я докосна и той се отдръпна.

– А сега, Еди... Имаш ли нещо против да те наричам Еди?

– По-добре е от „копелдак“.

Ромеро се облегна. На шията, върху косматите му гърди, висеше златна верижка.

– Добре. Най-напред искам да ти кажа, че не съм дошъл тук, за да ти създавам неприятности. Независимо, че Тед ми каза всичко.

– Какво всичко? – попита Еди.

Скот се вгледа в него за миг. Когато работеше в полицията, преди Шон да го измъкне във фирмата, ежедневно се бе сблъсквал с типове като него. Всички те, почти непрекъснато упоени от наркотици, мислеха, че с блъфиране винаги могат да се измъкнат от каквато и да било каша.

Колкото по-бързо разберяха колко дълбоко са затънали в собствените си лайна, толкова по-бързо фасадата рухваше.

– Всичко, Еди. Например, как си поискал от него да открадне информация за „Кауфман Индъстриз“.

Ромеро не реагира. Не нервничеше, гледаше Скот с нетрепващи очи.

– Само това ли? – попита той.

– Не – отвърна Скот и добави натъртено: – Знам, че си бил там, когато са стреляли по пазача.

– Глупости! – изръмжа Ромеро.

– И познаваш човека, който е дръпнал спусъка.

Това се оказа достатъчно.

– Добре, скапаняк – избухна Еди, – дойде му до гуша. Разкарай се оттук!

Скот не помръдна. Очакваше, подобна реакция при споменаването

на убицеца. Беше по-тежък от оклющавелия от наркотиците мексиканец с близо двацет килограма. Просто не трябваше да му позволи да се добере до някакво оръжие и разговорът им щеше да продължи.

– Казах да се разкараш! – изкрещя Ромеро и грабна един заоблен нож за хранене от мивката. След като си даде сметка какво е взел, се заоглежда трескаво, за да намери нещо, което би му свършило работа.

Издърпа едно от чекмеджетата, но Скот се приближи и го затвори с крак.

– Успокой се, Еди – каза той. – Ако сега си тръгна, ще повикам ченгетата. Точно след пет минути ще седиш в полицейска кола и ще отговаряш на куп неприятни въпроси.

Ромеро погледна към вратата на другата стая. Под мишниците му бързо се образуваха тъмни полумесеци, капчици пот се стичаха по слепоочията му. Опита се да каже нещо, но от устата му излезе само ръмжене.

– Каза, че не си дошъл, за да ми създаваш неприятности! – успя да изломоти той най-накрая. – Сега ми разправяш, че ще викаш ченгетата.

– Слушай, опитай се да се поставиш на мое място. Клиентът ми е в затвора и може да бъде осъден за убийство, което не е извършил. Ти знаеш кой е убиецът. Какво очакваш да направя при това положение?

Еди не отговори. Приближи се до вратата и дръпна перденцето, закриващо горната ѝ остъклена част.

– Не можеш да докажеш нищо. Иначе нямаше да дойдеш тук – каза той, все още с гръб към Скот.

– Може и да си прав, Еди, но ако искаш да спасиш задника си, ще трябва да помислиш малко по-съсредоточено. След като аз знам какво е станало онази вечер, колко време мислиш, че ще мине преди да научат и ченгетата? Утре вечер не аз, а те ще почукат на вратата ти. Бъди разумен.

Ромеро мълчеше.

– Какво мислиш, че ще се случи, когато клиентът ми застане пред съда и каже всичко, което знае, а аз те привикам по официален път?

– Това значи да умра.

– Не и ако ни помогнеш.

Еди пусна перденцето и се обърна.

– Ти въобще не знаеш как стоят нещата! – отвърна Еди. Той отиде до масата, опря се на плота и се наведе към Скот. – В мига, в който си отворя устата, аз съм шибан труп.

– Не се безпокой, Еди. Полицията ще те пази.

Ромеро се измя дрезгаво.

– Тези хора могат да те пречукат навсякъде, задник такъв! Като Хофа, като Кенеди, като Исус Христос! Винаги могат да пипнат Еди Ромеро.

Скот знаеше, че въпреки протестите си мексиканецът ще капитулира. Не би го пуснал да влезе, ако не се колебаеше. Криеше се от седмици, чудеше се как да избегне смъртоносния капан. Просто се нуждаеше от лек тласък, преди да вземе решение на чия страна ще бъде.

– Каж ми кой уби пазача – настоя Скот с равен глас. – Кой?

– По дяволите! – изруга Ромеро и се огледа неспокойно. – Затваряй си гадния плювалник! Не прави това! Ако той надуши... – Еди не довърши.

Обърна се, сякаш имаше намерение да хукне навън през вратата. След това удари ядосано стената с длан. – Не искам да разговарям с теб.

Разкарай се отгук!

– Нямах избор, Еди. Знаеш го. Ако ми помогнеш сега, ако ми кажеш всичко, което знаеш за този тип, мога да ти гарантирам, че ще се отървеш, без да си изпатиш. Е, може да полежиш малко в областния затвор. Може и да ти се размине. – Скот бе наясно, че не би могъл да обещае нищо. Само прокурорът имаше такива пълномощия. Но пък да се откаже от този ход, когато Ромеро бе почти готов да изплюе камъчето?

– По дяволите! – изруга тихо мексиканецът.

– Знам, че не ти и Тед сте убили пазача – продължи да го притиска той. – Отишли сте там с колата на Бъргър, а убиецът е дошъл по-късно и е гледал отстрани. Така беше, нали?

Ромеро сви рамене. Слушаше внимателно собственото си алиби.

– Той е имал оръжие – продължи Скот. – Той е натиснал спусъка. Ти нямаш никаква вина за това. Само че, ако не се споразумееш с прокурора, отиваш в газовата камера. В случай, че не знаеш какъв е законът, ако при извършване на друго престъпление някой умре, всички съучастници могат да бъдат подведени за убийство първа степен, при особени обстоятелства.

Ромеро вдигна поглед.

– Знаеш ли какво означава това, Еди?

Той поклати глава.

– Означава смъртна присъда – натърти Скот и замълча, за да може фразата да проникне в мозъка на мексиканеца достатъчно дълбоко. – Единственият изход е да разкажеш всичко на полицията и да оставиш виновния да понесе каквото заслужава. Той трябва да отиде в затвора.

Не ти и Бъргър.

Ромеро се опря на мивката с гръб към Скот, сякаш щеше да повърне.

След това се обърна и скри безцветното си лице зад мургавите ръце.

– Кой стреля? – настоя Скот. – Само ми кажи кой е той и с Теди ще се отървете. Все едно, че е било лош сън.

– Той е най-скапаното копеле, което някога си виждал! – простена Ромеро. – Ако искаш някой да умре, обади му се. И като че ли е ваксиниран срещу ченгетата. Сякаш има имунитет.

Скот се усмихна. Първата работа на тези дребни гангстери беше да изградят мит за самите себе си. Ако момчетата от махалата можеха да ги видят как плачат пред защитника си в стаята за свиждане, този мит щеше да изчезне за миг.

– Как се казва? – продължаваше Скот.

– По дяволите! – изруга Еди и поклати глава. Той отиде до бюфета и извади бутилка от уиски, пълна с бистра течност. Вероятно беше домашна текила. Мексиканецът отпи дълга, жадна глътка. После още една. Очите му се навлажниха веднага.

Скот видя, че Еди ще се предаде. Приблужи се до него и сложи ръка на рамото му. Ромеро се разтреса като стара мексиканка на погребение.

– Можеш да направиш само едно. Отиди при ченгетата още сега. Ако им кажеш кой е убиецът, вероятно ще те пуснат да си вървиш.

– Имам ли избор?

– Не виждам такъв. Веднага, щом Бъргър даде показания, увяхваш. И полицията, и този негър ще започнат да те търсят. Няма къде да се скриеш.

– Копеле! – каза само Ромеро.

– Хайде – подкани го Скот и посочи изхода. – Преди да идем в полицията, ще те черпя едно питие.

В този момент дървената топка на вратата буквално се взриви. Отскочи от пода и удари Скот по глезена. Самата врата се отвори с трясък и влезе негър, чиито рамене бяха широки горе-долу колкото рамката. В ръка държеше голям нож, който стигаше чак до пода. Само след миг на Скот му мина през ум, че е мачете. Но това мачете беше особено.

Дългата му дръжка, която можеше да се хване с две ръце, беше обвита с кожа, като скъпа тенис-ракета. Острието започваше от височината на джоба му – около пет сантиметра широко при дръжката,

достигащо десет на върха. Беше никелирано и наточено грижливо и с любов. С него бе отсякъл топката на вратата.

Влезе още един огромен негър. Този беше по-слаб от първия, но висок като професионален баскетболист, така че трябваше да се наведе, за да не си удари главата. Стискаше пистолет със заглушител. Направи само една крачка и се оказа до Скот, край вратата към всекидневната. Опря заглушителя в ребрата му.

– Да, да, да – усмихна се негърът с мачетето и затръшна пътната врата. Усмихна се приятелски, сякаш пристигаше на гости. И двамата бяха облечени изискано, със скъпи, шити по поръчка костюми. И двамата носеха очила, въпреки че слънцето се бе скрило преди половин час.

– Ха, ха, ха! Нашият Еди си приказва с адвоката на Теди Бъргър!

Скот бе сигурен, че този е застрелял пазача на „Медтек“. Очевидно и те бяха причаквали Ромеро.

Мексиканецът веднага започна да му се моли. Бе се подпрям на облегалката на стола, а лицето му бе останало без капка кръв.

– Слушай, Шаба! Нямах да кажа нищо на този задник! – проскимтя той и махна презрително с ръка към Скот. – Търси си само белята. Не съм обелил дума!

Едрият се усмихна до уши. Беше много черен и двата му предни зъба, чиито върхове бяха облечени в злато, пробляснаха в полумрака на кухнята.

– Ей, не се вълнувай, Еди! Приятели сме. Аз не правя номера на приятели. Ей тия бели момчета, дет' си пъхат носовете навсякъде, те ми вдигат кръвното. – Той посочи Скот с върха на мачетето.

Забеляза, че и двамата бяха с черни кожени ръкавици. Разбра, че са дошли, за да убиват. Нищо друго. Просто заемаха удобни позиции, искаха да се уверят, че в къщата няма други свидетели. Най-малко от всичко искаха да се вдигне шум, да се чуят кръсъци, да допуснат грешка.

Ромеро пое дълбоко дъх и се поуспокои, когато чу, че негърът се интересува само от Скот. След това Скот видя как нещо проблесна и дланите на мексиканеца се отделиха от китките му. Пръстите все още бяха вкопчени в облегалката на стола, но ръцете висяха край тялото и от тях бликаше кръв с ритъма на сърцето му – на мощни тласъци от артериите, които срязват самоубийците. Еди нададе писък. Острието проблесна още веднъж и писъкът замря. Главата на мексиканеца отлетя на пода, като че ли я бе отнесла бухалка за бейзбол. Скот чу как изхрущява костта, как се късат мускулите и сухожилията. Парчета плът полепнаха

по хладилника до него. След това тялото се олюля и рухна.

Раменете се удариха в шкафовете под мивката, а от дупката, където преди малко беше главата, продължаваше да изригва кръв.

В този миг, точно когато високият с пистолета се отдръпна, за да избегне кървавите пръски, Скот удари ръката му надолу и се претърколи на пода.

Онзи с мачетето тръгна към него и замахна, но той успя да се отдръпне навреме и да избяга във всекидневната. Усети как острието изсвистява край бузата му. Високият се наведе, за да вдигне пистолета, а другият тръгна да заобикаля масата. Преди да излязат от кухнята, Скот вече бе в задната част на къщата.

Видя, че панталоните му са подгизнали от кръв. Затръшна вратата на спалнята след себе си и ги чу как се блъскат в мебелите на всекидневната – двама гиганти, които едва минаваха през вратите.

Опитваха се да тичат през малка, непозната стая. Болеше го ръката.

Ръката, помисли си той. Изскочи през прозореца, приземи се върху нещо твърдо и падна по очи. Осъзна, че е лявата – гореше, сякаш някой бе залял пръстите с киселина. Опипа я с дясната и му се стори малка, мокра, несиметрична. Болката се изкачваше към лакътя. Нещо не беше както трябва. Ръката му не беше цяла. Липсваше един пръст. Може би два. И мокротата беше гъста и лепкава като боя.

Втурна се към дървената ограда, улови се с дясната ръка за върховете на дъските и се опита да се прехвърли, но не успя. Усещаше как губи разсъдък, как пред очите му причернява, как нещо бучи в главата му.

Животът изтичаше през раната. Мачетето. Едрият, когото Еди нарече Шаба, бе отсякъл пръстите му, когато се улови за рамката на вратата, за да запази равновесие.

Видя негрите да излизат през задния вход – най-напред високият с пистолета, като статуя от черен гранит, после Шаба, с окървавеното острие.

Улови оградата и с осакатената си ръка, напрегна сили и я прескочи.

Оказа се на малка уличка, от двете страни на която имаше каменни стени и гаражи. Хукна, притиснал кървящата длан към бедрото си. Опитта се да свали вратовръзката си. Трябваше да спре кръвотечението или щеше да умре. Единият от негрите прескочи оградата и тупна на паважа на петдесетина метра зад него. Скот забави крачка, мъчейки се да затегне вратовръзката около лявата си ръка. Не успяваше. Нямахше как само с една ръка.

Нещо тупна по вратата на гаража край него. Обърна се и видя, че негрът е вдигнал пистолета. Мушна се в най-близката порта и хукна през двора. Прескочи още една ограда, изтича през друг двор и излезе на предната улица.

Вече не чуваше стъпките на високия. Премина в съседния двор и се скри зад някакъв жив плет. През няколко къщи лаеше куче. Надяваше се то да привлече вниманието им.

Отпусна се до плета, уви вратовръзката около китката на лявата си ръка, задържа единия край с палец и показалец, докато промуши другия край с дясната ръка и стегна със зъби. Стори му се, че изкрещя от болка, но не се чу нищо.

След това си спомни – колата му беше пред къщата на Ромеро. Ако искаше да остане жив, трябваше да се добере до нея. Нямахме никакъв смисъл да търси помощ от съседите. Никой нямаше да му обърне внимание в този квартал. Тук почти всяка нощ ставаха престрелки. Хората заключваха здраво вратите си и не се показваха навън. Какво можеха да направят? Да излязат на верандата посред нощ, за да попречат на един задник да пречука друг?

Прецени къде се намира къщата на Ромеро, като се надяваше да не се е объркал. Трябваше да се спусне надолу по улицата до пряката и да стигне до другия ѝ край – на отсрещната страна зад ъгъла беше колата.

Бе паркирал почти до пряката и ако се добереше дотам, щеше да е само на пет-шест крачки от таратайката. Но пресичането щеше да е проблем.

Ако го видеха, преди да запали мотора и потегли, нямаше да остане жив. Ръката му продължаваше да гори, но кръвта бе спряла. Малка отсрочка, колкото да се добере до някоя болница.

Скот се промъкна покрай плета до ъгъла на къщата. Улицата беше пуста, но някъде в далечината чуваше тежки стъпки. Кучето лаеше бясно.

Хукна, но още при първите крачки му призля и спря, за да поеме дъх.

Беше загубил много кръв и го обземаше слабост. Молеше се адреналинът да му даде още малко сили. Отново хукна. Мина покрай следващата къща, после следващата. Стигна до малката пряка. В другия ѝ край забеляза високия негр, отпуснал пистолета надолу.

Вятърът носеше парчета хартия. Скот приклепна зад една паркирана кола и през стъклата видя как високият отново се прехвърля през оградата в двора на Еди. Другият не се виждаше никъде. Изправи се и

опря гръб в каменната стена. Студеният камък сякаш му вдъхна сили. Усети нещо друго, освен парализиращата болка в ръката. Мускулите бяха изтръпнали, висяха като парче бетон на рамото му – студени, корави, неизползваеми. Промъкна се нататък и стигна до ъгъла – старата наета бричка бе там, грохнала край бордюра. Трябваше му само малко късмет.

Да пресече улицата и да стигне до колата, без да го видят. И да кара колкото може по-бързо към болницата. Краката му се огъваха и трепереха, слабостта се изкачваше към гърлото му. Тръгна.

Изведнъж пред него изникна Шаба, стиснал мачетето с две ръце. Ухили се и мушна дългото, студено острие нагоре в корема му – до дръжката.

Скот почувства как огънят от ръката обхваща цялото му тяло, как беснее в стомаха и гърдите му, как облива мозъка му с червена, жестока светлина.

Шаба отстъпи крачка назад и извади мачетето, а Скот се олюля, падна и повърна остатъка от живота си върху студения, безмилостен паваж.

Глава тринайсета

Макдъф караше хондата си нагоре по Гауър, стиснал между краката си кутия бира. Погледна в огледалото, за да се увери, че няма ченгета, допи последната глътка и мушна празната опаковка в книжния плик на задната седалка. Стигна до булевард „Холивуд“ и сви наляво.

Цял ден обикаляше околните улици и натискаше спирачката, щом зърнеше момиче, което приличаше на Робин Пенроуз. Цяла сутрин, цял следобед и част от вечерта бе пропилял заради въпросната дама.

Холивуд сега представляваше старо, занемарено парче от Лос Анджелис.

Вече никоя Лана Търнър не се надяваше да бъде открита тук.

Момичетата, които се навъртаха наоколо, не мечтаеха за шестцифрени суми и дългосрочни договори. Двайсет долара за половин час ги устройваха напълно.

Някогашните киностудии, прославили района, или бяха западнали, или се бяха преместили отвъд възвишението, в долината, където земята беше евтина. След тях бяха останали само мръсни кафенета с напукан линолеум, магазини за дрехи втора употреба и за алкохол, откъдето можеше да се купи вино с капачка на винт и бланка за конните надбягвания. Тук-там имаше и някоя дискотека като „Рокси“ или „Уискис“.

Наред с проститутките по улиците се виждаха бъдещи рок-звезди с лъскави панталони, чуждестранни туристи със скъпи фотоапарати и хора от всякакви националности, но не и американци. Повечето магазини принадлежах на азиатци. Под фирмата, подканяща околния свят да опита хамбургерите на Хуан, се мъдреха йероглифи, които само китаец би могъл да разчете, но магазините за алкохол бяха най-вече арабски и Мак съсредоточи издирването си около тях.

Бе ги обикалял с часове. Навсякъде показваше снимката на Робин, но без успех. Вече можеше да се прибира у дома. И без това нямаше представа защо Шон иска от него да пропилее толкова много време, за да я търси жива – на всички бе ясно, че не е. Защо да не се занимава с по-смислени неща?

Видя „Малкото Кайро на Хюсеин“, направи обратен завой през шестте платна на улицата и паркира отпред. Беше приключил с работата за деня. Искаше само да си вземе нещо освежително за дългия път до

Капистрано.

Грабна опаковка с шест бири от рафта и по навик показа снимката на Робин на арабина на касата.

– Виждал ли си тази мадама, амиго?

Мъжът поклати глава отрицателно, така че се наложи да му покаже ъгълчето на петдесетдоларовата банкнота, сгъната отзад. Очите на арабина се заковаха в нея, като на котка, зърнала червеношийка.

– Каж ми къде мога да я намеря и петдесетачката е твоя – прошепна Мак.

– Разбира, мой човек – отговори арабинът, все още без да отдели поглед от банкнотата. Много от новите пришълци обичаха да използват жаргонни изрази. Бедата бе, че думите звучаха изкривено, за да се вметят в интонацията на родния им език – в резултат се получаваше нещо като мексиканска манджа, сготвена от грък.

– Ти ли си Хюсеин? – попита Мак.

– Аз Хюсеин.

– Е, Хюсеин, можеш ли да ми помогнеш? – Продължаваше да държи снимката и петдесетачката пред очите му.

– Може. Това маце голяма лисица. Само снимката не хубава. Друга коса, друга рокля – каза той и я докосна с нокът. – Не същата.

– Зарежи косата и роклята. Сега кучките имат по десет перуки.

– Да. Но лисица същата. Няма съмнение. Тя голяма работа!

– Така ли?

– Аха. Виждаш огърлица? – Хюсеин посочи медальона с форма на сърце върху шията на Робин. – Коса друга, рокля друга, но огърлица същата.

– Кога я видя за последен път?

– Не мога каза точно. – Арабинът поклати глава неуверено. Мак разбра, че го будалка. Много добре знаеше кога я е видял, само че пазеше козове си за най-накрая.

– Сама ли беше или с някого?

Хюсеин го изгледа, сякаш го бе попитал накъде е изток.

– Ей, ти смахнат? Тя проститутка!

– Проститутка ли? – попита Мак с недоверие. – Тук?

Не че беше истински изненадан от новината. Бе прекарал достатъчно време в Лас Вегас, за да не се изненадва от нищо, което бяха в състояние да извършат подобни кучки. Какви ли не се бяха опитвали да смажат инструмента му за някой и друг долар – от най-обикновени ученички, до жени на свещеници, – но си представяше Робин в заведение,

където се плаща по хилядарка за една вечеря, с танци и всичко останало – скъпа компаньонка, която се поръчва по телефона.

Ако предложеше на някоя от този квартал двайсет долара, трябваше да очаква да му върне ресто.

– Да. Проститутка. – Арабинът изпъна напред свити в юмруци ръце и направи няколко красноречиви движения с таза си.

– Аха – кимна Мак и му хвърли десет долара.

– Ей, казал петдесет! – извика Хюсеин и размаха десетачката, сякаш гореше.

– Казах. Като я видиш, ще ми се обадиш и ще ги получиш.

Арабинът едва не прескочи тезгяха, за да го сграбчи. Време беше да изиграе силната карта, която смяташе, че държи. Заобиколи, приближи се до Мак и го улови за ръкава. Едва не го повдигна. Завлече го до вратата и му посочи една жена на улицата, която се бе навела към прозореца на някаква кола.

– Сигурен ли си? – попита Мак и присви очи. – Ако не е тя, няма да получиш нищо, Абдула!

– От моята уста в божиите уши, хвала на Аллах – измърмори арабинът и вдигна поглед към небето. Мак нямаше представа какви ги дрънка.

Прекоси улицата тичешком. Когато мъжът в колата го видя, включи на скорост и подкара с пълна газ, още преди момичето да успее да се изправи. То също го видя и тръгна в обратна посока по тротоара с темпото, което позволяваха високите токчета и впитата в бедрата ѝ къса пола. Подушваше ченгетата от километър разстояние.

– Робин! – извика Мак и продължи да тича след нея на крачка след шкембето си.

Когато извика, тя вдигна полата си нагоре и също хукна. Розовите ѝ гащички му намигаха на всяка крачка.

– По дяволите! – изруга той. – Много съм стар за това!

Настигна я едва след две пресечки. Улови я за лакътя и рязко я обърна. В продължение на минута не можа да си поеме дъх.

– Робин! – успя да изсумти най-накрая. Оглеждаше косата, очите, преценяваше ръста ѝ. Нещо не беше както трябва. Беше руса, но носът беше друг. Беше висока колкото би трябвало да е Робин, но пък видя, че е с десетсантиметрови токчета.

– Какво искаш? – извика проститутката. Мак видя, че ноздрите ѝ са възпалени от кокаин.

– Ти не си Робин, нали?

– Не съм и Джулия Робъртс!

Все още я държеше за ръката. Тя разбра, че не е ченге и се опита да се освободи.

– Имаш ли медальон?

– Имам. И какво от това?

Мак не искаше цяла вечер да виси на улицата и да спори с някаква проститутка. Бръкна в деколтето ѝ и измъкна верижката. С другата ръка напипа снимката на Робин и сравни медальоните. Още от пръв поглед се виждаше, че са различни.

– Съжалявам – смотолеви задъхано. – Не си тази, която търся.

Той мушна медальона между повдигнатите ѝ гърди и се обърна да си върви. Само че тя не обичаше да пропъждат клиентите ѝ, да я гонят по улицата, да ѝ задават куп смахнати въпроси и накрая дори да бъркат в деколтето ѝ. Особено безплатно. Мак успя да се отдалечи едва на метър, когато проститутката се хвърли на гърба му с писък и започна да го дере и рита.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че направи, шибан смотаняк такъв! – изкрещя тя и стовари токчето си върху пръстите на крака му. Мак вдигна ръка и я бутна. Жената полетя на тротоара и русата перука увисна на кестенявата ѝ коса, закрепена само на една-единствена фиба.

Тогава, с крясъци, дотича и Хюсеин.

– Дава петдесет долара, копеле такова! Къде петдесет долара?

Мак бръкна в джоба си, извади две по двайсет и ги хвърли нагоре.

– Ето, премерете си силите! – озъби се той.

Арабинът и момичето се хвърлиха да ги вземат и се сборичкаха на тротоара. Мак изтича до колата си, качи се и потегли.

Нищо, освен огромно губене на време – каза си той. Робин можеше и да продава онази си работа, но по вида ѝ личеше, че не би го правила в Холивуд. Тук висяха само наркоманите. Не можеше да си обясни защо Барет послуша онзи смахнат островитянин. Е, парите бяха негови. Щом искаше да пропилее определеното от съда време за подобни глупости, негова работа. Мак нямаше нищо против, стига чековете да са истински.

Глава четиринайсета

Шон все още ходеше да обядва в „Старото пристанище“ веднъж-два пъти месечно. Там сервираха огромни порции, а освен това доста от старите пристанищни плъхове от времето на баща му се отбиваха, за да хапнат преди работа. Бяха същите, които присъстваха в нощта, когато неговият старец получи сърдечната криза. Само че сега някакъв друг тип със зачервено лице заемаше любимото му място – оттам най-добре се виждаше телевизора.

– Е, Шон, какво да бъде? – попита Блейн иззад бара. Държеше заведението от четирийсет години, а освен това беше и един от най-добрите клиенти на заведението. Доказваше го прогнилото му тяло – носът му бе разяден като от проказа, зениците му сякаш плуваха в разбита сметана, клепачите му бяха подпухнали и зачервени, а вътрешностите му функционираха, когато си поискат.

– Не, нищо, благодаря.

– Скоч? – настоя Блейн и посегна към бутилката.

– Дай една наливна бира.

Още нямаше дванайсет, а всички бяха налице – Гърти, Джордж, Крейн, Вайдемайер. Нищо не се бе променило. Все още стояха същите проядени от червеи ламперии, окачените по стените рибарски мрежи и снимки на Нюпорт от Втората световна война, когато същите тези хора бяха строили военни кораби, а не трийсетметрови спортни яхти.

– Джордж, Гърти, как я карате? – махна им Шон.

– Здравсти, Шон. Здравсти, Шон – извикаха двамата един през друг и му махнаха в отговор.

– Четох, че защитаваш Чад Къртис – добави Гърти. Той бе някогашен морски пехотинец със солидно телосложение и посивяло лице, който често бъркаше в носа си с палец.

– Така е – кимна Шон.

– Напредваш, момче.

Всички кимнаха в знак на съгласие и отново насочиха вниманието си към пиитетата и телевизора на стената, на чийто проблясващ екран вървеше хокеен мач.

Така беше почти винаги, само че понякога говореха за баща му, чиято слава на корабостроител и пияч – двете умения, които тук се ценяха най-много – не увяхваше с годините.

– Баща ти можеше да оплете жиците на кораба по-бързо, отколкото ще те оправи една курва – често казваше Вайдемайер с възхищение. В продължение на единайсет години той бе негов първи помощник. – Страхотен кучи син – това беше комплимент, – но имаше златни ръце.

Можеше да се завре в кучи задник и да му прокара електрическа инсталация.

Баща му винаги прибираще трите деца у дома в седем и ги изпращаше в леглата в девет или десет, най-често след като са си написали домашните. Започна да виси по кръчмите едва след като Лорета, сестра му, се записа в гимназията. По това време Шон завършваше и активно се занимаваше със спорт, а най-големият му брат Пити бе заминал да следва в Колорадо.

Прекара първата си сърдечна криза малко след като Шон отиде да учи право в Сан Диего. Два дни след това получи удар, от който загуби говора си и едната му страна се парализира. Въпреки всичко се съвзе и продължи да пие всеки ден в „Старото пристанище“, само че на маса, защото вече не можеше да седи с приятелите си на високите столове на бара.

След това прекара втори инфаркт, а седем месеца по-късно го погребяха. Сестра му и брат му дойдоха от Айдахо и Тексас, където живеяха по онова време – той работеше в някаква компютърна компания, а тя бе омъжена за пилот. Продадоха къщата, разделиха си парите и Шон се оказа съвсем сам – студент по право първа година, който сериозно се потеше над законите и престъпленията.

Отпи от наливната бира „Бърги“ – единствената, която се сервираше в заведението още от отварянето му, и се приближи Блейн.

– Търсят те по телефона – каза му той.

– Благодаря.

Отиде до апарата в края на бара. Никой не знаеше къде е, освен Мак.

– Ти ли си, Мак?

Слушалката бе мазна, така че той я прехвърли в лявата си ръка и изтри дясната в панталона си.

– Помниш ли ме, миста Барет? – беше островитянинът.

– Разбира се, че те помня – отвърна изненадано Шон. Нямахме как да знае, че е тук, освен ако не го бе проследил. – Но забравих името ти, съжалявам.

– О-хо, хо-хо, хо! – разсмя се онзи от сърце. – Не се опитвай да надхитриш приятеля си! Може и да съжаляваш!

– Спести си приказките – сръза го Шон. – Сведенията ти са боклук. Моят детектив вися цял ден в Холивуд и резултатът е кръгла нула.

– А-у-у-у! – засмя се островитянинът подигравателно. – Тоз' левак не може да различи задника си от парче гума. Наш'та Робин е кристална чаша, а той търси стара бирена бутилка, дет' се търкаля в канала.

Магазини за пиячка! Дивотия! – възкликна онзи, сякаш беше привърженник на сухия режим. – К'во момиче трябва да е т'ва, за да се върти покрай долнопробните кръчми и баровете със стриптийз? А, човече Божи? Кажи ми! К'во ще намери там, а? Т'ва момиче е бижу, диамант! А ти пращаш онзи дървеняк да го търси! Че той не вижда по-далече от носа си!

Шон за миг се стресна. Никой обикновен луд нямаше как да знае всички тези подробности. Този островитянин или някой негов познат бяха следили Мак.

– Слушай, човече Божи – каза той натъртено, – Робин Пенроуз може да е достойна за кралица, но фактът е, че все още не знаем къде да я открием. Кой, по дяволите, си ти? Аз трябва да защитавам клиента си.

Нямам никакво време за губене и не мога да си позволя да обикалям из Холивуд, за да следвам смахнатите ти съвети.

Островитянинът каза нещо, но Гретски пусна някакъв майтап и последва взрив от пиански смях, който заглуши всичко.

– Какво? – попита Шон.

– Само аз мога да спася Чад – продължи островитянинът. Този път нямаше смях. – Що тоз' път не идеш сам, а? Нека дебелоглавия ти приятел си приказва с глупаците в Холивуд.

– Добре! – избухна Шон. – Непрекъснато повтаряш, че си приятел на Чад, само че досега не си ми помогнал с нищо! Къде можем да се срещнем?

– О, не, не, не! Няма да се срещаме. Но ще ти кажа къде да намериш птичката.

– Престани да ме будалкаш! – извика Шон отново, но този път по телевизията пуснаха реклама и кръчмата утихна като гробница, така че съвсем ясно се чу кръсъкът му: „Задник такъв!“ Той извърна лице от бара, където седяха няколко души и го гледаха втрещено. – Кажи ми какво знаеш! – добави тихо, обвил с ръка слушалката.

– Бейкърсфийлд. Мотел „Червения лъв“. Чака те в барчето. Вече два дни е там. Може да й доскучее, тъй че побързай, миста Барет.

Шон чу изсцраването от другата страна, затвори и плъзна апарата назад към Блейн. Островитянинът беше прав. Дори и Чад не си правеше

труд да му помогне. Не можеше да остави думите му без последствие, само защото се опитваше да го дразни. Вероятно знаеше нещо. Може би Робин не беше жива, но ако негърът продължаваше да го насочва към жени, които приличат на нея и ако откриеше подходящи свидетели, които да потвърдят, че са я видели, не бе изключено усилията му да се възнаградят.

– Някоя мадама ли ти вдига кръвното, Шон? – попита Вайдемайер.

– Аха, Уийд. Знаеш как е – отвърна Шон, макар и да беше напълно сигурен, че Вайдемайер – заклет ерген, не знаеше абсолютно нищо.

Шон взе бирата си от бара и отиде да седне в едно сепаре. Имаше среща с Мак в дванайсет. Вече беше дванайсет и половина. Разстла докладите на Гамбоа върху гетинаксовата повърхност на масата и започна да ги чете.

– Откри ли нещо? – попита той, когато Мак най-накрая се появи след още един час.

– Аха! Весела Коледа и честита шибана Нова година и на теб! Няма ли да кажеш „здрассти“ и да ми дадеш голяма мокра целувка?

В ръката си държеше два смачкани листа от бележник, които минаваха за дневник.

– Само не ми казвай, че не си намерил къде да паркираш.

Шон беше малко по-ядосан, отколкото би трябвало. Когато нае Мак, много добре знаеше какво представлява той. Със сигурност щеше да свърши много добра работа, но щеше да действа според своето собствено разбиране за времето.

– Чаках половин час в „Пристанище“, преди да се сетя, че каза „Старото пристанище“ – обясни Мак, докато се провираше към стола в сепарето. За да се намести, избута масата към Шон, така че го притисна към стената, после пак я придърпа към себе си. Шон успя да си поеме дъх. – Боже! Откъде измисли тази дупка? Тук всички са за затвора! – промърмори детективът накрая и посочи посетителите.

– Когато бях малък се хранехме там отзад – обясни Шон и посочи малкото помещение, през което се минаваше, за да се стигне до кухнята и което минаваше за трапезария. – А сега кажи какво откри.

– Говорих с майката на Робин – започна Мак и разгъна листовите от бележник. На тях беше записал дву- и трисрични думи, имена и телефонни номера, но най-вече се виждаха драсканици – чертички и кръгчета. – Приятна жена. Балкони дотук – добави той с усмивка и показа докъде. – Обичала дъщеря си. Харесвала и Чад. Тоест, досега.

Мак се протегна и допи бирата на Шон.

– Значи е като останалите – отбеляза Шон и поклати глава. – Щом арестуват някого, всички го обявяват за виновен.

– Тук си ужасно прав – кимна Мак и въздъхна. – Веднага щом разбра, че съм при нея, за да помогна на Чад, отказа да разговаря с мен. Добре че успях да изкопча нещо важно, преди това. Помниш ли медальона, който се вижда на шията на Робин на всичките ѝ снимки?

– Е?

– Старата дама ми обясни, че ѝ го е дал баща ѝ, когато бил на смъртно легло и оттогава Робин никога не го е сваляла. Дори се къпела с проклетото нещо. – Шон си припомни старото си куфарче. Би могъл да разбере подобна сантименталност. – Според Робин в този медальон имало някаква магическа сила. Дявол да го вземе! Как да не е имало, като сигурно вътре е държала дозите кокаин!

– Нещо друго? – попита Шон.

– Да – кимна Мак и лицето му доби озадачен израз. – Не знам какво точно да мисля, но помниш ли онзи човек „Ларами Хоумс“, с когото искаше да говориш?

– Крюгер?

– Да. – Мак се вгледа в листата пред себе си. Обърна горния, пак го върна на мястото му и се отказа. – Изглежда Комисията по ценните книжа е забранила продажбата на голям пакет от акциите му. Въпреки това са разпродадени няколко дни след забраната. Става дума за едър благоустрителен проект в Апъл Вали. Две хиляди жилища, магазини и всичко останало.

– Нещо незаконно ли е имало?

– Все още не знам. Но някаква възрастна жена купила известно количество акции, цената им се удвоила след три дни, продала ги и си тръгнала с милион чиста печалба. Не е лошо за три дни работа, нали? – Мак подсвирна като падащ шрапнел.

– Крюгер смята ли, че ще последват обвинения или нещо подобно?

– Не. Само е вбесен заради решението на комисията. Според него тези типове са се побъркали. Веднага, щом надушат, че някой е спечелил нещичко, решават, че работата му не е чиста. В момента дебнат навсякъде.

– Затова ли се е срещал с Картър? – попита Шон.

– Да. Искал е Картър Робинсън да го отърве от разследването. Крюгер твърди, че не знае нищо повече.

– Добре. Какво общо има всичко това с нашия случай?

– Нищо. Само ти казах за какво е била срещата.

– Човече, загубен съм!

– Почакай малко, тъкмо стигнах до интересната част. – Дойде Блейн и остави на масата две бири. Мак отметна глава назад и пресуши едната на две глътки. – По средата на срещата, Робин изведнъж станала и хукнала навън. Ей така, както водела записки, изведнъж скочила и побягнала, а Картър Робинсън се спуснал след нея. Последвала ги и Кари Робинсън. Крюгер останал сам да си чеше онези работи и да се чуди дали случайно неговият дезодорант не му е изиграл лоша шега.

– По кое време е станало това? – попита Шон. Въртеше празната бирена чаша в ръцете си, сякаш беше буца глина за моделиране. Чутото не съвпаднаше съвсем точно с онова, което му бе казала Кари – че е изпратила Робин у дома рано, тъй като не се чувствала добре.

– Седем, седем и половина, според Крюгер. Както и да е. След десет минути Картър и дъщеря му се върнали, но без Робин. След още час-два мис Пенроуз изчезва без следа. Като че ли пак е хлътнала в кокаина.

– Възможно. Това ли е всичко?

– Да – кимна Мак и протегна ръка към новата бира на Шон.

– Добре, Мак. Остава още нещо.

– Да?

– Обади се островитянинът.

– По дяволите! – Голямата лапа на детектива се стовари върху масата и солничката подскочи. – Какво иска този задник?

– Да отидеш до Бейкърсфийлд.

– Глупости! Това са лайна, Шон! – извика ядосано Мак и размахна ръце във въздуха. – Този човек е перко и ти ме караш да тичам по смахнатата му свирка!

– Няма как, Мак. При дело като това, колкото повече свидетели има, толкова по-добре. Не трябва да изпускате нито един – възрази Шон.

Даваше си сметка, че Лоуънстайн ще призове всички приятели, близки и колеги на Робин, за да потвърдят, че не са я виждали, откакто се смята за изчезнала. Изходът на подобни дела често зависеше от това, кой ще доведе повече свидетели.

– Защо точно Бейкърсфийлд? Защо не Хавай или някъде там? Бих могъл да поприказвам с няколко окичени с цветя островитянки на чаша леден коктейл, каквито пият баровците. Какво ще кажеш? Защо не го попиташ дали не я е виждал на Таити?

– Съжالياвам, Мак – усмихна се Шон, бръкна в джоба си и извади малко пари. – Шосето те очаква. Нали не искаш да разочароваш всички

онези закопнели за истински мъж жени в забравената от Бога пустош?

Мак изсумтя и се усмихна мрачно. След това лицето му просветна.

– Нали трябваше да се срещна със свидетелите на Гамбоа?

Все повече хора се обаждаха в полицията и твърдяха, че са виждали Робин Пенроуз. Естествено, Гамбоа не им обръщаше внимание.

Интересуваха го само свидетелите, които са я виждали мъртва. Нормално за ченге. Те не обръщаха никакво внимание на фактите, които биха могли да докажат невинността на обвиняемите и гонеха с кучешка упоритост всичко, което влошава положението им. Бяха обучаващи да откриват виновници, не невинни. Все пак съдията Маклин бе наредил всички документи от разследването на обвинението да бъдат предавани на защитата, така че ако Лоуънстайн не искаше да има усложнения, трябваше да му ги предава, при това навреме.

– Мислех, че вече си свършил с тях.

– Да, само че броят им се увеличава непрекъснато, като тумор.

Шон въздъхна. Самият той нямаше никакво време да ходи до Бейкърсфийлд, Хавай или където и да било другаде. Процесът започваше след няколко дни и трябваше да подготви защитата на Чад. Но островитянинът знаеше нещо. Може би щеше да има полза от него, може би не. Налагаше се да провери.

– Добре – каза той накрая. – Успя да се измъкнеш. Изглежда сам ще трябва да отида до Бейкърсфийлд. Онзи също това искаше.

Мак се усмихна широко.

– Е, пожелавам ти приятно прекарване с гърмящите змии! – възкликна той и довърши остатъка от бирата.

Шон искаше да стигне до Бейкърсфийлд докато следата, посочена му от островитянина, бе все още прясна. Колкото по-скоро пристигнеше, толкова по-вероятно бе да попадне на свидетели, които смятат, че са видели Робин. След час и половина беше в Горман. После се изкачи по виещото се покрай шеметните планински пропасти шосе и се спусна в прашната, ветровита долина Сан Джоакин. Ако не знаеше къде се намира, би помислил, че е попаднал Тексас – безкрайните ветровити равнини, през които хората карат с вдигнати прозорци, за да се предпазят от прахоляка и непрекъснато въртят копчето на радиото, търсейки каквото и да било, което да наруши монотонността на безкрайните памучни плантации и нефтените помпи, клатещи се сред буренаците.

Трийсет минути по-късно седеше в бара на „Червения лъв“. Заведението беше пълно с черен махагон, червен плюш и бизнесмени.

Барманът се казваше Ранди Любок – изчакващ следващия си ангажи-мент кънтри певец.

Беше слаб мъж с жилести ръце и на окото си носеше пиратска превръзка, която вдигаше, за да разчете драсканиците на келнерките. Шон издебна един момент, в който бяха само двамата и му показа снимката на Робин.

– Да, виждал съм я – кимна Ранди.

– Кога?

– Снощи. – Барманът се обърна, посочи масата в един тъмен ъгъл и добави: – Седеше ей там. Цяла вечер пи бяло вино.

– Сама ли беше? – попита Шон. Не изключваше възможността да е избягала с някой мъж.

Ранди го изгледа подозрително.

– Ти да не си й съпруг или гадже? – Почти всички песни от репертоара му бяха за такива неща. Не желаше да се забърква наистина. Човек може да си изпати най-много от малтретирано куче и от съпруг, който просто не е в състояние да забрави.

– Не, не ми е гадже – отвърна Шон. – Сигурен ли си, че е била тя? – Той почука с пръст снимката. – Видя ли я добре, като е седяла толкова далече?

– Когато дойде, най-напред застана пред мен, където си ти, за да си поръча пиенето.

Влезе млада двойка и Ранди отиде да види какво искат. След това се върна, наля питието на Шон и той мушна в ръката му двайсет долара.

– Благодаря. Искаш ли да знаеш още нещо?

– Дали си я виждал и преди това.

– Не. Повярай ми, сякаш да я запомня. Бейкърсфийлд не е съвсем като плажа Малибу.

– Сигурно – кимна Шон. Не беше дори и като Санта Ана. – Дали все още е някъде тук?

– Виж, това не знам. Снощи си тръгна към един, може би е преспала в мотела. Попитай на администрацията... – Той замълча и изведнъж проточи врат, за да погледне зад рамото на Шон, към фоайето. – Чакай малко. Това там не е ли тя?

Стъклата на бара бяха матови, така че не се виждаше кой знае какво.

Шон изтича във фоайето и видя една червена открита корвета, паркирана пред входа. Някаква висока блондинка тъкмо се качваше. Прическата ѝ беше като на стюардеса – къса, разделена по средата и

подвита малко под брадичката. Въпреки че косата на Робин беше дълга, би могло да е тя – подстригана или с перука. Иначе приличаше на скъпа кинозвезда от малка величина или на курва придружителка – дълги бедра в тънки черни чорапи, заковаваща погледа къса жълта кожена пола с капси и подходяща чанта. Беше предизвикателно облекло – обикновено момиче не би си го позволило.

Най-напред мушна задника си на седалката до шофьора, след това елегантно прибра вътре и краката си, а пиколото затвори вратата. Зад волана седеше наистина едър тип. Пиколото още не беше пуснал дръжката, когато корветата се изправи на задни гуми и полетя.

Шон изтича през фоайето на зиг-заг между пръснатите из него мебели – полукръгло канапе, хаотично избуял фикус. Във всяка от снимките, с които разполагаше, имаше по нещо от това момиче – дръзката брадичка, тънката талия, хирургически уголемените гърди. Спъна се в някакъв стол и корветата изчезна от погледа му. После се наложи да изчака цяла крачка време, докато автоматичната врата се отвори мързеливо.

Излезе навън и я видя да дава ляв мигач на светофара на изхода на паркинга.

Хукна между колите и забеляза, че на кормилото седи едър негър. В града имаше някакъв конгрес на баските, така че се бе наложило да остави мерцедеса си до самата улица. Когато стигна до него, корветата вече летеше към магистралата.

Спускаше се мъгла и задницата ѝ изчезна от очите му. Не знаеше накъде ще свият на магистралата – на север, към Сан Франциско или на юг към Лос Анджелис. Скочи в колата, пхна ключа в стартера и завъртя.

Според километража колата беше на 261 841 километра, но Шон знаеше със сигурност, че типът, който му я продаде я бе карал с развален километраж повече от година, така че „Сър Лорънс“ – както я бе кръстил заради никелираните букви „SL“ на задния капак – съвсем спокойно би могъл да е изминал повече от 300 000 със старите си кокали. Дните му на млад препускащ жребец със сигурност бяха отминали.

Стартерът заръмжа, но сър Лорънс не прие идеята с ентузиазъм.

– Хайде, Лори, момчето ми! – примоли му се Шон и потупа нежно арматурното табло. Двигателят се изкашля и на следващия оборот запали. Шон даде пълна газ. – Това се казва кола!

Включи на заден, измъкна се от паркинга и подкара към магистралата, преценявайки всяка неравност по настилката. За една от тях не

успя да се подготви навреме и главата му едва не проби брезентовия гюрук.

Колата ръмжеше недоволно и се носеше напред на тласъци.

Изкачи се на магистралата и се огледа. Шосето на север не се виждаше и на сто метра. Ако бяха тръгнали натам, мъглата отдавна ги бе погълнала. Погледна в другата посока и ги видя на около миля – тъкмо изчезваха в ниските облаци.

Включи на скорост, излезе на магистралата и подкара на юг.

– Окей, Лори, покажи на какво си способен!

Мерцедесът бързо достигна до деветдесет надолу по полегатия склон и продължи добросъвестно да ускорява до сто, до сто и десет, след което започна да вибрира, бясно да се тресе и да ръмжи недоволно. Шон настъпи педала до самия под. Колата с рев прехвърли сто и десет, като в предсмъртна агония. Изведнъж, когато ускори до сто и двайсет, отново започна да върви гладко.

Корветата бе изкачила следващото възвишение. Виждаше широкия гръб на шофьора и русите коси на жената до него. Все още, обаче, на мерцедеса му оставаше да се спусне в дълбоката долина и след това да се изкачи по наклона. Когато най-накрая заръмжа нагоре, скоростта му почти незабавно спадна на осемдесет, седемдесет и пет, после на шейсет.

Когато стигна билото, корветата бе стигнала далеч напред.

Негърът и блондинката не бързаха, така че постепенно започна да ги настига – седемдесет, деветдесет, отново бясното вибриране. На равното, обаче, не можеше да развие по-голяма скорост.

– Хайде, Лори, хайде! – примоли се Шон. Старата кола закова на сто и пет. Това го ядоса, той стовари юмрук върху арматурното табло и се разкрещя: – Давай, дърт козел, поне веднъж направи нещо свястно!

Покажи ми, че можеш, лайно такава!

Колата реагира, като спадна на сто. Но въпреки това настигаше корветата. Шон изпревари две комбита и се оказа само на двеста метра от нея, сред безкрайните сиви изорани памучни полета, от които, сякаш насочвани от радар, непрекъснато излитаха топки буренаци и се блъскаха в автомобилите. Червената кола смачка една такава и я пръсна на парчета, които просвистяха покрай Шон.

Най-накрая се изравни с корветата от дясната страна, но жената бе с гръб към Шон, защото разговаряше с негъра. Виждаше се само месестата му ръка, стиснала кормилото. Блондинката жестикулираше разпалено и не бе трудно да се досетиш, че крещи. След това тя изведнъж се

обърна напред и Шон се оказа лице в лице с красавицата, чиято снимка бе гледал толкова дълго напоследък. Това лице в едър план бе окачено на стената във всекидневната му – правилния нос, изумително сините очи, гъстата руса коса. Позна Робин Пенроуз.

Тя бавно вдигна поглед към него, но не му обърна внимание – гледаше нещо в далечината. После пак се обърна към негъра и закрещя.

– По дяволите! – изръмжа Шон. – Тя е!

Изостана малко, настъпи педала, за да се изравни и отново успя да я огледа – някакъв негър взеше Робин Пенроуз в червена открита корвета!

– Водачът на белия мерцедес, отбийте вдясно и спрете!

Гласът от високоговорителя го стресна и той отпусна педала. Погледна в огледалото. Светлините на полицейската кола бляскаха бясно.

– По дяволите!

Отново настъпи, за да набере скорост, но се разнесе и воят на сирената – неравният писък на прокълнатите. И още една заповед:

– Пътна полиция. Незабавно отбийте вдясно и спрете!

Шон отпусна педала и бавно спря на банкетата. Проследи с поглед как задницата на червената кола изчезва в мъглата на Сан Джоакин.

Бръкна в джоба си, извади шофьорската си книжка, заедно с картата от адвокатската колегия и ги подаде на ченгето. То беше с непрозрачни тъмни очила и разлистваше кочана с фишовете. Пое шофьорската книжка и му върна картата, без да я погледне.

– Сержант, аз съм адвокат и преследвам възможен заподозрян в дело за убийство.

– Трябвало е да оставите това на компетентните служби – отговори ченгето, без да вдигне поглед от кочана.

– Не сте ли чули за Чад Къртис? – опита пак Шон.

Полицаят поклати отрицателно глава и продължи да пише.

– Обвинен е в убийство. Тази, за която се твърди, че е убита, беше в червената кола – той посочи пустото шосе.

– Много добре – кимна ченгето и му подаде кочана, за да се подпише. – Запомнихте ли номера?

– Номера?! – По дяволите! помисли си Шон. Не беше запомнил номера.

Всеки нормален човек би направил най-напред това!

– Не, просто не се сетих – отговори той и погледна фиша. – Деветдесет и девет и шейсет и пет? Това ще ми струва цяло състояние! Боже, нямаш ли милост!

– Аз имам милост – каза ченгето. – Ако бях написал сто, трябваше да ви сложа бележниците и да ви арестувам за безразсъдно шофиране.

Съдията Сингълтъри за такова нещо дава затвор, съветнико.

Шон подписа фиша и полицаят го откъсна от кочана.

– Отсега-нататък оставяйте скоростните преследвания на хората, които знаят как да ги правят.

Токовете му изскърцаха в чакъла на банката и той се отдалечи към колата си.

– Да, благодаря за съвета – промърмори Шон и се вгледа в шосето напред, където беше изчезнала корветата. Беше безполезно да се опитва да я настигне.

Робин Пенроуз беше жива. Видя я с очите си. Най-малкото тази жена толкова приличаше на нея, че би могъл да се закълне, че е тя. Дори в съда. Това бе най-доброто, до което би могъл да достигне, ако не успееше наистина да я завлече в залата. Може би и барманът от „Червения лъв“ щеше да се закълне. И някои от посетителите в заведението, които са я видели. Човек не би могъл да забрави жена като Робин Пенроуз.

На първата детелина Шон обърна и се отправи назад към Бейкърсфийлд.

Трябваше да регистрира първия истински свидетел в полза на Чад Къртис.

Глава петнайсета

Шон успя да вземе писмени показания от бармана и се отправи назад към Капистрано, към офиса на Грегъри Поуп. Денят беше топъл и свали покрива на колата, но идеята не се оказа особено добра, защото, както бе предупредила метеорологичната служба, се очакваше „нездравословен“ смог. Припомни си го, докато чакаше светофар след светофар сред бълващите отрова коли.

Офисът на Грегъри Поуп се намираше в един небостъргач близо до Бевърли Уилшър, в квартал, където квадратният метър струваше близо хиляда долара. Асансьорът жужеше тихо като компютър, стените му бяха кожени, а на пода бе постлан персийски килим. Стигна до трийсет и осмия етаж само за няколко секунди. Шон излезе, откри номер 3810 и влезе.

Помещението беше голямо и явно декораторът бе развихрил фантазията си. Голяма полирана маса с форма на круша заемаше средата. Човек трябваше доста да се позамисли, докато се сети как се сяда в повечето от авангардните столове и канапета. Стените също бяха от полирано черно дърво и по тях висяха портрети на знаменитости в рамки от слоновина кост – всички те бяха прегърнати от един и същ възпълен човек с буйна черна коса.

Зад бюрото на секретарката – еднотонен блок от полиран гранит без чекмеджета и място за краката, седеше момиче, което толкова приличаше на Робин Пенроуз, че Шон се закова на прага. Едва, когато момичето вдигна очи към него и му се усмихна, разбра, че не е тя. Беше на не повече от двайсет, но сложната прическа ѝ придаваше много по-зрял вид. Заговори и Шон не се изненада на южняшкия ѝ акцент. Предполага, че е от Далас. Още една езическа красавица, помисли си Шон. Бог да ни е на помощ!

– С какво мога да ви помогна, сър? – попита момичето и му се усмихна широко и дръзко, приветливо като бомбе на лачена обувка и горе-долу толкова искрено.

– Аз съм Шон Барет. Искам да поговоря с мистър Поуп. – Той остави пред нея визитната си картичка.

– О, да, мистър Барет. Моля седнете и почакайте малко – каза тя и му посочи малко канапенеце за двама, което потискаше с вида си. – Мистър Поуп ще ви приеме веднага, щом се освободи. Току-що му се обади

Кевин Костнър.

Шон се отпусна на канапенцето и в същия момент секретарката го повика:

– Мистър Барет? Мистър Поуп е готов да ви приеме.

Тя стана и отвори едната от двете големи врати.

Поуп тъкмо затваряше телефона. Беше малко по-дебел, отколкото на снимките в приемната. Косата му все още беше черна и на мястото си, но бе дълга, по модата, и завързана на малка конска опашчица. Беше с бял ленен костюм, широка червена вратовръзка и розови пръстени на двете кутрета. Като се усмихна, се показаха венците му.

– Мистър Барет? – посрещна го той и излезе иззад бюрото, за да стисне ръката му. Шон забеляза тежките му кафяви обувки.

– Благодаря, че успяхте да ми отделите време толкова скоро – каза Шон.

– Няма проблем, но се налага да изляза след десет минути. – Поуп изви китката си, за да му покаже часовника. На местата на часовете бяха инкрустирани диаманти. Шон знаеше, че трябва да види тях, а не колко е часът. – Току-що говорих с Шарън Стоун. Толкова е огнена, че слушалката щеше да изгори ръката ми, ако разбираш какво искам да кажа.

Шон трябваше да се усмихне. Не познаваше нито една холивудска знаменитост, а Поуп гореше от нетърпение да се изфука.

Седна на голямо кожено канапе и извади бележника си от книжния плик, който заместваше куфарчето му – днес сутринта то бе станало напълно негодно за употреба.

– Мистър Поуп – започна Шон, – тъй като сте много зает човек, предлагам да говорим направо за Робин Пенроуз.

– О, Боже, разбира се! – възкликна Поуп и седна зад бюрото, което представляваше чудовище от тиково дърво, върху което бяха наблъскани още десетина снимки на звезди, прегърнали собственика му. – Това, което се случи с Робин, е ужасно. Но, честно казано, не съм изненадан. Тя просто бе поела курс към катастрофа. – Погледна изпитателно Шон и попита: – Как ти хареса?

– Кое? – учуди се Шон и вдигна поглед от бележника си.

– Репликата – отвърна Поуп. – Курс към катастрофа. Добре е, нали?

Пиша сценарий с Монти Денис. Той направи „Опасен курс“ II и III.

– А, да. Хубава реплика – кимна Шон. Досети се защо повечето филми са толкова безнадеждно банални – в основата им седяха плитките мозъци като на Поуп. – А сега за Робин. Доколкото разбрах, тя е била приятно момиче, което е започнало някаква кариера в Холивуд. Като

неин импресарио, вие сте имали възможност да проследите всичко.

– О, Робин наистина беше приятно момиче. Когато ѝ изнасяше. – Поуп стана и се намести до него на канапето. Погледна часовника си за трети път от началото на разговора. – Нямаме много време, така че да минаваме направо към сцената с чукането. – Беше като речник на последния кинаджийски жаргон.

– Добре – кимна Шон.

– Изнасям лекции в частна актьорска школа за млади таланти. Кийфър Съдърланд излезе оттам. Ривър Финикс, Фийби Кейтс. Още цял куп. – Той ги преброи на пръстите си. – Както и да е. Тогава Робин помагаше на гримьорите в „Юнивърсъл“ и посещаваше школата вечер. Беше сериозна.

Искаше да стане известна... Но не казвам нищо ново, нали? – Той посочи към панорамния прозорец, който гледаше към Холивуд. – Знаеш ли, тя имаше невероятни възможности. Работил съм и с Мадона като прохождаше. Ако ги сложиш една до друга, би казал, че Робин е по-подходяща за суперзвезда.

– Какво се случи после? – попита Шон.

– Струва ми се, че тя искаше всичко да стане веднага. Нямаше търпение да чака, да прикотква успеха и да плаща тежък данък като всички останали леваци и левачки. Огледа се и реши, че скоростният маршрут към върха минава през леглото. Знаеш за какво става дума. В този град не е важно кого познаваш, а на кого духаш. Тук се намесих аз – големият импресарио и продуцент. – Поуп притвори очи, за да може Шон да разбере, че високото му положение не го е главозамаяло. – Мислеше си, че след няколко сеанса между чаршафите, ще я направя следващата Деми Мур.

Робин не беше първата провинциална кралица, опитала се да стигне до върха през спалнята, но представата на Шон за момичето, пристигнало в големия град с широко отворени от изумление очи, бързо започваше да се руши.

– Но не можат, нали? – бодна го той и реакцията, която очакваше, не закъсня.

– Не, че не можам – поправи го Поуп бързо. Беше седнал на ръба на канапето, готов да се разприказва, но после изведнъж нещо му мина през ума и той изсумтя подигравателно. – Запомни това, струва ми се, че момичето наистина ме харесваше. – Той сви рамене почти трогателно.

– Когато Робин искаше, можеше да се отнася добре с хората... А в

спалнята беше истински гений. Артист! – Поуп събра върховете на пръстите си и ги целуна.

За първи път Шон долови, че събеседникът не му пробутва празни приказки.

– Както и да е – продължи продуцентът, – всичко продължи само два месеца. Една вечер, след като я одобриха за роля с реплики в някакъв епизод, изведнъж пощръкля. Започна да хвърля вази и предмети.

Класическа сцена. Разкрещя се, че с мен нямало да стигне доникъде в този град. После си събра нещата и си тръгна, а аз останах да се почесвам по главата в средата на стаята и да се чудя какво се е случило. – През цялото време Поуп подкрепяше разказа си с пантомима – хвърляше вази, почесваше се по главата, показва как е раздрала блузата си с две ръце.

Шон си помисли, че всеки момент продуцентът ще се разплаче, но изглежда само си бе припомнил друг филм, защото изведнъж повиши глас.

– Тя сгрещи, казвам ти! Можех да направя много нещо за нея, ако беше проявила търпение.

Поуп бавно сведе поглед и после го вдигна, докато срещна очите на Шон. Това беше драматична пауза.

– Познаваш този град, пълен е с използвачи – продължи продуцентът. – Аз знам правилата на играта. Човек не трябва да си реже вените в басейн с акули, а пред Робин направих точно това, като пълен смотаняк! Дявол да го вземе, имам се за печен! Ще ти откъсна топките при първа възможност и няма да ми мигне окото. – Той разклати във въздуха чифт откъснати тестиси. – Сигурно всички отвътре сме меки марири, а? Само ни трябва подходяща кучка, за да ни изсмуче до кокал.

– Това реплика ли е? – попита Шон.

– Не, по дяволите! Идва направо от сърцето! – възкликна Поуп и заби палец в дясната половина на гърдния си кош. Може би наистина не знаеше къде е сърцето му? – Кълна се, мислех, че ме обича. Беше то-о-о-о-лкова добра! В леглото, извън леглото, с Робин човек се чувства като единственият човек, който може да я задоволи. Разбираш ли?

Единственият!

Шон кимна, благодарен, че Поуп не изигра последното.

– Говорих с някои нейни приятели и те ми казаха, че по онова време е вземала наркотици. Дали и това не е било част от проблема й?

– Не, наркотиците дойдоха по-късно – отговори Поуп. – След като ме напусна, започна да спи с всеки чикиджия в града, който й

обещавахе да я направи звезда. Ето какво ги пленява толкова, нали? Хенри Милър го нарича „славата на кучката богиня“. Като в шибаните филми. „Всичко за Ева“. Успя ли да го гледаш?

Ставаше дума за една история, квинтесенция на Холивуд, в която една кучка изяжда друга. Изглежда изглежда никой не беше научил нищо от този филм.

– Да – кимна Шон. – Бет Дейвис си получи заслуженото.

– Брависимо! – възкликна Поуп и поклати глава. – Робин беше много умна, но собствената ѝ алчност я заслепи. Никой нямаше да направи нищо за нея. Наистина, осигуриха ѝ някои епизодични роли, но... Е, по дяволите! – Извън интеркомът, той натисна копчето и извика: – Какво има, Шери?

– На телефона Мерил Стрийп, мистър Поуп.

– Кажй ѝ след пет минутки.

Шон се погледна часовника. Бе прекарал тук точно десет минути.

Предположи, че секретарката е изпълнила инструкцията на шефа си да изгони този смотаняк точно на десетата минута и реши да чуе разказа му докрай, преди да се е обадил Елвис Пресли.

– И така, за наркотиците?

– Наркотиците бяха логично следствие от живота ѝ. Светът, в който живееше, се давеше от наркотици. Пристрасти се, защото всички останали бяха такива. Вземал ли си някога кокаин?

– Някога, в колежа. Съвсем малко.

Поуп се засмя.

– Както и да е. Тя просто престана да се владее. Спеше с когото ѝ падне. Вече не защото искаше да стане звезда, а ей така, за идеята.

Веднъж като започнеш, след известно време ти е все едно за какво се бориш. Повярвай ми, знам. Изкарах цял месец в клиниката на Бети Форд навремето. Там срещнах Лиз. – Той посочи зад гърба си, където на видно място бе окачен портрет на Елизабет Тейлър – рекламна снимка, която всеки би могъл да си купи. На диагонал върху нея с разкритвен почерк – вероятно на Поуп – беше написано нещо.

– Опитах се да ѝ помогна, наистина – продължи той с натъжени очи. – Дадох ѝ ключа от апартамента на един приятел, докато той снимаше в Испания. И не съм искал нищо от нея. Никакъв секс. Само защото ми харесваше. – Каза го, сякаш беше майка Тереза, даряваща любов в детско раково отделение. – Тя пропиля и това. Продаде шибаното „Сони“ с голям екран от апартамента на онзи тип и изчезна. Тъжна гледка.

Падението на едно красиво младо момиче. – Този път прозвуча като реклама за филм от седмичната програма за телевизията. – И се захвана с нощна работа, веднага след това.

– Нощна работа? – попита Шон изненадано. – Проституция?

– Ние не го наричаме така.

– А как?

– Връзки с клиентите. За два бона на нощ забавляваше богатите типове, които някой продуцент иска да изстиска.

Какъвто и да бе евфемизмът, Шон си даде сметка, че това е първата сериозна възможност да предизвика нужното съмнение. След като Робин Пенроуз е била скъпоплатена проститутка на повикване, значи е познавала поне стотина мъже, които биха искали да не си отваря устата.

– Заради наркотиците ли са я убили? – попита Поуп.

– Това се опитвам да разбера.

– Чух, че я е пречукал някакъв спортист – продуцентът приглади косата си назад и едновременно с това се стовари на стола. – Спортисти и наркотици. Това е изчерпан сценарий.

– Със сигурност. Кога за последен път я видяхте? – продължи да упорства Шон.

– Трябва да има три или четири месеца. Малко преди да умре. Отби се да ме види. Същата стара Робин! Отби се да ме види, защото искаше нещо.

– Какво? – попита Шон.

– Пари. Трябваше да го предвидя, защото преди да се опомня, вече бяхме в леглото. Ето така тя получаваше каквото поиска. За нея леглото беше маса за преговори. Искаше да ѝ дам назаем малко пари.

Голяма изненада, няма що.

– Дадохте ли ѝ?

– Ако щеш вярвай, в края на краищата се опомних и ѝ отказах. Тя разбра, че вече не съм предишният смотаняк, опакова си задника и си отиде. Не съм я виждал оттогава.

Поуп отново погледна часовника си демонстративно. Шон реши, че е свършил с него, така че стана, за да се сбогува.

– Е, предполагам, че това е достатъчно – заключи той. Поуп също понечи да се изправи, но Шон го спря с жест. – Не ставай, Грегъри.

Сам ще намеря пътя до изхода. Освен това Мерил те чака на телефона.

– Ей, вярно! – възкликна Поуп, но въпреки всичко се изправи. Стисна ръката(на Шон, придърпа го към себе си и сниши глас

заговорнически. – Знаеш ли, тази история ми прилича на кино. Красивата мацка пристига в Холи-ух и пропада. Знаем аз. Мога да измисля нещо ретро, от шейсетте.

Поквара.

Глава шестнайсета

Шон се опита да си уговори среща с Кари. Искаше да изясни нещата, които му бе казала за Робин, но вечно нещо попречваше – когато той беше свободен, тя или беше в съда, или извън града, или пък нещо друго. Едва след едноседмични опити, му предложи да вечерят заедно на следващата вечер.

Кантората на „Робинсън, Расин и Робинсън“ се намираше на десетия етаж на един небостъргач малко по-надолу по улицата от „Фашън Айлънд“ – огромният търговски комплекс на Нюпорт Бийч. Шон тъкмо щеше да влезе, когато отвътре излезе Картър. Беше топъл декемврийски ден – нещо нормално за Лос Анджелис преди януарските дъждове, но въпреки това Картър беше облечен като за ски – дебел вълнен пуловер, тъмносини панталони и скъпи ботуши.

– Шон, как си! – възкликна той. – Благодаря, че ме отърва онзи ден.

Имаш страхотен удар! Челюстта още ме боли.

– Съжалявам, Картър.

– Няма за какво. Не трябваше да се докарвам до това положение. Какво те води насам?

– Искам да поговоря с Кари за делото „Къртис“ – каза той и задържа вратата отворена, докато излезе Картър. Беше оставил негодното си куфарче в колата и носеше само бележника си и малък книжен плик. – Надявах се да поговоря и с теб, ако имаш време.

– Боже! Всъщност нямам никакво време. – Той вдигна ръка почти до носа си, за да покаже как си гледа часовника. – Наистина трябва да бързам, но поговори с Кари и ако все още смяташ, че трябва да се срещнем, ми се обади в петък. – Тръгна заднешком по коридора и се провикна, насочвайки с пръст към Шон: – Споразумяхме ли се? – След това го сви, сякаш дърпаше спусък.

Ето какво се бе объркало в Калифорния – някога, за да се споразумеят хората си стискаха ръцете, а сега чупеха пръсти тарикатски и изстрелваха нищо неозначаващи халосни обещания.

Шон кимна и се намръщи. Можеше да познае кога искат да се отърват от него. По всяка вероятност Картър не искаше да се ангажира като свидетел, защото не беше изключено да се наложи да виси в съда няколко дни, а това би означавало да намалее времето му за печелене на пари. Очевидно целта беше да се измъкна, докато започне процеса, когато

Шон щеше да е твърде зает, за да се занимава с неговите показания.

– Трябва да поговорим скоро, Картър – извика Шон след него. – Искам да знам какво е правила Робин вечерта преди да изчезне.

– Няма проблем – викна в отговор Картър и изчезна в асансьора.

– Да, няма проблем – повтори Шон в празния коридор.

Каза името си на секретарката и седна да чака. В приемната цареше атмосфера, каквато не бе очаквал. Обзавеждането беше като във френска провинциална къща, а стените бяха покрити с книги, за да вдъхват доверие. Факсовете, копирните апарати и компютрите се губеха сред декоративни растения, лампи и огледала. По стените висяха картини от съвременни художници, купени от бутиците в Лагуна Бийч. Шон долови женско влияние. Колкото повече жени навлизаха в правото, толкова повече намаляваха тежките кожени кресла, махагонът, ухаещите на тююн за лула срещи, едноцветните костюми и семплите вратовръзки.

След няколко минути Кари отвори вътрешната врата. Беше със син велурен костюм, който прилепваше по тялото ѝ като коприна. Полата стигаше до коленете, а блузата ѝ бе бяла като мляко, с висока яка.

– Умирам от глад – каза тя. – А ти?

– И аз. Мексиканска кухня?

– Великолепно.

Отидоха в едно малко кафене, наречено „Ел Текуан“ – място, пълно със сламени шапки и панталони цвят каки. Те двамата бяха единствените гринго. Докато се хранеха със специалитетите на заведението и довършваха шестте бири, разговаряха за всичко друго, но не и за най-важното.

Едва след като се нахраниха, разговорът се насочи към съдебната зала и делото на Чад. Шон нарочно не ѝ каза, че е видял Робин в Бейкърсфийлд. Всъщност, бе зърнал лицето на една жена, само за няколко секунди, в бясно летяща кола. Тогава бе готов да се обзаложи на всичко, че Робин Пенроуз е жива, но с всеки изминат ден увереността му намаляваше. Като адвокат на Чад съмнението му бе достатъчно. Кари, обаче, искаше да знае със сигурност.

Най-накрая стана дума за това, което му бе казал Крюгер – че Робин е избягала по време на срещата.

– Целия ден ѝ беше криво – обясни Кари с лекота, която доста го озадачи.

– Добре, защо не ми го каза? – попита Шон. Кари беше адвокат, би трябвало да се досети, че тези подробности са важни за него. – Та Робин бе изчезнала само два часа по-късно! И най-дребният детайл може да се

окаже много съществен!

Кари протегна ръка през масата и улови неговата.

– Шон, тя имаше кошмарен мензис. Затова беше всичко. Крюгер нямаше как да знае и може да му се е сторило странно.

– И само това? Месечният ѝ цикъл? – Както повечето мъже, тайнственият хормонален бунт, който веднъж месечно се развихряше в женското тяло, го озадачаваше.

– През целия ден се държа като кучка. Полет и спускане. Плач и смях.

Цялото безумие – Кари илюстрира думите си с жест. – Твоят детектив попитал ли е Крюгер дали се е случило нещо или е чула нещо, което я е смутило?

– Да – кимна Шон.

– И? – Тя все още държеше ръката му.

Той поклати глава.

– Не е успял да си обясни поведението ѝ.

– Това не бива да го притеснява. Много често и самите жени не могат.

Просто се случва. Не сме го измислили ние! – Кари се засмя, облегна се назад и отдръпна ръката си. – Целия ден се държа отвратително.

Когато най-накрая прекъсна срещата, аз ѝ казах да си върви у дома.

Продължиха да разговарят за делото и Шон ѝ разказа как изглеждат нещата за защитата. Обичаше да приказва с колеги адвокати, защото разбираха какво им говори.

Когато свършиха, отново се качиха в колата и потеглиха по улицата без да разговарят. По радиото Павароти пееше някаква стара неаполитанска любовна песен. Във въздуха се носеше ароматът на морето. В тъмнината Шон не виждаше Кари – освен, когато минаваха под лампите. Нежните къдрици около шията, пълните ѝ устни, елегантните дълги пръсти, отпуснати в скута.

– Наблюдавам те от години – най-накрая каза тя.

Той се обърна към нея, но лицето ѝ бе потънало в мрака.

– Какво искаш да кажеш?

– Присъствала съм най-малко на три твои дела, за да гледам как работиш.

– Защо, за Бога!?! – засмя се той.

– Баща ми ме накара. Каза, че ако съм искала да видя как се държи един добър млад адвокат в съда, трябвало да наблюдавам Шон Барет.

Шон се изчерви от смущение. Едно беше някой затлъстял плешив

колега да го удари по рамото и да го похвали за страхотната работа, а съвсем друго – да го чуе от такава красива жена.

– Много мило, че го казваш, Кари. Благодаря ти.

– О, Спан и баща ми непрекъснато говореха за теб – продължи тя. – Спан казваше, че няма да успее да те задържи при себе си. – Кари се засмя и потупа коляното му с пръсти.

– Шегуваш се!

– Не. Даваха си сметка, че рано или късно ще започнеш сам. И предполагаша, че ще е рано. Смятаха, че си твърде добър, за да останеш във фирмата.

– Те ли ти казаха това? – попита Шон и сякаш загуби теглото си.

– Разбира се. Татко нищо не може да скрие от мен. Познавам номерата му отлично. Спан и той се смееха по на чашка, защото според Джонатан било голям удар, че те е задържал година или две повече, отколкото е смятал, че ще успее.

– Значи голямата сцена със Спан...

– Е репетирана с години.

– Проклет да съм! – Шон поклати глава. Спан го бе манипулирал като марионетка.

Сви към Камино Капистрано и се насочи към скалите над плажа. Спря при Парка на борове – на едно затревено място, от което се виждаше целия район.

– Ела, искам да ти покажа моята част от града.

Минаха направо през тревата, за да стигнат до една бетонна пейка на самия ръб. Шон прекрачи ниската дървена бариера, която преграждаше пътя на автомобилите и подаде ръка на Кари. Тя вдигна полата си, без да се замисли и също я прескочи. Шон забеляза, че е оставила обувките си в колата.

Кари проследи погледа му и каза:

– Мразя обувките.

Внимателно се спуснаха на една площадка под ръба на скалите, където никой отгоре не можеше да ги види. Пред очите им бе цялото крайбрежие. На север беше кеят на Дейна Порт, навлязъл навътре в океана, на юг се простираха Капистрано и Сан Клементе, погълнати от дрямка. Само старото пристанище на Капистрано бе осветено. То все още привличаше морски пехотинци с бебешки личица от базата „Пенделтън“, които се шляеха наоколо с надеждата някоя ученичка по бикини да прости остриганите им глави и да си поприказва с тях.

– Исках да ти покажа това – каза Шон и посочи с ръка. – Там, точно

отдолу, е къщата ми.

– Живееш на брега?

– Старите сърфисти не могат да живеят на повече от сто метра от водата. – Той посочи към белите гребени на вълните, осветени от луната.

– Ти си сърфист?

– Някога живееш на дъската. Сега, разбира се, живея в съда. – Шон щракна тъжно с пръсти и Кари се засмя. – Но все още успявам да излизам в морето веднъж седмично. Нощем.

– Как така нощем?

– Винаги, когато се прибера от работа, правя опит да се натопя във водата.

Кари се обърна към него и се усмихна учудено.

– Никой не сърфира нощем.

– Ами! Няма нищо особено. Всъщност, много по-безопасно е от това, да плуваш нощем. Правила си го, нали?

– Че кой не е? В колежа често се къпехме голи, след като сме изпили тонове бира.

– Тази вечер е чудесна – отбеляза той. – Погледни вълните! Два, три метра! Не особено бързи, не и съвсем бавни. Дори няма да ни трябва осветление.

– Как така „ни“?

– А защо не? Карала си сърф, нали?

– Шегуваш ли се? Като ученички с Робин не се махахме от плажа. Но никога не сме го правили нощем.

– Е, сега имаш чудесна възможност да опиташ.

Той я улови за ръка и я поведе нагоре към колата.

– Това е безумие! – повтаряше тя, но Шон знаеше, че ще дойде с него.

Всъщност, това бе първото нещо, което научи за нея – че опасностите и приключенията я изкушават.

През цялото време протестираше – когато обличаше неопрена, когато за първи път усети бодването на ледената вода, когато се впусна напред в тъмнината. Но нямаше вид на разтревожена, по-скоро бе изпълнена с възторг. Играеше си като дете – бягаше, за да го изпревари и да стигне първа до следващия гребен.

– Тази беше страхотна! – възкликна Шон, след една голяма вълна.

Седяха на дъските един до друг, съвсем сами.

– Нали? Фантастично е! Колко изгубен се чувства човек сред

вълните!

– Всичко си е на мястото – посочи Шон към брега.

– Хайде още малко, докато не сме умрели от студ – подкани го тя и отново загреба навътре.

Продължиха още половин час, после излязоха на брега, подпряха дъските на верандата и влязоха вътре, за да вземат топъл душ.

Кари първа излезе от банята, увита с хавлия. Шон свали неопрена, захвърли го на пода до нейния и влезе под душа. Топлата вода едва бе успяла да отнеме студа от тялото му, когато вратата се отвори и тя влезе при него – съвсем гола, със същото очакване на приключението, което бе изписано върху лицето ѝ горе, на скалите.

Прегърна я и дълго се целуваха под топлата струя на душа. Докосна гърдите ѝ, почувства колко са твърди, после ръката му се спусна надолу към корема, още по-надолу. Тялото ѝ изведнъж стана податливо.

Опря глава на гърдите му, притисна го към себе си. После раздалечи краката си достатъчно, за да усети колко мокра е вътре.

– О, Шон – прошепна Кари, все още със затворени очи. Прегърна го през раменете и се повдигна на пръсти. Едната ѝ ръка се плъзна надолу и го улови. След това внимателно се отпусна надолу.

Когато телефонът иззвъня, двамата спяха прегърнати. Шон погледна червените цифри на електронния часовник в другия край на стаята и се изненада. Беше 4:48. Телефонният звън по това време можеше да означава или грешка или нещо наистина спешно.

Измъкна се от прегръдките на спящата Кари и отиде да вдигне слушалката.

– Да? – попита шепнешком.

– Шон? Обажда се Джонатан Спан.

– Джонатан?! Какво има?

– Скот. Знаеш ли, че го няма от няколко дни?

Изведнъж адреналинът обля сърцето му и умът му заработи трескаво.

– Не знаех.

– Да. Никой не знаеше къде е. Нямахме представа какво да мислим... при неговия начин на живот...

Шон се стресна. Очевидно Спан се опитваше да му каже нещо за Скот, но не знаеше откъде да започне.

– Изплюй камъчето, Джонатан!

– Той е мъртъв.

– Какво? – възкликна Шон. – Сигурен ли си?

– Бил е убит. Полицаяте са го открили заедно с... хм... негов приятел в Лагуна. Според тях, налице са всички признаци за отмъщение на хомосексуалисти.

– Отмъщение на хомосексуалисти?

– Да – каза тихо Спан. – Тези копелета добре са се постарали. Ужасно!

– Какво?

– И двамата се обезобразени зловещо.

– Боже! – възкликна Шон и се опря върху облегалката на канапето.

Електронният часовник превключи следващата цифра.

– Полицаяте казаха, че другият се е занимавал с мъжка проституция.

Бил е задържан десетина пъти за сводничество, неспазване на обществения морал, разголване на публично място... какво ли не.

Изглежда Скот е попаднал не на когото трябва, не когато трябва.

Шон осъзна само половината от думите на Спан. Отпусна слушалката надолу и се опита да се съвземе.

– Шон? – повика го бившият му шеф след малко. – Шон? Чуваш ли ме?

– Да, да. Чувам те – отвърна той.

– Съжалявам за Скот. Знам, че бяхте добри приятели.

Спан се прокашля и звукът поради някаква причина възвърна самообладанието на Шон. Буцата в стомаха му изведнъж се превърна в гняв.

– Да – каза той, сякаш не говореше по телефона. – Беше добро момче.

Плъзгащата се стъклена врата издрънча от един порив на вятъра. Посред нощ се надигаше буря.

– Къде е бил убит? В хотел?

– Още не се знае. Трупове са намерени в каросерията на един пикап, край някакви жилищни блокове в Лагуна, но са били убити другаде.

Изглежда няма как да се разбере къде.

– Така ли? – попита Шон. – Не мислиш ли, че е малко странно?

– Защо?

– Защото скандалите между педерастите обикновено възникват случайно.

Бандата може да пребие някого до смърт, но не би си направила труда да пренася трупа му на друго място. Захвърлят го там, където е станало.

– Не и ако е пред прага им. Със сигурност не са постъпили така и в този случай – заяви Спан троснато. Не обичаше разсъжденията без факти.

Лампата в кухнята изведнъж светна.

– Може и така да е, но как ще обясниш всичко останало? Никак не ми прилича на педерастко скарване.

– Слушай! – Спан губеше търпение. – Скот беше хомосексуалист. Явно често е ходил в Лагуна, за да се чука с млади момченца от малцинствата и...

– Кой, по дяволите, ти каза това? – прекъсна го Шон. Чуваше дълбокото дишане на Джонатан в слушалката.

– Полицията.

Светлината в кухнята трепна, електронният часовник се изключи, после пак се включи и всичко потъна в тъмнина.

– Идентифицираха ли другия труп?

– Латиноамериканец – отвърна Спан кратко.

– Разбра ли как се казва?

– Не, не разбрах.

– Защо? – попита Шон ядосано.

Спан не отговори веднага.

– Защото – заговори след малко, опитвайки се да овладее гнева си, – не съм следовател. Аз съм шеф на адвокатска фирма, която скоро ще бъде погребана от лавина вредни за репутацията ѝ гадости. Пет пари не давам с кого се е чукал Скот, когато са го убили. Интересуват ме клиентите, които фирмата ми със сигурност ще загуби, когато подробностите около тази история се появят на първите страници на всички проклети вестници в Калифорния!

Шон поклати отвратено глава. Отново парите.

– Няма да възразиш, ако разбере кой е, нали?

– След като вече не работиш при нас, не е моя грижа как пилееш времето си.

– Точно така – отвърна Шон.

Кари застана зад него и опря глава на гърба му.

– Слушай, Шон – заговори Спан, след като и двамата се поуспокоиха малко. – Всъщност ти се обаждам по това време, защото Гамбоа ме помоли да разпозная трупа. Родителите му са мъртви, няма братя и сестри. – Той се поколеба. – Проблемът е, че в шест и половина трябва да съм на летището, за да хвана самолета за Далас. Тъй като ти беше най-добрият му приятел, помислих си, че може би...

– Разбира се, Джонатан. Рано сутринта имам среща с Маклин, след това ще отида направо в моргата. Става ли?

– Разбира се – отвърна Спан.

– В Санта Ана ли е? – попита Шон. Имаше предвид областния център по съдебна медицина.

– Да. Благодаря ти – каза Спан и затвори.

Шон остави слушалката на мястото ѝ и се обърна към Кари. Нов порив на вятъра разклати вратата. Все още не бе разсъмнало, а чайките започваха да крещят някъде в мрака.

Глава седемнайсета

Съдията Маклин ги бе повикал, за да опитат за последен път да се споразумеят. Делото „Къртис“ бе едно от дванайсетте, които го очакваха. Само едно от тях щеше да започне същия ден и ако се споразумееха, тяхното щеше да е с предимство.

Маклин, вкара в действие равни количества молби и заплахи и направи всичко възможно, за да постигне целта си. Най-накрая Луънстайн се съгласи на минимална отстъпка – да иска присъда за непредумишлено убийство, но Шон му каза, че няма да стане.

– Лошо – изсумтя прокурорът като човек, който е убеден, че успехът му е сигурен. Все пак Шон бе длъжен да предаде предложението на клиента си. Както и предполагаше, Чад отново отказа.

Като излезе от затвора след срещата с него, отиде в моргата, където в десет часа би трябвало да го чака Нокс.

– Как си, Емъри? – поздрави го Шон, когато го видя.

– Благодаря, добре. А ти?

Двамата едно лято играха в един и същи отбор. Младото ченге беше свястно момче и добър състезател. Нокс си даваше сметка на коя страна е, но не го приемаше толкова навътре, колкото Гамбоа.

Шон огледа студеното бетонено гробище, в което се намираха и отбеляза:

– Имало е и по-добри времена.

– Да – отвърна Нокс. – Така е.

Шон беше само по риза, защото бе оставил сакото, жилетката и вратовръзката си в колата.

– Какво се случи, Емъри? – попита той.

Нокс отиде до асансьора и натисна копчето за спускане. Кабинетите със секретарките и факсовете бяха на втория етаж, но истинската работа се вършеше в сутерена. Лабораторията беше на първия подземен етаж, а моргата, където бе тялото на Скот – на втория.

– Открихме трупа в пикап за мебели, на една пресечка от обществена баня, в която се събират хомосексуалисти.

– Мислех, че тези бани вече са изчезнали.

– Все още има няколко. Най-често са в тихи кварталчета и не бият на очи. Като тази. Зад Потъри Шак.

– Познавам района – кимна Шон.

Когато вратата на асансьора се отвори, веднага ги обгърна студеният въздух. Шон имаше чувството, че е попаднал в хладилник за месо.

Прогони мисълта от главата си.

– Спан каза, че е обезобразен.

– Да, смятах да те предупредя, за да се подготвиш. Гледката не е приятна.

На една табелка срещу асансьора пишеше „МОРГА“ и стрелката сочеше надясно.

– Какво са му направили?

Нокс се поколеба.

– Главите и на двете жертви са отрязани. – Гласът му звучеше объркано. – Пауърс освен това е изкормен. Гениталиите им също са отрязани...

Шон дръпна Нокс за лакътя и настоя:

– Каж ми всичко, Емъри.

Нокс пое въздух.

– Гениталиите им са били отрязани и натъпкани в устите им. Един на друг.

Шон кимна.

– Затова ли смятате, че става дума за отмъщение на обратни?

– Има много признаци за това – отвърна Нокс и започна да брои на пръсти. – Станало е близо до известно свърталище на хомосексуалисти.

Единият от убитите е бил арестуван за проституция. А тази работа с гениталиите е стар начин да се покаже на всички, че двамата не са били стока.

Шон разбираше защо полицаите мислят така. Но не вярваше.

– Как е името на втория убит? – попита той.

– Все още го пазим в тайна, Шон.

– Емъри – каза той тихо, – трябва да знаеш, че Скот се занимаваше с делото „Бъргър“. Според мен това не е скандал между хомосексуалисти, а съм сигурен, че и ти не мислиш така. Педерастите рядко постъпват по този начин. Главите им са отрязани, за Бога! Не съм чувал за друг подобен случай. Преместването на трупове също е необичайно. Най-често ги зарязват там, където са ги пречукали.

Нокс не отговори. Трудно е да накараш ченге да ти каже къде е тоалетната, да не говорим да разкрие подробности около полицейско разследване. Свиха зад ъгъла и влязоха в помещението. Едната стена бе изцяло от хромирана стомана, с множество вратички петдесет на петдесет, с хоризонтални резета.

Шон отново улови Нокс за лакътя и го обърна към себе си.

– Искам да пипна главорезите, които са го направили, не по-малко от теб. Нямам нищо против да ти съобщя някои подробности, които ще ти помогнат да ги прибереш на топло.

Нокс го изгледа за миг и отвори папката, която държеше.

– Гилермо Йезуз Естебан Ромеро – каза той.

– Боже мой! – възкликна Шон. – Прав бях! Не, това не е скарване между педераста. Бъргър и Ромеро са били заедно, когато е бил убит пазачът на „Медтек“. Ромеро е причината да отидат там. Стрелял е някакъв едър негър.

– Някакъв едър негър? Не можеш ли да ми дадеш по-точно описание от това? – попита Нокс.

– Не – отвърна Шон, – но знам кой може. – Имаше предвид Бъргър. Ако тази малка невестулка знаеше нещо, щеше да го принуди да му го каже.

– Само ми дай ден-два.

Нокс кимна и влезе. Шон никога не бе попадал в морга. Колкото и да е странно, досега не му се бе налагало да гледа трупове на жертвите.

Беше виждал стотици снимки на мъртъвци – във всякакви пози, състояния и степен на разложение. Бе чел десетки доклади от аутопсии. Но никога досега не му се бе налагало да влиза в това студено помещение със зелени стени и блестящи стоманени вратички.

Нокс подаде един оранжев лист на дребен човек с очила и зелена престилка, който седеше на масата и пишеше нещо. Без да каже дума, той пое документа, стана и тръгна към металната стена.

– Номер осем, две, седем, едно, седем. Бял мъж на около трийсет и две, метър и седемдесет и шест, седемдесет и пет килограма?

Нокс кимна, той отвори една от вратичките и издърпа с лекота чекмеджето.

На него бе положен труп в тъмнозелена, почти черна торба от пластмаса. Служителят дръпна ципа чак до коленете, после разгърна чувала, за да се открие тялото.

Главата на Скот бе отнетната назад, почти изцяло отделена от трупа.

Стомахът и гръдният му кош бяха срязани и вътрешностите му се виждаха – сиви, с буци съсирена кръв. Под корема личеше още една рана, а между краката му бе поставена непрозрачна пластмасова торба, пълна с окървавена плът.

Странно, но обезобразеното тяло на Скот не повлия на Шон. Нито пък киселосладникавата миризма, от която на Нокс му се повдигаше.

Единственото нещо, което изпитваше, докато гледаше трупа на приятеля си, беше гняв. Колко време е било нужно, за да умре, мислеше си той.

Колко е страдал? Дали черният кучи син го е накарал да се моли за живота си?

Нокс погледна Шон. Един от хладилниците престана да жужи и настъпи пълна тишина. Служителят все още държеше поставката с ръка, готов да я вкара на място. Шон не отделяше поглед от Скот.

– Гадно копеле! – прошепна той накрая с омраза, която накара полицая да потрепери.

От моргата Шон отиде направо в затвора. Бъргър трябваше да му каже кой е убиецът и къде би могъл да го намери, иначе щеше да го бутне в първата възможна юридическа пропаст.

Все още разполагаше с пълномощното си като защитник на Бъргър, така че полицаят на входа само кимна и го пусна, без дори да го погледне.

Доведоха Бъргър и той го изгледа с изненада.

– Къде е Скот?

Шон не обърна внимание на въпроса му. Приблужи се към стъклото. Беше бесен и Бъргър можеше да го види съвсем ясно.

– Искам да ми кажеш кой е черният задник, който стреля по пазача.

Бъргър се озърна неспокойно.

– Казах ти.

– Това, което ми каза, е пълна помия! – изръмжа Шон силно.

Ръцете на Бъргър започнаха да треперят.

– Кажи ми кой го уби! И не ми прилагай номера с припадането, защото ще прескоча тази шибана преграда и ще те свестя с ритници!

– Не можеш да ми говориш така. Дори не си мой адвокат! – обади се Бъргър. – Скот ми е адвокат!

– Скот е мъртъв! – изкрещя Шон и стана. Един от надзирателите се надигна, видя, че крещи Барет и седна отново.

– Как така?! – В очите на Бъргър се появи ужас.

– Също и Ромеро. Обезобразени! Главите им са били отрязани, а онези им работи – натикани в гърлата! – Шон бе прав, застрашително наклонен към арестанта. – По-добре ми кажи кой е, защото ти ще си следващият!

– Той знае, че няма да кажа нищо.

– Даваш ли си сметка какви ги дрънкаш? – изкрещя Шон. – Този тип е пречукал Скот и Ромеро!

– Няма причина да мисли, че ще пропее.

– Престани да се правиш на глупак! Вече знае, че си пропял. Как иначе Скот би научил за Ромеро? – Шон поклати глава. – Кажи ми кой е той и къде мога да го намеря.

– Така че ченгетата да го сложат в килията до моята? Не, благодаря!

– Не се безпокой за това, Тед – каза Шон твърдо и впери поглед в очите на Бъргър. – Докато си в затвора, няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

– Аха. А как точно смяташ да го направиш отвън? – Бъргър посочи към улицата. – Сигурен съм в едно, ако ти кажа, ставам пътник. Ако не ти кажа, има шанс да ме остави на мира.

Шон се наведе напред.

– Слушай, Тед, мога да ти обещаая, че няма да кажа на ченгетата нищо без твое съгласие.

Бъргър бавно поклати глава, но бе ясно, че скоро ще се предаде.

– Добре, Тед – Шон се вторачи в очите му. – Какво ще кажеш, ако се съглася отново да поема защитата ти?

– Можеш ли?

– Не виждам защо не. Просто няма да мога да ти отделям много време, докато не свърши делото „Къртис“.

Бъргър се поколеба.

– Страхувам се, че ако ти кажа, той ще разбере.

– Как? Ако съм твой адвокат, съм длъжен да пазя тайните ти. Ако не го правя, ще загубя разрешителното си. Споразумяхме ли се?

Бъргър поклати отчаяно глава.

– Името му е Шаба. Шаба Сейнт Джеймс. Само това знам.

– Къде да го намеря?

– Не мога да ти кажа! Ще ме убие! – простена Тед.

– Ако не ми кажеш, също ще умреш. Искаш ли да опиташ? Това е положението. Той е застрелял пазача. Уби Скот и Ромеро. Остава само още един свидетел – каза натъртено Шон и посочи към него.

Бъргър пак поклати глава.

– Когато Еди искаше да го открие, ходеше в увеселителния парк в Хънтингтън. Там се навърта. Там е офисът му.

Беше в Хънтингтън четирийсет и пет минути след като тръгна от затвора. Увеселителният парк се простираше на огромна площ на самия бряг. Там имаше просторно хале с видео игри, виенско колело, влакче на ужасите. В средата бяха струпани павилиони за закуски и игри за навиници – баскетболни топки, които трябваше да се прокарат през помалки от тях обръчи и всевъзможни други измами, които ти се струват лесна работа, ако искаш да спечелиш две умиращи златни рибки или бутилка с оловно дъно, която никой не може да събори.

Наоколо се шляеха множество хлапета, които нямаха какво друго да правят. Шон бе чувал за няколкото хайки за наркотици напоследък.

Както на много други места, бандите владееха положението и тук. Все още никой не бе умрял, независимо от престрелките, които не бяха рядкост. Местните хора наричаха мястото „парк на pistolетите“.

Шон бе толкова ужасен от начина, по който бе умрял Скот, че искаше на всяка цена да намери Шаба. Не можеше да каже на Гамбоа какво беше научил от Бъргър, защото той отново му беше клиент. Започна да разпитва наоколо дали са виждали „неговия приятел Шаба“.

– Като ти е приятел – изръмжа му едно чернокожо хлапе с обувки за двеста долара, – как така не знаеш къде да го намериш, а? Ченге!

Никой не знаеше нищо. Никакъв Шаба. Никакъв голям черен брат, който търгува с амфетамини. Просто никой не искаше да разговаря с бял кучи син, който имаше вид на ченге. Шон остана там, докато затвори в полунощ и се прибра у дома, единствено с лошо слънчево изгаряне и болки в стомаха, причинени от лютите наденички.

Глава осемнайсета

Когато започна изборът на съдебни заседатели за делото на щата Калифорния срещу Чад Къртис, Шърман Лоуънстайн просто разцъфтя. Беше със сив костюм, червена риза и чорапи, с червеникави италиански обувки. Беше намалил косата си, а от джобчето на сакото му се показваше червена кърпичка. Липсваше му единствено телевизионният грим.

През седмиците преди процеса Лоуънстайн бе направил всичко възможно, за да го превърне в събитие за медиите. Беше любимец на пресата и телевизионните екипи, защото олицетворяваше масовата представа за един прокурор – висок, къдрокос и енергичен борец за обществен порядък. Не се спираше пред нищо, както сам се изразяваше, ако трябва да прибере „лошите момчета“ зад решетките и да защити почитените граждани, които всеки момент можеха да се окажат залети от тинята.

Много често публиката в телевизионните предавания го посрещаше с овации, наред с водещия.

Делото „Къртис“ се бе оказало последната рекламна кампания на областния прокурор. Лоуънстайн представяше Чад като закоравял, но умен убиец, отървал се от тялото на жертвата си, защото е знаел, че това ще затрудни неимоверно следствието. Разбира се, подобно коварно деяние нямаше да попречи на Лоуънстайн да даде на вероломния престъпник каквото заслужава. Щеше да му е нужен огромен талант, за да разобличи хитрия убиец, но за щастие на спазващите закона граждани, той го притежаваше в излишък. Когато започна делото срещу Чад Къртис, всеки, който имаше у дома си телевизор, вече знаеше, че Лоуънстайн е звездата на това шоу.

Първата хватка на прокурора беше да проточи подбора на съдебните заседатели колкото се може повече. Пожела да бъдат викани един по един. Шон знаеше защо го прави – колкото повече време минаваше, толкова повече се затвърждаваше убеждението, че Робин Пенроуз е мъртва. Възрази още щом чу какво иска прокурорът, но се оказа излишно, защото съдията Маклин реагира моментално. Не само не уважи желанието на Лоуънстайн, но реши да привиква по осемнайсет души наведнъж. За да ускори процедурата още повече, забрани на двете страни да задават каквито и да било въпроси на отделните кандидати за съдебни заседатели и сам се зае с подбора. За яд на прокурора, до обяд на

четвъртия ден бяха избрани и положиха клетва седем жени и пет мъже, сред които двама чернокожи, трима испаноговорящи, един водопроводчик, пенсионирана учителка, треньор на втородивизионен отбор, мениджър на фирма, две разведени жени и състезателка по вдигане на тежести.

Маклин влезе в съда закопчавайки тогата си. Беше с любимите си стари кожени ботуши. В стаята зад него остана димна завеса. Седна на мястото си и огледа залата. Публиката бе нараснала неимоверно. Всички места бяха заети. Журналистите, които знаеха кога започва истинското действие, се бяха спуснали като лешояди. Повечето заеха местата си след клетвата на съдебните заседатели и поставиха пред себе си официални на вид табелки, с имената на вестниците си, за да пропъждат непосветените. В един и половина покрай стените и в проходите между седалките стояха наблъскани двеста и четирийсет души, а залата побираше само осемдесет. Още петстотин се тълпяха пред вратата и приставите едва ги удържаха.

– Въпреки че нарушаваме всички правила за противопожарна безопасност – започна Маклин, – ако не се смуцава работата на съда, ще оставя публиката да присъства на встъпленията на обвинението и защитата.

Знам, че това доставя удоволствие на тълпите. – Той се усмихна за миг, после усмивката му се стопи. – Но искам да ви предупредя, че при най-малкия шум, говоря сериозно, ще накарам приставите да опразнят залата. А сега – той погледна Лоуънстайн, – готово ли е обвинението с встъплението си?

– Да, ваша светлост, благодаря – отвърна прокурорът.

Лоуънстайн се изправи бавно. Знаеше не по-зле от всеки актьор как да си служи с драматичните паузи. Подреди няколко неща на масата пред себе си, наведе се към ухото на един служител и му прошепна нещо.

После бутна със скърцане стола си назад и тържествено се изправи.

Докато изминаваше десетте крачки от масата на обвинението до преградата на съдебните заседатели, на лицето му се изписа цялата тежест на задачата, с която се бе нагърбил – да вкара зад решетките поредния враг на обществото. Веждите му бяха мрачно сключени, устните му се движеха като на жена, която си слага червило.

– Ваша светлост – заговори Лоуънстайн и кимна на Маклин, – дами и господа съдебни заседатели, встъпителното ми слово ще бъде кратко. – Говореше тихо, така че присъстващите да напръгат слух, за да го чуят.

– Не бих искал то да звучи неприятно, но за съжаление в този случай няма нищо приятно. Напротив, изправени сме пред злокобно деяние.

Злокобно! – Прокурорът замълча, сякаш за него бе твърде тежко да продължи. – Защо злокобно? – попита той и се приближи до Чад. Насочи пръст към него, на сантиметри от лицето му и изведнъж започна да крещи. – Защото този човек най-брутално е убил една красива, мила, невинна млада жена, на име Робин Пенроуз!

Чад Къртис се сепна при крясъка в лицето му. Шон протегна ръка под масата и го потупа по коляното.

Лоуънстайн бързо се върна при съдебните заседатели.

– Дами и господа, както ще чуете в хода на делото, обвинението не е в състояние да представи преки доказателства за смъртта на младата жена, тъй като този... човек – той пак насочи пръст към Чад, – Чад Лий Къртис, се е постарал това да стане невъзможно. Но не позволявайте новият му костюм и видът му на истински американец да ви заблудят. Зад благовидната фасада се спотайва чудовище, лишено от всякакви човешки чувства. Това чудовище е убило младата жена и е скрило трупа ѝ така, че никой да не е в състояние да го открие.

Никой! Кой знае къде лежи погребано това момиче сега? Къде? В някоя боклукчийска кофа? В гората, където дивите животни разкъсват невинната плът? Или може би я е хвърлил в морето? Кой може да каже до какви мерзости е стигнало чудовището, за да прикрие следите от ужасното си престъпление?

Шон слушаше и записваше педантично. Предишната сутрин бе присъствал на погребението на Скот и работата сега му помагаше да не мисли за това.

През следващия един час Лоуънстайн изложи в резюме доказателствата, които възнамеряваше да представи на съда. Въпреки обещанието си да бъде кратък, встъплението му се оказа необичайно дълго, а това също бе част от стратегията му. Искаше още от самото начало да подготви съдебните заседатели за върволицата свидетели, които трябваше да изслушат. Показанията им нямаше да текат като пълноводна река, а да изграждат тезата на обвинението капка по капка и прокурорът искаше всички да са наясно с това. Накрая той отново застана пред съдебните заседатели и опря ръце на парапета.

– На моменти може би ще изпитате отегчение, но, позволете ми да ви уверя, всички показания, които ще изслушате, са необходими и съществени. Защото, за да се докаже, че момичето е мъртво, бяха нужни

седмици и месеци.

Дами и господа – продължи Лоуънстайн, – този човек не само е убил Робин Пенроуз, но и най-хладнокръвно е скрил трупа ѝ, защото е смятал, че така няма да бъде осъден. Както ще се убедите в хода на делото, сметките му ще излязат криви. След като се запознаете с всички факти, неизбежно ще стигнете до единственото разумно заключение – че Робин Пенроуз е мъртва и че този човек – той посочи Чад през рамо, без да се обръща – е нейният убиец.

Лоуънстайн замълча, обърна се театрално към съдията и леко се поклони, както правят в британските съдилища.

– Благодаря, ваша светлост. Приключих.

– Благодаря, мистър Лоуънстайн – Маклин знаеше как се държи Лоуънстайн в съда. Повдигна вежди при разигралата се сцена и добави:

– Не е нужно да ми се кланяте. Все още не съм коронясан.

Журналистите се изкискаха и съдията ги изгледа саркастично усмихнат.

– Мистър Барет – каза той след това, – смятате ли да произнесете встъпително слово?

Обикновено Шон избягваше встъпленията. Във встъпителното си слово адвокатът трябва да запознае съдебните заседатели с клиента си и с доказателствата, които смята да представи. В това дело обаче не се знаеше какво може да стане във всеки следващ момент. Не бе изключено да открият трупа на Робин, след като цели седмици се е опитвал да доказва, че е жива и здрава. Ако трупът се окажеше обезобразен, къде биха отишли опитите му да представи Чад като неспособен да извърши насилие? Не беше изключено и Робин Пенроуз да се появи отнякъде и всичко да приключи. Но Шон реши да рискува, дори и впоследствие да се окажеше, че твърденията му се неверни. Както бе предупредил Лоуънстайн, обвинението щеше да защитава тезата си в продължение на месеци. Щяха да бъдат призовани десетки свидетели, които да потвърдят, че не са виждали Робин Пенроуз. Съдебните заседатели щяха да слушат само техните гласове ден след ден, седмица след седмица.

Едва ли някой би могъл да устои на подобна психологическа атака.

Вероятно щяха да са твърдо убедени, че Робин е мъртва още преди защитата да получи възможност да защити своята теза.

Трябваше да започне с встъпителна реч, за да могат съдебните заседатели да имат предвид аргументите му, докато Лоуънстайн се опитва да ги удави в приказките на свидетелите си.

Шон стана и отправи поглед към Маклин, после към прокурора,

чиито неспокойни очи продължаваха да обработват залата, след това и към публиката. Тогава забеляза Кари. Беше седнала на задните редове, почти в ъгъла. Носеше кайсиев на цвят костюм, косата ѝ бе прибрана.

Когато излезе тази сутрин, тя все още спеше.

Обърна се към съдебните заседатели и съвсем бавно се приближи до тях.

В съда обикновено действаше бавно – сякаш се намира на слънчев плаж и се наслаждава на приятния ветрец.

Съдебните заседатели бяха като побрани от социолог, за целите на някакво представително изследване. Сред тях забеляза двама твърдоглави мъже, занимавали се по трийсет-четирийсет години с тежък труд – те знаеха какво представлява света. Не би могъл да ги убеди само с красноречието и порядъчните си дрехи. Трябваше да ги гледа в очите, да им даде възможност да схванат мислите му и това щеше да е първата му задача. Смяташе, че ако спечели тези двамата, ще спечели и всички останали. Именно тук се проваляха повечето млади адвокати, току-що завършили образованието си – обръщаха се към съдебните заседатели, сякаш са техни дипломирани колеги, а не най-обикновени хора, които разбират единствено законите на здравия разум.

Шон мушна лявата ръка в джоба си и направи жест с дясната. Нищо драматично – просто, за да привлече вниманието, да подчертае думите си.

– Ваша светлост, господин прокурор, дами и господа, току-що чуехте, че обвинението няма да е в състояние да представи никакви преки доказателства за смъртта на Робин Пенроуз. Че ще ви убеди чрез косвени доказателства. Обвинителят, мистър Лоуънстайн, каза още, че косвените доказателства са също толкова убедителни, колкото и преките и че трябва да гледате на тях именно така. Че можете да направите своето заключение единствено въз основа на косвени доказателства.

Но той греша – Шон вдигна ръце с длани напред, за да призове към търпение, – когато твърди, че косвените доказателства имат същата сила, каквато имат преките. – Направи още една крачка към заседателите. – Мистър Лоуънстайн ще се опита да ви затрупа с лавина от косвени доказателства, за да ви убеди в правотата на тезата си. Не се оставяйте да ви заблуди. Косвените доказателства, по самата си същност, подлежат на съмнение. Те просто не са преки доказателства, каквото и да ви говори обвинението. Ако областната прокуратура разполагаше и с най-малкото пряко доказателство, повярвайте ми, не би си правила труда да ви занимава косвените. Защо? Защото косвените доказателства,

независимо колко много на брой са те, подлежат на повече от една интерпретация.

Задайте си само един въпрос. Защо обвинението е принудено да прибегне до косвени доказателства? – Шон замълча за миг. – Ако се замислите, ще стигнете до очевидния отговор. Защото Робин Пенроуз не е мъртва.

Затова, дами и господа, прокуратурата не може да представи нито едно пряко доказателство за смъртта й... просто няма смърт. – Шон се отдалечи и се обърна към съдията. – А сега, бих искал да спомена още една заблуда, в която искаше да ви въвлече мистър Лоуънстайн... изчезналото момиче, самата Робин Пенроуз. – Той замълча за миг и огледа лицата на съдебните заседатели. – Той характеризира Робин като красиво, мило и невинно младо момиче. Че е красива и млада, няма съмнение. Робин Пенроуз е много, много красива. Що се отнася до твърдението, че изчезналата е мила и невинна... хм... – той наклони глава на една страна, изпълнен със съмнение – това не е съвсем точно.

Моля ви, позволете ми да подчертая този факт. – Той се приближи няколко крачки. – Личността на Робин Пенроуз е от основна важност за делото.

Не, няма да се опитвам да ви убеждавам, че Робин Пенроуз е била лош човек. Не съм тук, за да унищожа репутацията на едно младо момиче.

Просто ще покажа, че тя с нищо не се е отличавала от много други стремящи се към успеха млади актриси в Южна Калифорния, които в условията на остра конкуренция прибегват до не особено добродетелни средства. Тя не е нито мила, нито невинна. Както повечето други, Робин Пенроуз също е вършила това, което се е искало от нея, за да успее.

Шон се надяваше, че така ще спечели точка пред тези съдебни заседатели, които бяха гледали достатъчно холивудски филми, за да си представят съвсем картинно нещата, за които намекуваше.

– Не – продължи той, – не съм съгласен с твърдението на прокурора, че Робин Пенроуз е мило и невинно момиче и, уверявам ви, когато наближи краят на това дело, вие ще мислите същото.

Шон отиде до масата си, за да им даде възможност да отдъхнат.

– А сега искам да повдигна един болезнен за мен въпрос. Мистър Лоуънстайн току-що се изправи пред вас и нарече клиентът ми чудовище.

Каза, без да разполага с никакво доказателство, че Чад Къртис е скрил трупа на евентуалната жертва, за да принуди обвинението да

борави с косвени доказателства. Да оставим настрана факта, че иска от вас да повярвате, че моят клиент е достатъчно добре запознат с юридическите капани на едно дело, в което няма труп. Че е убил Робин Пенроуз в пристъп на ярост и след това е проявил достатъчно присъствие на духа и нужната правна култура, за да скрие тялото. Да оставим това, дами и господа. Засага. – Шон вдигна вежди при мисълта за този абсурд, след това се ядоса. – Но ще ви кажа кое няма да оставя! Призовавам мистър Лоуънстайн, тук и сега – той пристъпи заплашително към прокурора и го посочи с пръст, – вас, сър, да докажете твърденията си! Не само, че не сте в състояние да докажете смъртта на Робин Пенроуз, но дори не разполагате със свястно обяснение за мотива на моя клиент! – Шон извика, все още застанал пред Лоуънстайн. – Казахте на съдебните заседатели какво смятате да направите. Сега аз ще им кажа какво няма да направите! Вие, сър, няма да призовете нито един свидетел, който да потвърди, че е виждал Робин Пенроуз мъртва. Няма да призовете нито един свидетел, който да потвърди, че я е убил Чад Къртис. Или поне, че е искал да я убие. Защо? Защото, господин прокурор, Робин Пенроуз не е мъртва!

Шон отново закричи към заседателите и остави Лоуънстайн да се поти в костюма си за хиляда и петстотин долара.

– А сега обърнете внимание на стратегията на обвинението. Прокурорът ви предупреди, че ще изслушате десетки близки и приятели на Робин, които ще ви кажат, че не са влизали във връзка с нея след като е била видяна с моя клиент. Освен това той обеща да призове служители от различни ведомства, които ще кажат същото. Защо ще направи това? За да се опита да ви убеди, че след като всичките тези хора не са виждали Робин след изчезването ѝ, тя трябва да е мъртва. Това е абсурд! – Шон махна с ръка. – Аз разговарях с десетина души, които ми казаха, че са виждали и разговаряли с Робин Пенроуз след така нареченото нейно изчезване. Става дума за почтени свидетели, на които може да се вярва, и те ще потвърдят, че Робин е жива и че се крие поради свои лични причини. Може би всичко ѝ е омръзнало. Може би е искала да започне нов живот някъде другаде. Четем за подобни неща в пресата всеки ден. Млад мъж изчезва от дома си и десет години по-късно се появява в някое малко градче в Тексас. А са го смятали за умрял.

Шон изгледа няколко от съдебните заседатели в очите.

– В състояние ли сте да изпратите едно момче – той посочи Чад – в затвора за цял живот, само защото областната прокуратура иска на всяка цена да спечели това дело?

Шон се приближи до масата и погледна бележките си. После отново се върна при съдебните заседатели. По погледите им разбра, че за момента са на негова страна.

– Зная, че всички вие искате да възтържествува справедливостта, така че ви моля за едно. Моля ви, да запазите непредубедеността си през цялото време, докато трае делото. В продължение на месец-два вие няма да слушате нищо друго, освен свидетелите на обвинението. Просто би било невъзможно да не започнете да си създавате мнение, преди защитата да получи възможност да изложи аргументите си, особено след като прокурорът е толкова опитен, колкото мистър Лоуънстайн.

Призовавам ви да не се оставяте да ви заблуди. Не правете прибързани заключения. Призовавам ви в името на справедливостта. И ако запазите непредубедеността си до самия край, убеден съм, че ще признаете Чад Къртис за невинен.

Глава деветнайсета

Когато Шон се прибра у дома си след съдебното заседание, телефонът звънеше.

– Миста Барет! – изкрещя островитянинът в ухото му. – Слънцето свети, а момичето си върви! К'во мислиш? Че ще увисне на едно място цял живот, за да може онзи де-тек-тив да я намери? К'во мислиш ти?!

– Все още не сме я открили, каубой – отвърна Шон. Не искаше да вдига самочувствието му. Ако такъв смахнат тип почувстваше, че наистина имат нужда от него, не се знаеше какво може да поиска.

– Може би не. Може би не. Но знам повече от тебе. Нали така?

Шон се засмя. Вероятно типът беше прав.

– Добре. Тогава ми кажи какво знаеш.

– Знаем. Малката птичка Робин сега хвърчи на север към Голдън Гейт.

– В Сан Франциско ли е?

– Ха, ха, ха, ха! Американския Багдад!

Шон започваше да мрази този смях.

– Сан Франциско е доста голям град. Не можеш ли да ми кажеш нещо по-определено?

– Рибарския кей. Обича да похапва при Янки Клипър.

– Добре, може би ще опитам и там – каза Шон. След това реши да провери едно свое хрумване. – Между другото, много ми хареса червената ти корвета.

За първи път от другата страна на линията последва тишина. Разбра, че в Бейкърсфийлд е видял именно този тип. Беше негов ред да се засмее.

– Сега знам как изглеждаш. Видях те с момичето в колата.

Негърът не каза нищо още няколко секунди. След това проговори тихо, с леден глас:

– Значи си видял прекалено много.

Затвори, без да се смее.

Шаба се измъкна от телефонната кабина и намести тъмните си очила.

Затананика някакво старо реге и тънките плитки заподскачаха върху раменете му.

Когато стигна до пикапа, той извади от джоба си пистолет, наведе се към прозореца откъм шофьора и му го подаде, дърпайки главата му назад.

– Хубаво го пази, Хуупс. Време е да си разчистя сметките с Бъргър.

Шофьорът кимна и се усмихна, показвайки два златни кучешки зъба.

– Още едно бяло момче има нужда от бръснене – каза той.

Шаба тръгна нагоре по улицата, където бе паркирана корветата, заобиколи я отзад и спря за миг, колкото да изчисти някакво петънце от капака на багажника с долния край на ризата си. Отдръпна се, за да види по-добре дали е успял, мина отпред и отвори вратата. Обърна се с гръб към колата и се мушна в тясното пространство със задника напред, като запълни цялата седалка. Прибра първо единия, после другия крак, а темето му почти опря в ниския покрив.

Мушна ключа в стартера и колата замърка като огромна котка. Натисна съединителя и изключи от скорост. Остави мотора да поработи малко на празен ход, като от време на време форсираше, за да е готов да полети напред. Беше съвсем близо до централната градска част, така че нямаше как да не се появят ченгета.

Минаха само няколко минути и една патрулна кола спря на кръстовището пред него. Шаба включи на първа и настъпи газта. Корветата изрева и се понесе. Когато стигна светофара вече бе вдигнала близо сто.

Врълхлетя по средата и рязко сви наляво, така че задните гуми поднесоха и колата се завъртя. Другите шофьори настъпиха спирачките, за да избегнат удара с този смахнат тип, качил се на такава мощна спортна кола. Корветата стигна бордюра и спря.

Шаба изпълзя навън и се изправи ухилен, с ръце на кръста, точно срещу ченгетата.

Шофьорът, Джино Делонг, полицай с десетгодишен стаж, видя огромния негър, който се хилеше край червената кола и изсумтя:

– По дяволите! Мирише ми на сериозна разправия. – След това кимна на Сис Марин, неговата партньорка, и добави: – Вдигни шибаната слушалка и поискай подкрепление.

Делонг излезе от колата. Палката му беше готова да влезе в действие, увиснала в дясната ръка покрай бедрото.

– Прекалили сме с алкохола, така ли? – извика той на Шаба, който все още стоеше край колата от другата страна на улицата.

Негърът се обърна към него и продължи да се хили.

– Я се разкарай! – извика той.

Делонг въздъхна.

Партньорката му също излезе от колата и тръгна към негъра отляво.

Махна й с ръка да не бърза. След няколко минути наоколо щеше да гъмжи от ченгета. Можеха да го зашеметят с гумени куршуми, без да рискуват каквото и да било. Шаба също си даваше сметка за това и нямаше никакво намерение да чака да развалят представлението му. Веднага щом ченгето отклони поглед към партньорката си, той направи няколко големи крачки напред и Делонг само усети как го обгръща някаква огромна черна маса.

Негърът улови дясната му ръка, така че да не може да използва палката, и го повали на земята. След това го прехвърли върху себе си и започна да стиска гръдния му кош. Жената се засуети около двете тела, но не можеше да направи кой знае какво. Делонг се опита да й извика нещо, но не успя. Можеше само да ръмжи и сумти. След малко дойдоха и другите патрулни коли, а Шаба премести ръцете си върху кръста на ченгето, така че да могат по-лесно да му сложат белезниците.

Трима едри полицаи измъкнаха колегата си от лапите на негъра, уловиха едрото туловище и го изправиха на крака. Делонг успя да си поеме дъх и заби палката си в чатала му с всичка сила. Черният се срути на земята и повлече със себе си двете ченгета, които го стискаха за ръцете.

– Ей, Делонг – изкрещя едното от тях, – какво правиш? Това копеле тежи над сто килограма!

– Дявол да го вземе, тази маймуна щеше да ме изкорми! – отвърна Делонг и размаха палката, готов да нанесе нов удар.

Дойдоха още двама и отново изправиха Шаба на крака. Четиримата го замъкнаха до колата на Делонг и го натикаха на задната седалка.

– Ей, не слагайте това копеле в мойта кола! – изрева Делонг. – Вони на оборски тор, по дяволите! Няма да се измирише един месец.

Но и другите ченгета знаеха това.

– Той е твой, Делонг. Трябва да си го транспортираш.

– По дяволите!

Шаба се отпусна на седалката. Топките му сигурно щяха да се подут, но пък арестът мина по-лесно, отколкото бе предполагал. Адвокатът му щеше да го измъкне под гаранция веднага, щом станеше възмъжно, и щеше да обжалва, докато сведе наказанието до минимум. Преди това трябваше да посети мистър Теодор Бъргър в затвора и да сложи край на основния проблем.

Кари дойде в къщата на Шон някъде към десет вечерта, точно когато той привършваше с някакви бележки. Бяха в началото на сериозна сексуална връзка, а не се бяха виждали от три дни. Тя почука и влезе, а Шон я прегърна и целуна. След минута вече се боричкаха и смееха в спалнята.

Въпреки че се чувстваше щастлив с нея, един въпрос не преставаше да го занимава – просто не можеше да си представи какво намира у него Кари Робинсън. Би могла да има всеки. Все пак той беше твърде ангажиран с въртележката около делото и със сексуалните отношения помежду им, за да е в състояние да се вгледа във връзката им както трябва. Когато го обземеха съмнения, просто си казваше, че всеки мъж би се чувствал несигурен с толкова красива и интелигентна жена.

Кари се събуди и не го завари край себе си. Видя светлината във всекидневната и отиде там. Шон се мръщеше над някаква книга, подпрял глава на ръцете си.

– Какво има? – попита го тя.

– А, събуди ли се? Това дело ме побърква. Свирия изцяло солова партия, а няма нищо, което да ме насочва. Почти не съществуват прецеденти, на които да се позова. Навсякъде в правната литература се говори за случаи, когато наистина е било извършено убийство.

Няколко пъти се бе възползвал от предложението на Спан да му помага за делото и съветите му наистина бяха ценни. Кари беше с него всеки ден. Винаги, когато имаше възможност, тя оставаше и през нощта, така че разговаряха за процеса почти непрекъснато – в леглото, сутрин на закуска. Обаждаше ѝ се в кантората, когато имаше време, двамата се разхождаха ръка за ръка и разсъждаваха върху поредните юридически трънаци, през които трябваше да се премине. Кари притежаваше остър, находчив ум и винаги успяваше да види светлия лъч, който да го изведе от поредната тъмна дупка. Помагаше му да изясни съмненията си и да се съсредоточи върху истинските проблеми на делото. С всеки изминат ден разчиташе на нея все повече и повече.

Кари седна на канапето и той я прегърна. Тя се отърси от дрямката и започна да го разпитва.

– Защо си провесил нос?

– Опитвам се да реша дали да изправя Чад на свидетелската банка – отговори той и продължи да я гали разсеяно.

– Ако не го направиш, как ще разберат съдебните заседатели какво точно се е случило? Ще искат да го чуят от обвиняемия.

– Знаеш, че това е голям риск. Един Бог знае какво може да направи старата лисица Лоуънстайн с хлапе като Чад. – Шон поклати глава. – Твърде рисковано е.

– Рано или късно ще трябва да го разпиташ – отбеляза Кари и махна ръката му от гърдите си, за да може да мисли по-добре. – Освен това съдебните заседатели ще искат да видят лицето му, когато казва, че е невинен.

– Не – поклати глава Шон. – Ако Чад даде показания, ще изпаднем в беда. И прокурорът го знае много добре. Ако му падне в ръчичките, ще го унищожи.

– Така е – съгласи се Кари.

– А и всеки момент могат да открият трупа. Винаги щом чуя проклетия телефон да звъни, си мисля, че е Гамбоа, който бърза да ми съобщи радостната вест. Ако я намерят мъртва, почти сигурно е, че ще го осъдят.

– Значи трябва да е в състояние много добре да обясни какво точно се е случило, ако иска да се отърве поне с непредумишлено убийство.

– Поне – кимна Шон. – Естествено, за обвинението няма да е кой знае какъв проблем да твърди, че е взел пистолета със себе си, единствено защото е искал да я убие. А това е предумисъл.

– И тежка присъда.

– Да.

– Винаги е трудно да решиш дали да разпиташ обвиняемия в съда или не.

Подготви се, довери се на инстинкта си и действай – това казваше баща ми.

– Да. Малко късмет също не би бил излишен.

Шон се вгледа в лицето ѝ, после я целуна. Имаше чувството, че съвсем скоро ще се събуди – във фирмата на Спан, зает с бракоразводни дела, че съдебната битка на живота му ще се окаже само един кошмар, че няма да е тук и сега с Кари.

– Откъде знаеш толкова много за криминалните дела? – попита я той.

– Не забравяй, че с това съм отраснала. Навремето баща ми и Спан бяха най-добрият екип в цялата област. Баща ми ме караше да работя върху криминални процеси, още докато бях ученичка. Все едно ме учеше да играя тенис. Искаше да стана шампион. Най-напред ме накара да прочета Шерлок Холмс и другите класици на жанра. Успя да ме запали. В училище ме караше да седя в библиотеката и да търся прецеденти за

делата му.

Приятелите ми ме викаха да изляза, а аз им казвах, че не мога, защото съм точно по средата на голямо дело. – Кари се засмя. – Можеш ли да повярваш!? Затънала до уши в съдебен процес ученичка!

Тя го целуна и не му бе трудно да отгатне намеренията ѝ, но искаше да я попита и още нещо.

– А защо Картър и Спан, след като са били толкова добри криминални адвокати, са се заели с корпоративно право?

– Много просто. Заради парите. Богатият живот им хареса и постепенно изоставиха криминалните дела. Започнаха да печелят бързо и чисто...

Джобовете на фирмите са толкова дълбоки! Какво ги интересува, ако им вземеш хонорар за петстотин часа? Стига да спечелят делото, твоите въшливи 250 000 не означават нищо. Особено, ако им помогнеш да сключат сделка, например за сто милиона. Няколко такива дела годишно и адвокатът печели седемцифрена сума, без изобщо да се преуморява.

– Значи само заради парите?

– Не, не е чак толкова просто, всъщност... Но нещата се натрупват и след време се оказва, че вече не можеш да се върнеш назад.

Шон виждаше, че е смутена. Винаги, когато станеше въпрос за баща ѝ, тя заемаше защитна позиция.

– Извинявай, не искам да си мислиш, че осъждам баща ти.

– Знам, Шон. Ти обичаш наказателното право. Не те осъждам. Аз също го обичам. Но когато баща ми започна да се занимава с корпорациите, нямаше как да не го последвам.

В гласа ѝ прозвуча съжаление. Притежаваше талант, вроден афинитет към наказателното право и умееше безпогрешно да преценява кое има стойност в съдебната зала и кое – не.

– Е, когато решиш, че искаш отново да си бедна и чиста, обади ми се – каза той. – Знаем една обещаваща еднолична фирма, която има нужда от съдружник и партньор.

– Това предложение ли е?

– Абсолютно.

– Е, време е – каза тя и протегна ръце към него.

Глава двайсет

Всяка нощ Теди Бъргър се свиваше на неравния дюшек, колкото се може по-далеч от решетката и държеше очите си отворени на четири. Шумовете го стряскаха, особено тези, които му приличаха на тихи стъпки.

Чувстваше се спокоен, само когато стената бе зад гърба му. Когато се налагаше да излезе от килията, заобикаляше ъглите внимателно, отдалеч, и винаги проточваше врат, за да се увери, че никой не го причаква.

Спеше свит на кълбо, колкото се може по-далеч от решетката – някой можеше да го улови за крака, да го издърпа и да забие нож в корема му. Бе чул, че Лешояда е умрял точно така. Освен това разправяха, че могат да натикат в гърлото ти сапун, докато се задушиш. Подобни разкази го ужасяваха. Всяка вечер седеше на леглото си и отново преживяваше чутото през деня.

Един от затворниците му каза как са умрели Еди и Скот още в деня след смъртта им – с отрязани глави, обезобразени. Беше мексиканец и го заговори по време на разходката. Пушеше някаква отвратителна мексиканска цигара, от която на Тед му се повдигаше.

– Сестрата на Еди каза на Родригес, че стените в кухнята били целите червени. Навсякъде кръв! По печката, по хладилника... като че ли някой е взел кофа и я е плиснал!

Бъргър се отпусна върху бетонната пейка и се облегна на стената.

Всички в затвора знаеха, че смахнатия островитянин ги е пречукал. Ето това беше най-голямото безумие – ченгетата се мъчеха да открият кой е убил пазача на „Медтек“ от месеци, а тук всички знаеха много добре.

След като и Шон му каза за смъртта на Еди и Скот, Тед имаше чувството, че ще полудее. Почти престана да се храни, а когато се заставеше да хапне нещо, едва преглъщаше. Отслабваше като спукана гума по неравен път.

Освен в столовата, налагаше се да среща другите затворници и по време на задължителната разходка след обяд. Първите няколко дни, от както научи за смъртта на Еди и Скот, успя да я избегне, като каза, че е болен, но след това надзирателят му обясни, че ако е толкова болен, трябва да отиде в болницата. Веднага му стана добре и реши да рискува

и да излезе навън – там поне щеше да е на крака, когато се опитат да го ликвидират.

Карето за разходки се намираще върху покрива на сградата. На високите стени беше опъната бодлива тел, но тя изпълняваше по-скоро психологическа, отколкото реална функция – височината до асфалта долу бе твърде голяма, за да ти мине през ум да избягаш оттам.

Денят бе топъл за зимно време и слънцето грееше приятно. Шаба стоеше в единия ъгъл, в сянката. На вътрешната страна на панталона му с лепенка бе прикрепено петнайсетсантиметрово острие, направено от изпилена ножовка. Първите два дни след арестуването му Бъргър не се бе появил. Правеше се на болен, но рано или късно щеше да си покаже носа навън.

Излезе последен, съвсем близо до дежурния надзирател. Когато мина през решетката, опря гръб в бетонната стена и бавно се придвижи до една свободна пейка. Няколко негри вдигаха гири в далечния ъгъл, а други играеха баскетбол. Групичка мексиканци разговаряха на бетонния подиум, предназначен за боксов ринг.

Бъргър огледа карето внимателно. Ако някой приближеше до пейката, щеше да стане и пак да се отдалечи от всички останали. Не бе успял да види добре Шаба. Помнеше само, че е едър. Но половината негри наоколо бяха не по-дребни от него. Освен това не бе задължително да го очисти точно Шаба. Можеше да е всеки друг, по всяко време. Особено сега, сред още триста затворници и само двама невъоръжени надзиратели. Ако станеше сбиване, можеха да го смелят на кайма за секунди, без надзирателите дори да разберат какво е станало.

Бъргър остана до стената. Поглеждаше часовника си почти всяка минута, за да види още колко време ще трябва да остане там, напълно беззащитен. Целта му всеки Божи ден бе чисто и просто да оцелее, всяка нощ му се присънваше един и същ кошмар – как негрът се промъква в килията му с онова мачете. И се чувстваше все по-зле. Не можеше да спи, не можеше да се храни, не можеше да прави каквото и да било, освен да мисли. Ужасът го бе завладял напълно. Имаше диария.

Главата му бучеше от глад и недоспиване. Денем, когато беше топло, трепереше от студ, а вечер се потеше. Знаеше, че скоро ще рухне, но какво би могъл да направи? Да се овладее?

Шаба мушна ръка в панталона си и отлепи острието. Скри го в ръката си и застана до кофите за боклук, недалеч от Бъргър. Когато извън звънецът, Бъргър отново остана последен. Долови, че зад него има някой и се опита да ускори крачка, но Шаба го улови за врата с

огромната си ръка и го задържа.

Притисна гръкляна му и му попречи да извика. Умееше да убива с прецизността на хирург, когато се наложеше. И му доставяше удоволствие, сякаш бе поел качествен наркотик – да слуша как някой да моли за живота си, да гледа уголемените от страха очи, да вижда осъзнаването на приближаващата смърт. Затова предпочиташе мачетето – то подсилваше ужаса. Обичаше да слуша жалното скимтене, да долавя как жертвите виждат живота си като на филмова лента до последния писък и болката, която блокира мозъка. Можеше да прекара цяла нощ на кокаин – сякаш язди буен жребец – или на хероин – той оцветяваше всичко в златно, – но нищо не можеше да се сравни с чувството, което събуждаше у него смъртта.

Заби острието в гърба на Бъргър. То проби мускулите и се вряза в бъбреците. Шаба го раздвижи вляво и вдясно, без да пуска врата му, за да среже колкото се може повече вътрешни органи. Когато го пусна да се свлече на асфалта, сърцето продължаваше да работи, защото кръвта излизаше на тласъци. Главата му тупна глухо. Задушаваше се и дробовете му свиреха като на болен кон. След това от сгърчената му уста също бликна кръв и дневната светлина заблестя в очите му както някога, когато караше детското си велосипедче, преди да убият майка му и тя се усмихваше... някога. Той простена при представата за нея, почувства топлата кръв като нейния дъх на лицето си.

Когато надзирателите видяха Бъргър проснат по очи, той вече бе мъртъв, а Шаба бе преминал по дългия коридор без прозорци и вече седеше в килията си.

Глава двайсет и първа

Негърът бе казал, че Робин ще бъде в Янки Клипър, така че първото нещо, което направи Мак, когато слезе от самолета в Сан Франциско, беше да намери телефонен автомат. Наложил се да влезе в четири, преди да открие телефонен указател, чиито страници със ресторанти и хотели да не са откъснати. Не откри заведение с име „Янки Клипър“. Проверил и в „Жълтите страници“. Нищо. Най-накрая мушна четвърт долар в апарата и набра информационната служба. Служителката не успя да открие такъв телефонен номер.

Когато Мак казваше на някоя кукличка, която се опитваше да впечатли, че е детектив, най-често постигаше желанния резултат. Разбира се, никой не очакваше да се вози на червено Ферари, а и не приличаше на Джеймс Бонд, но въпреки това си го представяха като класически копой – нещо средно между Шерлок Холмс и Коломбо, – който умее да събере две и две и да получи четири на десета степен. Дайте му две неясни улики и той ще ви каже кой е убил Кенеди. Естествено, Мак никога не се опитваше да премахне тази малка заблуда, ако чрез нея можеше да си осигури приятно прекарване на нощта. Защо да обяснява, че всъщност работата му е отегчителна и досадна? Че през повечето време обикаля из улиците, показва снимки на този и онзи и задава въпроси с часове?

Нищо общо с „Бейкър Стрийт“. „Малките сиви клетчици“ му бяха необходими единствено, за да се досети кой го изпраща за зелен хайвер. А дори и това някак си долавяше инстинктивно. Калтак ли е човекът пред теб или не?

Най-важното качество на един детектив е късметът. Беше му се случвало да се лута от една задънена улица в друга по цял ден, за да открие някаква улика, но девет от десет пъти успяваше единствено заради голия късмет. Да попадне на нужния барман в нужното време, например.

Или на някоя жена, която искаше да си отмъсти на мръсното копеле. Или на педераст, на когото се е харесал и който не сваля гримираниите си очи от него.

Мак беше пияница и комарджия, така че не би могъл да попадне на честна жена от манастир, но пък беше усърден детектив. Нае кола на летището и подкара към града, Мина през парка „Голдън Гейт“, до Ломбард, след това през Мишън Дистрикт и най-накрая стигна до

Ембракадеро на брега. Оттам се отправи на запад към кей номер девет, към мястото, което туристите наричаха „Рибарски кей“. Островитянинът бе казал, че Робин ще бъде там.

Тръгна из заведенията, които бяха в изобилие – най-вече пицерии, евтини закусвални и бистра. Беше следобед, така че тълпите чиновници, които се стичаха тук, за да обядват, вече си бяха отишли, а туристите от околните хотели все още ги нямаше. Това означаваше, че собствениците и келнерите в заведенията не биха имали нищо против да поприказват с него.

– „Янки Клипър“? Не съм чувал за такова място – поклати глава старият италианец на бара в „Луиджи“. Десетината други, които бе пил, отговориха същото.

– Една мадама ми каза да я чакам в „Янки Клипър“ на кея – обясни Мак на стареца, който се казваше Джузепе и имаше шкембе. Нямаше да се изненада, ако синът му беше Пинокио.

– Май не те е харесала особено, а? – засмя се той.

– Така изглежда – поклати глава Мак. – Но така е по-добре. Мъжът ѝ е шампион по стрелба и няма да му мигне окото да ме гръмне, ако ме види да се измъквам през прозореца.

Очите на италианеца се сбръчкаха като на дядо Коледа. Мак му стана симпатичен. Струваше му се романтично да рискуваш задника си в името на любовта. Той протегна ръка през бара и го потупа по рамото.

– Ще те черпя едно питие! – Напълни чашата с уиски догоре и добави: – Знаеш ли, в Сан Франциско има само един Янки Клипър.

– Така ли? Къде? – Мак почувства, че ще успее.

– Не е заведение.

– А какво?

Джузепе поклати укоризнено глава, сякаш Мак току-що бе проклет Бога.

– Янки Клипър е най-големият бейзболен играч. Истинското му име е Джо Димаджио.

– Димаджио? Мислех, че играе за Ню Йорк.

– Разбира се. Преди беше при янките, само че е роден на две пресечки оттук. Като мен – кимна италианецът и се изпъчи така, че шкембето му изпъна ризата. – Като деца заедно играехме на топка в парка, чак докато Джо и братята му се записаха в Сан Франциско Сийлс през хиляда деветстотин и трийсега.

– Наистина ли?

Ето това е истинската работа на частния детектив, помисли си Мак.

Да слуша как някакъв дърт пръдльо разтяга локуми и се сеща да спре. Ако го оставеше, щеше с часове да раздува как като деца с Димаджо са си дърпали онези работи заедно и какво ли още не.

– Може би това е имала предвид твоята, като ти е казала Янки Клипър.

– Възможно ли е? – попита Мак, без да слуша. Погледна часовника си и тъкмо се канеше да се сбогува, когато Джузепе каза, каквото му бе нужно:

– Янки Клипър има ресторант на Кея.

– Наистина ли? – възкликна Мак. Ето това беше късметът, паднал направо от небето.

– Разбира се. Малко по-нататък.

– Как се казва?

– Че как може? „При Димаджо“, разбира се.

– Благодаря, старче, длъжник съм ти – кимна Мак, стана и хвърли на бара банкнота.

– Потруди се и заради мен! – Джузепе сви юмрук и го стовари върху дланта си, докато Мак излизаше.

Ресторантът на Димаджо беше зад един по-нов, така че минаха дващест минути, докато го открие, макар че беше съвсем близо. Барманът и сервитьорката от предната вечер сяха да дойдат на работа в шест, така че Мак седна на бара и пи бира цял час, докато се появиа.

– Как я караш? – попита той бармана, който тъкмо завързваше престилката си, за да започне смяната.

– Не мога да ти помогна – отвърна онзи, обърна се с гръб към него и започна да подрежда някакви бутилки.

– Защо? – Подобно на търговските пътници, беше свикнал да чува „не“.

Барманът продължаваше да се занимава с бутилките. Когато свърши, той се обърна към Мак и му каза:

– Слушай, приятел, последния път като направих такова нещо, типът се оказа ченге. Вися тук два дни и когато най-накрая тоя, дето го търсеше, се появи, нахвърли се върху него ей тук. – Барманът посочи стола до Мак. – Беше пълно с хора. Сkochиха върху него, затъркаляха се по пода и между масите. Изкараха акъла на клиентите и ги изгониха.

Опразниха заведението за по-малко от три минути. Не мога да си позволя такова нещо втори път. – Той взе по една бутилка водка в двете си ръце и понечи да се отдалечи. – Остави ме на мира, става ли?

– Джим – Мак прочете етикета с името на ревера му, – ще ти кажа

честно за какво става дума. Не съм ченге. Аз съм частен детектив.

– О, така ли? Като Марлоу.

– Да, като Марлоу. Работя за семейството на едно момиче, чийто баща умира от рак. Живее в Южна Калифорния. Тя е избягала веднага след училище. Скарали са се, знаеш как става. – Следеше погледа на бармана, за да види как възприема баснята му. Дотук добре. – Както и да е. Човекът умира, иска да ѝ завещае доста пари и да я види преди да си отиде. Чул, че е някъде тук. Можеш ли да ми помогнеш?

– Ами...

– Слушай, няма да я отвлечам или нещо такова. Просто трябва да я открия и да ѝ кажа какво е положението. Баща ѝ умира и иска да е сигурен, че всичко с нея ще е наред, когато вече няма да го има.

Разбери ме – добави Мак и остави на бара визитната си картичка.

– Частен детектив, а? – промърмори Джим, когато я прочете. Понякога тази картичка правеше впечатление. – Не съм добър физиономист, но все пак дай да погледна снимката.

Макдъф отвори папката пред себе си и извади няколко снимки на Робин.

Барманът им хвърли един поглед и му ги върна, без да каже дума. Една двойка се настани в другия край на бара и той отиде да сервира. След малко се върна пред Мак и започна да мие чаши.

– Е, Джим, какво ще кажеш? Можеш ли да ми помогнеш?

– Какво ще пиеш? – попита Джим.

– Нищо, благодаря.

– Ако не поръчаш нищо, не можеш да оставиш голям бакшиш, нали?

Мак погледна бармана в очите. От начина, по който го каза, разбра, че и друг път е водил подобни пазарлъци. Очакваше да получи своето.

– Да, прав си. Дай още една бира.

Джим остави бутилката на бара и Мак му подаде десетачка.

– Не каза ли, че бащата на момичето бил мангизлия?

Мак бръкна в джоба си, извади петдесет и ги остави на бара.

– Ако не ми хареса бирата, ще очаквам рестото.

Барманът взе банкнотата и отиде до касовия апарат. Чукна два долара за пиетието, прибора рестото в джоба си и се върна.

– Беше тук последните две вечери. Седеше на твоето място и пиеше „Галиано“. Знаем, защото се наложи да отида до склада, за да донеса.

– Мислиш ли, че ще се върне?

– Зависи дали ще работи.

– Проститутка ли е? – попита Мак, като се опита да си придаде изненадан вид. От думите на Поуп, които Шон му беше предал, можеше да се съди, че е точно такава.

– А ти как мислиш?

– Това ще убие баща й – поклати тъжно глава Мак. – Сигурен ли си?

– Ей, седя зад този бар двайсет и пет години. Мислиш ли, че не мога да позная една курва? – Той разпери ръце като италианец.

– А сама ли излезе?

– На това място не допускаме такива работи. Сигурно е дошла да си почине. Освен това Сали също беше тук. – Джим посочи младия мъж в другия край на бара.

– Кой е Сали?

– Кварталното ченге.

– Аха – кимна Мак и погледна към Сали още веднъж. Беше мазен като фабрика за зехтин и облечен като тарикат с черна риза, черна вратовръзка и бели обувки. Както и много други ченгета, на него също му бе трудно да реши на чия страна е.

– Когато той влезе, тя излезе. Ето по това разбрах, че е професионалистка. Ченгетата и проститутките се надуват през две пресечки. – Джим опря лакти на бара и се наведе към Мак, за да не чуе Сали. – Но и без това не мисля, че работи на улицата. Не е от тях.

– Не разбирам. Нали каза, че е от тях.

– Искам да кажа, че не е от уличните проститутки. Не би влязла в някой бар, за да си търси клиенти. Беше от класа, истинска красавица.

От онези, които работят по скъпите хотели – Мак поклати величествено глава, за да подчертае колко важна информация му предава. – Имам един братовчед, който работи като пиколо в „Марк Хопкинс“. Според него тези мадами са нещо като част от програмата там. Тенис кортове, фитнес клуб, бизнес център и проститутки. Баровците плащат по триста долара на вечер и искат да имат факсове, спортни съоръжения и красиви жени, заедно с обслужването по стаите, разбираш ли какво искам да кажа?

Мак кимна.

– Имаш ли представа в кой хотел може да работи?

– Има няколко, но не мисля, че ще я откриеш в някой от тях.

– Защо?

– Защото според мен беше оборотно момиче, което напуснаше града.

– Оборотно момиче? Какво, по дяволите, означава това? – Мак не бе чувал за такова нещо. Лицето на бармана просветна и той направи крачка назад. Мак въздъхна и извади още петдесет долара. Джим ги прибра.

– Според братовчед ми, те си имат маршрут. Седмица-две в един град, после в друг. Докато ченгетата се усетят, вече ги няма.

– За кои градове става дума? – попита Мак и неохотно извади още петдесет.

– Започват от Сан Диего, после отиват в Лос Анджелис, Бейкърсфийлд, Сан Франциско и Лас Вегас. – Джим описа кръг с ръка. – После отново се връщат в Сан Диего.

– По дяволите! – островитянинът знаеше съвсем точно какво прави.

Трябваше да накара Мак да гони тази кучка къде ли не. Три пъти бе казал на Шон, че не би се учудил, ако това не е идея на самия Гамбоа, за да му попречи да се захване с истинско разследване.

– А защо мислиш, че е била от оборотните момичета?

– Шесто чувство. Канеше се да напусне града.

– И не каза къде отива?

– Не, но ако съм прав, следващата ѝ спирка ще е Лас Вегас.

Предполагам.

Мак поклати глава и плъзна празната бутилка към него.

– Благодаря. Налей ми сега едно уиски, какво ще кажеш?

– Аз черпя – отвърна Джим и сложи чашата на бара.

Мак я пресуши на един дъх. Ако се наложеше да шофира десет часа до Лас Вегас, щеше да се нуждае от малко упойка. Преди това обаче трябваше да остави съобщение на телефонния секретар на Шон. Да му каже, че по всяка вероятност Робин вече е в Лас Вегас.

Това няма да е чак толкова зле, помисли си той, докато пиеше второто уиски. Вегас беше любимото му място. От парите на Барет му бяха останали около хиляда долара. Реши да проучи каквото трябва и да се наслади сериозно на алкохола и хазарта. Да прекара нещо като отпуск.

Може би този островитянин не беше чак толкова лош тип в края на краищата.

Глава дваисет и втора

Нокс паркира джипа в двора на отдела за борба с наркотиците.

– Изглежда има нещо в това, за което ни заяжда Барет – каза Гамбоа. – Смъртта на Бъргър го потвърждава. Убийството на Ромеро и Скот не е свада между хомосексуалисти. Нещата трябва да са свързани.

– Може би, но ми се струва, че Бъргър беше последният, който би могъл да каже за какво става дума – отбеляза Нокс.

– Ами задникът, който ги е убил?

– Да, ако го хванем. Можем да го търсим сред неколкостотинте затворници, които са били на покрива, когато е бил наръган Бъргър – Нокс посочи компютърната распечатка в ръката на Гамбоа. – Ще ни трябват месеци, за да проучим всички. А половината вече са пуснати под гаранция.

– Какво друго ни остава?

Нокс сви рамене и слезе от джипа.

– Погледни колко пъти е освобождаван Ромеро – продължи Гамбоа. – Десет, единайсет, дванайсет, тринайсет! – преброи той, докато вървяха по дългия коридор. – Тринайсет пъти са го пускали по живо по здраво!

– Изглежда е работил за отдела за борба с наркотиците, ако питаш мен.

– Сериозна история! Четиринайсет пъти е арестуван и тринайсет от тях са го пускали без нищо. – Гамбоа се изхрани в едно кошче за боклук. – Рутледж и шайката му! Боже мой! Обличат се като палячовци и вонят още по-лошо. Махни им значките и няма да са по-стока от лекетата, които гонят.

– Все пак са на наша страна – напомни му Нокс. – Не могат да работят на улицата по официални костюми.

Гамбоа поклати глава.

– Всичко е въпрос на приоритет. До един са пропаднали. Внедряват се в някоя шайка уж за малко и скоро забравят, че всичко е само театър.

Отвориха една врата, на която пишеше „НАРКОТИЦИ“ и се промушиха между две дълги редици шкафове. Влязоха в по-голямо помещение, в което имаше няколко бюра. Около черната дъска в ъгъла се бе събрала група мъже с цивилни дрехи. Едър мъж, със загоряла от слънцето кожа и големи космати ръце, удрише по дъската с парче тебешир. Приличаха на футболен отбор, който анализира мач.

– Рутледж е най-лошият от пасмината – промърмори Гамбоа и кимна към едрия мъж пред дъската.

– Мислех, че го харесваш.

– Колкото херпес – отвърна Гамбоа.

– Я вижте кой е тук! – извика Рутледж, когато видя Гамбоа и Нокс в дъното на стаята. – Самите братя бячи! Да си нарушил нечии граждански права напоследък, Гамбоа?

– Още ли заделяш от конфискуваните мангизи, Рутледж? – не му остана дължен Гамбоа.

Сам Рутледж и Том Гамбоа се мразеха още от полицейската академия не защото бяха различни, а защото си приличаха. Бяха готови на всичко, за да получат повишение и тъй като и двамата бяха станали сержанти, съперничеството помежду им се бе задълбочило още повече. Не пропускаха случай да си разменят обиди, а на няколко пъти се бе стигнало дори до бой.

– Та на какво дължим честа да ни посетиш? – попита Рутледж. Дразнеше се, че пресата обръщаше повече внимание на отдела на Гамбоа. Когато заловяха убиец, снимката на Гамбоа веднага се появяваше във вестниците. На отдела за борба с наркотиците също обръщаха известно внимание, но далеч по-малко, отколкото на отдел „Убийства“. Работата им беше мръсна и невзрачната им клиентела отнемаше от блясъка.

– Исках да видя как ще е като се пенсионирам – ужили го Гамбоа.

– Ако си дошъл да ни даваш акъл, благодаря. Гледали сме този филм.

Очевидно бяха чули за незаконния разпит на Бъргър.

– Майната ти! – просъска Гамбоа, усмихнат през зъби.

– И освен това – продължи Рутледж, – в момента не ни трябва обвинения в незачитане на закона. Искаме да запазим работата си. – Околните се разсмяха. – Нали нямаш нищо против да завършим инструктажа си? За тази вечер планираме арести. Бих те поканил, но не искам да си имаме работа с бърза помощ.

– Да не би да сте намерили някоя бабка, която си прави чай за повишаване на апетита? – отвърна Гамбоа.

– Ти ми кажи само едно. Как така областният прокурор може да обвини някого в убийство, след като главният следовател дори не може да открие трупа?

– Да те вземат дяволите, Рутледж, скапаняк такъв! Не можете ли поне да приличате на полицаи!? – Гамбоа застана до двама млади,

единият с опашка, а другият с тъмни очила и джинси. – Не само приличате на боклуци, а сте си такива.

– Ти ли го казваш? Чувам, че напоследък разследваш убийствата си в разни помийни ями.

Нима бяха научили и за това?

Гамбоа се приближи до Рутледж и впери поглед в очите му. Не за първи път се заяждаха така. Нокс все пак искаше да избегне всякакви неприятности и застана между двамата. Имаха нужда от помощта на отдела за борба с наркотици.

– Знаеш ли, Гамбоа – не преставаше Рутледж, наклонил глава, за да го вижда над рамото на Нокс, – с радост бих те изритал по задника, само че след два часа трябва да сме на улицата.

– Слушайте, сержант Рутледж, съжалявам, че прекъсваме работата ви – опита се Нокс да успокои обстановката. – Дойдохме, за да получим от вас сведения за един човек на име Еди Ромеро.

– Знам, че е мъртъв – отговори Рутледж.

Гамбоа му показва компютърната разпечатка.

– Струва ми се, че е работил за вас. Така ли е?

– Да, използвали сме го няколко пъти. За следене на пласъори и всичко останало. – Както повечето ченгета от службите за борба с наркотиците, Рутледж също изпитваше параноичен страх от скандалите.

Всички знаеха, че в този бизнес се въртят много пари и борещите се с него бяха най-силно изложени на изкушението да се корумпират. – Някакъв проблем ли има?

– О, не – отговори Нокс. – Според документите, той е бил арестуван миналия месец за притежание на наркотици. За вас ли работеше?

– Да, преди да го очистят.

– Каква точно беше задачата му?

– Както на всички останали. Трябваше да ни информира за контактите си. Този път се среща с някакъв тип на име Шаба Сейнт Джеймс.

– О-хо-о! – възкликна Гамбоа и показа на Нокс разпечатката. – Виждаш ли? Шаба Сейнт Джеймс е бил на покрива на затвора, когато Бъргър е очистен.

– Боже! Трябва веднага да го разпитаем!

– Малко е късно, умнико. Адвокатът му го е измъкнал под гаранция – Гамбоа посочи надписа до името. – Освен това никак не бързам да го пипна.

– Защо?

– Искам известно време да го наблюдаваме. Да видим с кого се

среща.

Този тип е само изпълнител. Трябва да разберем кой е мозъкът зад всичко това.

Нокс кимна.

– И Ромеро трябваше да му заложи клопка? – попита Гамбоа.

– Не. Искахме да устроим нещо такова, но Ромеро категорично отказа да участва. Страхуваше се.

– Може би това е в основата на всичко – каза Нокс. – Сейнт Джеймс е заподозрял, че Ромеро се кани да му изиграе мръсен номер и го е ликвидирал.

– Може би – кимна Рутледж, – само че не е имал основание да мисли, че работи за нас, защото не работеше. Нали се отказа? Освен това, защо ще убива адвокатата? Само би си навлякъл неприятности.

– Точно така – съгласи се Гамбоа. – И защо му е било да убива Бъргър?

Не, тук играта е по-голяма, не става дума само за леке, което се е уплашило да не го натопят. – Той млъкна за миг и се обърна към Нокс.

– Чакай малко, колежанино! Барет не ти ли каза, че пред „Медтек“ е стрелял едър негрър, комбина с Ромеро?

Нокс кимна.

– Тогава ще наблюдаваме кучият син известно време. Да видим какво е намислил.

След като атмосферата се поуспокои, Нокс попита:

– Сержант, възможно ли е момчетата ви да следят известно време какво става по улиците? Може да ни помогнат да открием Сейнт Джеймс.

Рутледж кимна.

– Ще наредя. Що се отнася до Сейнт Джеймс, бърлогата му е в увеселителния парк в Хънтингтън.

– Знам го този парк – отвърна Нокс. – Благодаря. Всички сведения, които можете да ни дадете, ще ни бъдат от полза.

– Да – подхвърли Гамбоа на излизане, – ако им остане време между дозите кокаин.

– Ще направим всичко за теб, Гамбоа – извика Рутледж в отговор. – Ако чуя нещо, ще ти се обадя в антисептичната яма.

Стаята се разтресе от смях. Нокс хвана шефа си за ръкава и го избута през вратата, преди да успее да отговори.

Глава дваисет и трета

След Сан Франциско късметът изневери на Макдъф. Прекара два дни в Лас Вегас, от казино в казино, но не попадна на нищо. Не се бе прибирал у дома повече от седмица и вече се канеше да си тръгва. Първо, обаче, искаше да се нахрани като човек и да се наспи, а нямаше пари нито за едното, нито за другото.

Подкара наетата кола към казино „Дезърт Сандс“. То бе едно от по-старите заведения и неоновата му реклама не блестеше така ярко, както на „Фламинго“ или „Съркъс-съркъс“. Келнерките не бяха така млади и изкусителни, както в „Рио“, тапицерията на мебелите бе протрита. Тук не идваха арабски величия, за да играят бакара. Всъщност, в казиното никой не играеше бакара – по-голямата площ беше заета от автомати, работещи с по четвърт долар, пред които с часове висяха възрастни дами със синкави коси, докато шофьорите им се чудеха какво да правят отвън на паркинга.

Мак бе срещнал жена си Труд в „Сизърс Палас“. Една вечер бяха дошли тук с колеги и нарушавайки всички възможни закони, пръскаха пари, като че ли бяха търговци на наркотици. Когато погледите им се срещнаха, сякаш настъпи химическа реакция. След последното й представление, той я изчака пред казиното и отидоха заедно да пийнат нещо. Веднага след това я заведе в стаята си и на сутринта се събуди в прегръдките ѝ.

Онова бяха добрите дни. Тогава имаше Труд и много пари. Когато не беше на работа, сядаше в розовия си кадилак и подкарваше към Вегас със сто и шейсет, като показваше служебната си карта на пътните патрули, ако го спряха, и отново политаше напред, към красивата руса танцьорка, която го очакваше, за да прекарат цялата нощ заедно.

Животът тогава бе хубав. Вървеше му и на игралните маси. В продължение на три години имаше чувството, че не стъпва по земята.

Сега всичко това му се струваше сън. Нямаше работа, нямаше я Труд, нямаше пари. Вече не можеше да си позволи да закуси дори в „Дезърт Сандс“. Единственото хубаво нещо на заведението беше шефът му Пит Тързуилигър – бивш полицай, с когото Мак бе работил около две години.

Тързуилигър понякога го уреждаше с безплатна храна, а ако нямаше клиенти, и с място за спане.

Когато Мак влезе, видя бившия си колега в средата на игралната зала да гледа през рамото на едно от крупнетата. Косата му беше боядисана в гарвановочерен цвят и имаше бакенбарди като на Елвис Пресли. И също като Елвис бе прибавил към теглото си двайсетина килограма, но не искаше да го признае пред себе си. Все още носеше ризи със стария размер, така че шкембето му заплашваше да скъса копчетата им.

– Търуилигър! – повика го Мак, когато се приближи.

– Ей, Мак! Стари кучи сине! – извика Пит искрено зарадван, че го вижда. Той вече не държеше на никого – след двайсет и две години в полицията и още няколко в Лас Вегас, за него всички бяха задници, изчакващи удобен момент да се изсерат на главата му. Пазеше добри чувства единствено към старите колеги като Мак.

– Как е Труди? – попита той и го тупна по рамото.

– Зарязах я тая кучка – отвърна Мак.

– Значи най-накрая хубавицата взе че си вдигна чукалата, а?

Мак се усмихна кисело. По-лесно би могъл да излъже Бог, отколкото Търуилигър.

– Какво ти отмъкна?

– Всичко.

– Сигурен бях, че ще стане така, още онази вечер, като се срещнахте.

Знаех си, че ще забие боядисаните си нокти в теб и ще те измуче. Още тогава можеше да й припишеш къщата и колата и да си спестиш поне времето и нервите. Само това ти е останало, нали?

Мак се усмихна, изпълнен със спомени.

– Боже мой! Я се погледни! Обрали са те до шушка и пак гледаш по същия начин, като си мислиш за нея! – Пит поклати глава. – Е, какво те води насам?

– По работа съм.

– По работа? Да не си станал търговски пътник или нещо такова?

– Частен детектив.

– Гръм и мълния! Частен детектив, а? Защо не изнасилиш баба си, за да си сигурен, че си стигнал до самото дъно?

– Какво друго мога да правя? – сви рамене Мак. – Да стана младши служител в някоя фирма?

– Е, да. Бих ти намерил някоя работа тук, само че ако разберат, че са те пипнали с изцапани ръце в полицията, ще изхвърлят и двама ни.

– Благодаря ти, но няма нужда. Добре съм и така.

– Виждам – Търуилигър и сложи ръка на рамото му. – Гладен ли

си?

Разбира се, че си. Иначе нямаше да се отбиеш да ме видиш, нали? – Той се засмя, извади от джоба си зелена карта и му я подаде крадешком, сякаш беше пакетче кокаин. – Ето ти един талон за храна. Отиди да хапнеш, а аз ще ти уредя стая в хотела. Какво ще кажеш? Имам две мадами, с които си струва да се запознаеш. Свършвам работа в девет или десет. Ще се отбия да те взема, ще пийнем по нещо и ще потанцуваме.

– Ей, не мога да танцувам – възрази Мак и тръгна към бюфета.

Щом взе таблата и започна да я плъзга по поставката от неръждаема стомана, го обзе старото чувство. Наистина „Дезърт Сандс“ не беше „Мираж“ с черния хайвер и руската водка, но пък и кой даваше пет пари за такива боклуци? Тук предлагаха какво ли не – всякакви салати, супи, печени меса, деликатеси, десерти, порциите бяха огромни. Мак взе две препълнени чинии и панерче с хляб и седна на маса, откъдето можеше да наблюдава играещите. Наистина не беше „Мираж“, но дяволски му приличаше на земен рай.

Когато премина към десерта, към него се приближи едно пиколо и каза:

– Мистър Търуилигър ме изпрати да ви дам ключа от стаята, сър.

Пожелавам ви приятно прекарване в „Дезърт Сандс“. Да кача ли багажа ви горе?

– Не, благодаря.

– Както желаете, сър.

След като приключи с вечерята, Мак отиде до колата, взе сака си и се качи на последния етаж. Отвори вратата на стая 810 и пред очите му се разкри ослепителна панорама на Лас Вегас. Слънцето току-що бе залязло и неоновите реклами вече блестяха ярко на фона на вечерното небе.

Спря на прага стъписан. Трябваше му малко време, докато осъзнае, че са му дали апартамент. Беше очаквал да влезе в малка, предизвикваща клаустрофобия стаичка, предназначена само за спане.

Апартаментът беше огромен. Продължаваше напред десет метра, след това имаше стъпало и още десет метра равен под, който стигаше до панорамния прозорец, заемащ цялата стена. Пред самия прозорец имаше бар от тиково дърво, зареден с десетки бутилки алкохол. Сякаш управата изразходваше за напитки цялата сума, която получаваше за апартамента на вечер. Канапетата бяха големи и меки, навсякъде се виждаха стъклени масички, красиви вази и изкуствени цветя.

Мак пусна сака си на пода и бавно отиде до прозореца. Отвори

плъзгащата се врата, излезе на терасата и се вгледа в блестящите светлини на града. Пред осветената мраморна фасада на „Мираж“, на отсрещната страна на улицата, се виждаше върволица скъпи коли, около които се суетяха пиколите.

Той влезе вътре и си наля голяма чаша дванайсетгодишно уиски. Леглото в спалнята беше цял декар, застлан с ален плюш. По стените висяха картини, изобразяващи голи жени с огромни гърди. Банята беше по-голяма от целия му апартамент в Капистрано и всичко в нея – стените, пода, тавана, умивалниците в форма на мида, римската вана с релефи на нимфи – беше от имитация на мрамор. Дори и тоалетната чиния беше от същия материал. Капакът бе обвит с кадифе, а отпред имаше зелено килимче.

Остави чашата на рафта над умивалника, съблече се и застана под душа, за да освежи изтощените си рамене на силната струя. Отново се почувства като Цезар. Така го наричаше Труди. Спомни си как влизаше под душа с него, докосването до гърдите ѝ, които му се струваха като коприна. Тогава правеха любов във ваната, поливах се с шампанско и се смееха, а топлата вода продължаваше да облива телата им.

Търуилигър се обади в осем и каза, че в десет ще дойде с две момичета. Мак седна на терасата и изпи половината бутилка уиски, потънал в спомени за старото време.

Пит се появи с момичетата в единайсет. Едната беше негърка, с много тъмна кожа и рижа перука. Беше копие на проститутката от летището, която Търуилигър чукаше безплатно, когато беше полицай. Другата беше за Мак и Пит внимателно я избута към него.

– Мисля, че ще се разберете с Кенди – подхвърли той и се засмя.

Кенди донякъде напомняше Труди, но беше много по-млада, косата ѝ бе по-руса, а гърдите – по-големи. Мак почувства бодване под лъжичката.

Кенди го прегърна през кръста и му се стори, че наистина е попаднал в рая. Не искаше да си отиде оттук.

Когато Мак се събуди на следващата сутрин и влезе във всекидневната, завари там Пит. Снощното уиски биеше барабани в главата му. Кенди все още спеше и нямаше да се събуди до два-три часа следобед, а той трябваше да се прибира в Лос Анджелис.

– Мак – каза Търуилигър. Той беше от хората, които се будят с първите слънчеви лъчи. Мак имаше нужда от няколко кафета или чаша водка с доматен сос, преди да стане достатъчно цивилизован, за да води

разговори. – Тези снимки ли показваше на Кенди снощи?

Пит бе свеж като новородено. Гледаше извадените на масата документи.

– Да. Предполага се, че изчезналото момиче проституира, затова е реших, че Кенди може да го познава.

Мак си наля чаша кафе и се стовари върху канапето до него.

– Познавам този тип! – заяви изведнъж Теруилигър.

Мак се вгледа в снимката и си даде сметка, че има предвид Чад.

– Разбира се, че го познаваш. Публикуваха снимката му във всички вестници.

– Не, не от вестниците. Беше в нашия хотел две седмици. Затова го помня. Никой не остава тук повече от два-три дни. Човек не идва в шибаната пустиня, за да се пече на слънце.

– Сам ли беше? – попита Мак и бързо се отърси от дрямката.

– С някаква жена.

Посочи Робин.

– Тази ли?

– Не.

– По дяволите! – изръмжа Мак сякаш на себе си. – Значи Къртис е имал още една мадама.

Замисли се. Ако Чад е мамел Робин, нещата ставаха още по-заплетени.

– Не, освен ако не е геронтофил – добави Теруилигър.

– Какво е това?

– Човек, който си пада по старци. Жената беше най-малко на шейсет и пет, седемдесет.

– Не разбирам.

– Какво има да разбираш? Млад тип идва в хотел за комарджии в Лас Вегас с баба си, остава две седмици и не припарва до игралната зала.

– Пит се засмя. – Май клиентът ти не е казал цялата истина, само истината и нищо друго, освен истината, а?

– Така е.

– Сещам се кой може да ти помогне. Фелипе, един от нашите шофьори.

Трябва да дойде на работа след един час. Той го взеше насам-натам за сто долара на ден. Баровците ги наемат, защото знаят къде са най-добрите места.

След още литър кафе Мак, слезе долу, за да поговори с шофьора.

Фелипе беше нисък кубинец с невероятно тесни панталони и лъскаше сребристия си континентал пред хотела.

– Фелипе?

Кубинецът не каза нищо. Вдигна поглед към натрапника, прецени, че е ченге и продължи да лъска колата.

Мак знаеше как да го накара да се разприказва. Бръкна в джоба си и остави петдесет долара на калника. Фелипе не реагира и се наложи да остави още петдесет. Шофьорът ги взе и ги мушна в джоба си.

– Какво искаш да знаеш? – попита той.

– Познаваш ли този тип? – Показа му снимката на Робин и Чад.

Кубинецът я разгледа внимателно и заговори съвсем делово:

– Беше тук в началото на октомври. С баба си, предполагам. Не я чукаше, сигурен съм. Или имаха някакъв бизнес или бяха роднини, а може би и двете. Но никакъв секс.

– Тързуилигър каза, че си ги возил из града?

– Точно така. Това е най-интересното. Искаш ли да го чуеш?

Мак се намръщи и извади още две по десет.

– По-интересно е от това.

– За тия пари трябва да е повече от Енциклопедия британика – изръмжа Мак и извади още двацет.

– Обикновено оставям клиентите пред някое казино и ги чакам да излязат. После отиваме в друго. От казино в казино, нали?

– Да – кимна Мак. – Това не струва четирийсет долара.

Кубинецът вдигна очи към небето.

– Но тези двамата ходеха по банките.

– Банки? Не разбирам.

– Не знам точно какво правеха вътре, но мога да ти кажа, че старата дама имаше една чанта пари. Веднъж се обърнах назад и ги видях.

– Заедно ли влизаха в банките?

– Не. Само бабата. Той чакаше в колата.

– До кои банки ходиха?

– Това е отделен въпрос – ухили се шофьорът.

– Дявол да го вземе, да не събираш пари за пенсия?

– Нали живеем в ерата на информацията? Ако искаш да си осведомен, ще трябва да си платиш.

Мак извади още двацет.

– „Ларедо“, „Невада Нашънъл“ и още една. Не мога да се сетя в момента, но ще ти я кажа малко по-късно.

– Ще ми струва ли още нещо?

Фелипе го изглежда укоризнено и каза:

– Аз не съм алчен, човече! Ще ти я снеса без пари!

Глава двадесет и четвърта

Обвинителната стратегия на Лоуънстайн беше проста – за да убеди съдебните заседатели, че Робин Пенроуз е мъртва, той привика пред тях четирийсет и двама нейни приятели, близки и колеги, които бяха поддържали редовно връзка с нея, преди хлапетата да присъстват на побоя на плажа. Всички те потвърдиха, че не са я виждали оттогава.

Когато прокурорът изрови някакъв неин братовчед, който не я бе виждал от три години, съдията се намеси:

– Мистър Лоуънстайн, мисля, че добре опознахме роднините на Робин Пенроуз. Предлагам да преминете към другите свидетели.

– Да, ваша светлост – кимна Лоуънстайн и призова първия от деветнайсетте пътни полицаи, дванайсетте шерифа от Ориндж Каунти и осемте патрула от плажа в Нюпорт, които бяха дежурили след изчезването на Робин. На всички тях той зададе един и същи въпрос:

– Виждали ли сте изчезналото момиче? Ако не сте, познавате ли някой, който го е виждал?

Те отговаряха отрицателно, както се и очакваше, а Лоуънстайн промърморваше дълбокомислено: „Разбирам“ и вперваше многозначителен поглед в съдебните заседатели.

Независимо от всичко, Шон трябваше да преглътне неизбежната лавина от аморфни, неконкретни показания. Момичето бе изчезнало и никой не го бе виждал от нощта, когато Чад го бе качил, в безсъзнание, на колата, от която по-късно се бе опитал да се отърве. Не беше в състояние нито да възрази, нито да обори твърденията им, нямаше как да накара съдебните заседатели да започнат да си задават въпроси. Целият този поток косвени доказателства, с които обвинението заливаше съда ден след ден, час след час, просто скъсяваше живота на клиента му.

Когато най-накрая Лоуънстайн призова полицаи чак от Сан Диего, Маклин отново го спря.

Едва на осмия ден прокурорът призова на свидетелската банка Том Гамбоа. Сержантът се появи с тъмнокафяво сако от тунд и светлокафяви панталони, от друг костюм. Откакто бе купил сако, което вече се пукаше по шевовете, преди осем години, бе сменил доста чифтове панталони. Положи клетва и зае обичайната си прегърбена поза.

В продължение на няколко часа той описа мерките, предприети от полицията за издирването на Робин Пенроуз в щата и в цялата страна.

– Влязохте ли във връзка с някои градски или областни морги, за да установите дали не е постъпвала Робин Пенроуз или приличаща на нея жена?

– Да – отговори Гамбоа. – Свързахме се с всички подобни институции в щата Калифорния и останалите щати. Това ни отне повече от седмица и навсякъде получихме отрицателен отговор. Никъде нямаше лице на име Робин Пенроуз или жена, отговаряща на описанието ѝ.

– Какво е това описание? – попита Лоуънстайн.

– Жена на двайсет и седем години, висока един и седемдесет, петдесет и осем килограма, руса коса, кръвна група А положителна. Попаднахме на няколко, които отговаряха на тези данни, но сравняването на зъбите категорично показа, че става дума за други лица.

Лоуънстайн се приближи до свидетелската банка и попита:

– Сержант, проверихте ли дали Робин Пенроуз е подновявала или подменяла шофьорската си книжка след датата на изчезването си?

– Да, проверихме. Свързахме се със съответните служби във всеки щат.

Не е лош актьор, помисли си Шон. Речитираше репетираните си показания така, сякаш всеки следващ въпрос го изненадваше.

– Освен това почти всеки ден проверяваме дали това не е станало в Калифорния.

– И какъв е резултатът?

– Отрицателен. В нито един от петдесетте щата не е издавана шофьорска книжка на името на Робин Пенроуз в уречения период.

Лоуънстайн повдигна вежди, сякаш го чуваше за първи път.

– Споменахте, че проверявате в Калифорния почти ежедневно?

– Да. Последните данни получих днес следобед, преди да се явя в съда.

Мога да ги покажа, ако желаете – каза Гамбоа и посегна към папката пред себе си.

– Мисля, че това би било съществено за съдебните заседатели.

По-нататък Гамбоа обясни, че е разговарял с най-близките приятели и роднини на Робин, и че се е свързал с всички болници в щата. Положи невероятни усилия да убеди съда, че от Робин Пенроуз не е останала и следа. Когато прокурорът приключи с разпита на свидетеля, вече бе късно следобед.

Маклин вдигна поглед към Шон и попита:

– Защитата има ли въпроси? Или ще ги оставим за утре?

– Да, ваша светлост, имам въпроси – отговори Шон. – Но тъй като

изслушахме какво е правил сержант Гамбоа почти всяка минута след изчезването на момичето, струва ми се, че ще бъде много кратък.

Маклин се усмихна и показа пожълтелите си от тютюна зъби.

– Слава Богу – кимна той и за първи път някои от съдебните заседатели се разсмяха.

Шон се изправи бавно. Всъщност, не бе чул нищо конкретно, което да се опита да обори в кръстосания разпит, така че да събуди съмнението, от което се нуждаеше. Как можеш да се пребориш със свидетел, който казва какво не е видял? Все пак забеляза една основна слабост във въпросите на обвинението и тя му даваше възможност да се намеси.

– Мистър Гамбоа – започна Шон и се приближи до свидетелската банка, – по същество вие казахте, че сте се свързали с всички тези институции, за да установите дали там знаят нещо за Робин Пенроуз. Оказало се е, че не знаят. Така ли е?

– Да.

– Казахте, че сте се свързали с всички морги? – попита Шон и реши да увеличи темпото. Не искаше да дава време на полицаия да мисли.

– Да.

– С всички болници?

– Да.

– С всички затвори?

– Да.

– И с много други правителствени институции?

– Да.

Шон извади няколко прикрупени с кламер листа и ги размаха пред лицето на Гамбоа.

– Интересно, защо се свързахте с всичките тези морги?

Сержантът се втренчи в него. Усещаше, че Барет му крои нещо, но не можеше да схване какво.

– Исках да разбера, дали там е постъпвала Робин Пенроуз или жена, отговаряща на нейното описание.

– И се оказа, че не е.

Детективът отново се поколеба. Сякаш се намираще пред затворена врата и се боеше да я отвори, защото не знаеше какво има от другата страна.

– Точно така.

– Значи се свързахте с моргите, за да търсите мъртъв човек?

По лицето на Гамбоа заигра едва доловима усмивка.

– Там има само такива.

Шон също се усмихна.

– Не сте влезли във връзка с моргите, за да проверите дали е жива?

– Не – кимна сержантът.

– Значи фактът, че не сте я открили в никоя от моргите, доказва, че тя не е мъртва?

– Доказва, че не е в никоя морга.

Шон вдигна изпълнен с отвращение поглед към Маклин.

– Сержант – обади се съдията, – познавате процедурата. Отговаряйте само с да и не, освен ако не ви питат за повече.

– Благодаря, ваша светлост – кимна Шон и продължи. – Значи, тя би могла да е жива и да не е в никоя от моргите.

Гамбоа не отговори и Маклин го подкани:

– Сержант?

– Да, предполагам – отвърна той с раздражение.

– А когато се свързахте с болниците, които толкова усърдно изброихте с мистър Лоуънстайн, вие искахте да установите дали не е постъпила в някоя от тях болна или ранена, нали?

– Да – каза Гамбоа тихо. Отказа се от борбата. Даде си сметка, че Барет ще спечели. Лоуънстайн му направи знак, че пропадат. Седемдесет и пет свидетели щяха да отидат по дяволите.

– Значи, ако Робин Пенроуз не е била болна или ранена, не сте очаквали да я откриете там, нали?

– Не – кимна Гамбоа и присви очи. Лицето му добиваше любимия на Шон пурпурен цвят.

– А фактът, че Робин Пенроуз през последните няколко месеца не е подавала заявление, че иска да подмени или удължи срока на шофьорската си книжка не означава, че не е жива и не кара колата си някъде в Калифорния, нали?

– Означава, че не е подавала заявление.

– Добре. Ако ви кажа, че и аз не съм подавал заявление и не съм бил глобяван от пътната полиция през последните четири месеца, ще се изненадате ли?

– Работя в полицията от двайсет и шест години. Нищо не може да ме изненада.

– Предполагам – кимна Шон. – Също така предполагам, че не е нещо необикновено човек да не прибягва до услугите на тези служби месеци наред.

– Не знам – изсумтя Гамбоа.

– Да видим тогава какво знаете, мистър Гамбоа. – Шон продължи

да задава въпросите си бързо един след друг. – Фактът, че не сте я открили в нито една морга, означава, че не сте установили със сигурност смъртта ѝ, нали?

– Да.

– Фактът, че не сте я открили в нито една болница, не означава, че не е жива, нали?

– Да.

– Или в някой затвор?

– Да.

– И фактът, че не е имала проблеми с шофьорската си книжка след изчезването си, не значи, че не е жива, нали, сержант Гамбоа?

– Не значи.

– Добре – Шон направи крачка напред. – Позволете ми да ви задам още един въпрос, сержант. Самият вие били ли сте приетан в болница или арестуван през последните четири месеца? Подавали ли сте документи за нова шофьорска книжка? Глобявали ли са ви за неспазване на правилника за движение по пътищата?

Гамбоа не отговори веднага. Сред публиката се понесе шепот. Маклин взе чукчето си и отправи зъл поглед към залата. Настъпи тишина.

– Сержант Гамбоа? – подкани го той.

– Не, не съм – промърмори свидетелят.

– Благодаря, сержант, нямам повече въпроси – кимна Шон, обърна се и се върна на мястото си.

– Добре – каза Маклин и погледна часовника. Беше четири и четирийсет и пет. – Тъй като никой тук не разполага с живот и половина, предлагам да приключим за днес.

Той удари с чукчето и закри заседанието.

Шон се изправи и въздъхна облекчено. Върволицата свидетели, които не бяха виждали Робин от деня на изчезването ѝ, най-накрая свърши.

Идваше ред на очевидците – двете хлапета от плажа и човекът, който е трябвало да отърве клиента му от колата. Те поставяха пред него друг проблем – щяха да свидетелстват, че са видели Чад да извършва подозрителни действия, за които, честно казано, не можеше да намери смислено обяснение. Щеше да се опита да открие пукнатини в тяхната логика, да постави под съмнение обективността им.

Когато излезе от залата, Шон поговори с журналистите и остави фотографите да направят снимки. След това даде интервю за

телевизията. Тези хора трябваше да хранят семействата си, така че правеше всичко възможно, за да им угоди и не грешеше – никой не му се обаждаше у дома, не го спираха на излизане от затвора, не го преследваха по улиците.

Гамбоа го изчака да свърши и се приближи до него.

– Трябва да поговоря с теб – каза той. Гласът му прозвуча едва ли не учтиво, което изненада Шон.

– Да, и аз исках да поговоря с теб. Докъде стигнахте с убийството на Скот?

– Няма нищо ново.

– Как така? – гласът на Шон прокълбна в коридора по-силно, отколкото бе очаквал. – Нали казах на Нокс кой го е убил?

– Казал си му, че Пауърс е причаквал Ромеро – изсумтя Гамбоа.

– И че който е стрелял по пазача на „Медтек“, вероятно е убил Скот и Ромеро.

Гамбоа се намръщи.

– Не можем да сме сигурни.

– Какво искаш, по дяволите?

– Искам да вляза в съда с нещо конкретно, а не по гол задник, така че скапаняците като теб да не могат да ми духнат под опашката! – Гамбоа опря пръст в гърдите му. – Най-напред, умнико, ни е необходим заподозрян. Едри негри, както си казал на Нокс, има поне половин милион.

– Ако не си губеше времето да издирваш несъществуващи трупове, може би досега щеше да си разбрал кой уби Скот – извика Шон. Репортерите се обърнаха към него.

– Искам да знам точно какво ти е казал Бъргър.

– Това е поверително, знаеш много добре. – Може би беше казал на Нокс малко повече, отколкото трябваше, но бе бесен заради зловещата смърт на приятеля си. Гледаше Гамбоа в очите, стиснал в лявата си ръка новото куфарче, което му бе подарила Кари. Вдигна пръст към лицето му и добави: – Бъргър отново е мой клиент.

Сержантът присви очи. Явно Барет все още не бе чул за смъртта на Бъргър. Това щеше да е малкото му отмъщение за случилото се в съдебната зала.

– Слушай, Барет, вече няма смисъл да защитаващ правата на Бъргър. Той е един шибан труп.

Шон изпусна въздуха си, сякаш Гамбоа го бе ударил в корема.

– Какви ги дрънкаш?

– Видях го в хладилник в моргата.

– Боже! Какво се е случило?

– Получил е нож в гърба. По време на разходка върху покрива на затвора.

– Искаш да кажеш, че е бил убит в затвора, пред очите на надзира-телите? Боже мили! – Шон отново крещеше. – Не ти ли идва наум, че това е разчистване на свидетели? Най-напред единия от съучастниците и адвоката му, сега и Бъргър... – Гамбоа впери поглед в него. – И ми казваш, че нямаш представа кой го е направил?

– Разследването продължава – отвърна Гамбоа, както правят поли-цаите, когато не желаят да дават повече сведения.

– Продължава! По дяволите! Тази черна маймуна вилнее на свобода, а ти стоиш с ръце в задника и не правиш нищо!

Гамбоа пъкна носа си пред лицето на Шон и изръмжа тихо:

– Знаем, че името му е Шаба Сейнт Джеймс.

– Не мога да повярвам, Гамбоа! – отвърна Шон саркастично. – Зна-чи си свършил и някаква работа, освен да плуваш в септични ями.

– Върви по дяволите! – изрева Гамбоа.

– След като знаете името му, чудя се колко ли време ще ви е необ-ходимо, докато го заловите?

Гамбоа забеляза, че репортерите се втурват към тях с камери и фо-тоапарати. Шон им хвърли поглед през рамо и каза:

– Предполагам, че аз ще трябва да свърша работата ти.

Той бутна стъклената врата и се отдалечи. Гамбоа я задържа отво-рена и извика след него:

– Не се набърквай в това, Барет!

Но Шон не го чу. Отвори рязко вратата на мерцедеса си и тя из-скърца, защото имаше нужда от смазка. Хвърли куфарчето на седалката и съблече самото си така, че ръкавите се обърнаха наопаки. Вратовръз-ката бе натикал в джоба му.

Омръзна му да чака Гамбоа да арестува убиеца на Скот. Сега и Бър-гър бе мъртъв. Настъпи педала на старата кола и вдигна сто. Знаеше горе-долу как изглежда Шаба и разполагаше с пачка двайсетачки, които бе смятал да даде на Мак. Щеше да ги хвърли на тълпата, да научи къде се крие Шаба, а после да се обади на Гамбоа, за да дотърси дебелия си задник да го прибере.

Подкара на запад, докато стигна брега. Слънцето бе залязло и свет-лините на увеселителния парк блестяха на фона на тъмното небе.

Виенското колело работеше, откъм влакчето на ужасите долитаха

писъци.

Паркира малко по-надолу по улицата, взе куфарчето си и влезе в лунапарка. Започна да разпитва хората със съмнителни физиономии, готов да раздава двайсетачки. След половин час научи, че Шаба Сейнт Джеймс се движи с двуметров суданец на име Хуупс. Надуши пробива, както понякога се изразяваше Мак. По същия начин старите ченгета надушваха мириса на оръжейна смазка, още преди престъпника да извади пистолета си.

Продължи да обикаля наоколо и след още половин час усети на рамото си някаква ръка, колкото ръкавица за бейзбол. Вдигна глава и пред очите му се изпречи корем на мъж. Някъде много нагоре съзря най-черното лице, което някога бе виждал.

– Шаба те търси – каза Хуупс.

– Аз също го търся – отвърна Шон. Почувства страх, но нямаше намерение да се отказва. Последва високия негър до ограденото пространство, където се намираха служебните бараки. Светлините на лунапарка останаха зад тях. Беше тъмно като в рог.

– Ей, миста Барет – разнесе се глас. Хуупс го избута през някаква порта и я препречи с тялото си, за да не може да побегне назад.

– Влизай, влизай, миста Барет! Ха, ха, ха! – Смехът му беше познат.

Островитянинът, който му се обаждаше по телефона. Разбра, че този човек по някакъв начин е свързан и с двата случая.

– Ти ли ми звънеш по телефона за Робин Пенроуз? – попита той.

– Аха – отвърна онзи и излезе от сянката.

Първото нещо, което забеляза, беше широчината на раменете му.

Светлозелените му очи блестяха на лунната светлина. Беше облечен със скъп костюм, а на вратовръзката му имаше ръчна бродерия. Едната му ръка беше скрита отзад, а когато я показа, Шон видя, че в нея стиска голямо мачете.

Даде си сметка как е бил убит Скот. Спомни си как изглеждаше трупът му. Островитянинът забеляза, че гледа острието.

– Харесва ли ти туй мачете? Използваме го за всичко. Отваряме косови орехи, сечем тръстиката, чистим си зъбите... – Той вдигна острието без никакво усилие и го задържа пред ухилената си уста. – Става и да се отървеш от гадинки. Хлебарки, отровни змии... Те са лошите. Пропълзят нощем.

Шон направи крачка назад и се огледа, за да потърси изход. Негърът се усмихна.

– И любопитните бели момчета. И тях не обичаме. Селяните палят

тръстиката по два пъти на година и винаги се намират по един-два трупа. Най-вече на любопитни бели момчета.

Зъбите му отново проблеснаха и изведнъж мачетето просвистя.

Светлините на виенското колело се отразиха за миг в острието му. Шон отстъпи инстинктивно назад и вдигна куфарчето като щит пред гърдите си. Дългият нож го срязва на две и банкнотите, които се посипаха отвътре, за миг приковаха погледа на черния. Той замахна пак и Шон хвърли двете половини в лицето му. Този път острието улучи някакъв дървен стълб до ухото му и се посипаха трески.

Шон се претърколи, изправи се отново на крака и хукна покрай гърба на бараката. Оградата от едната му страна беше висока два метра и в горния ѝ край бе опъната бодлива тел. Хуупс остана на мястото си, Шаба тръгна след него. Шон си събу обувките и ги взе в ръка. Развика се за помощ. Островитянинът спря и се разсмя гръмогласно. После вдигна мачетето нагоре и извика:

– Слушай!

Шон се ослуша и чу писъците от влакчето на ужасите, кръсъците на децата, шумът на тълпата.

Сега в ръцете си държеше само обувките, а те бяха напълно безполезни като средство за защита. Захвърли ги. Оставаше му единствено да се моли.

Шаба напредваше и Шон опря гръб в ламаринената стена на бараката.

Острието просвистя отново и одраска корема му. Ризата му започна да се напоява с кръв. Шаба го гледаше усмихнат.

– Върви на майната си, кучи син! – изрева Шон и в този момент доча Хуупс.

– Изчезвай! – извика той. – Ченгетата!

Шаба отново вдигна мачетето над главата. Изтрещя изстрел. Негърът залитна напред и повлече Шон на земята. След секунда се появи Гамбоа, стиснал пистолета си.

– Линейката идва – извика той. – Ще издържиш ли?

Шон се измъкна изпод туловището на Шаба и пипна корема си.

– Не мисля, че е сериозно. Дали е мъртъв?

– Още не, но ще умре, ако не го сложат на системи колкото се може по-бързо.

– Не го оставяйте да умре. Преди това трябва да ми разкаже някои неща. А ти какво правиш тук?

– Нокс го следеше – отвърна сержантът. – Обади ми се по

радиостанцията веднага, щом се появи ти, за да предизвикаш този задник на дуел.

– Искаш да кажеш, че сте били тук през цялото време? – Шон не можеше да повярва на ушите си.

– От другата страна на паркинга – отговори Гамбоа и посочи с палец зад гърба си.

– И го оставихте да направи това? Защо не го арестувахте веднага?

– Защото няхмахме никакви доказателства и всяко хитро адвокатче като теб щеше да го измъкне след петнайсет минути. Би трябвало да го знаеш.

– Но той едва не ме уби! – извика Шон.

– Стига си скимтял, Барет. Само те одраска. – Гамбоа се ухили. – Все пак искам да ти благодаря, защото сега ще го окошаря за опит за убийство. Така ще го държим в пандиза, докато съберем доказателства за другите неща.

– Да, ако остане жив.

Появи се и Нокс.

– Добре ли си? – попита той.

Шон кимна.

– Линейката пристигна.

– Хвана ли другия? – попита Гамбоа.

– Не. Изплъзна се. Вече знаем къде е бърлогата и ще го пипнем.

Шон мина покрай двамата полицаи, без да каже нищо.

– Какво го прихвана? – попита Нокс, който забеляза, че Шон е без обувки.

– Вкисна се, защото негърът щеше да му разпори корема.

– Аха. Е, това му е наградата, задето си пъха носа, където не трябва.

– Мога да кажа, че това момче има кураж – засмя се Гамбоа. – Знаеше какво стана с Пауърс и Ромеро и въпреки всичко дойде тук само с куфарчето си.

– Да, така е – кимна Нокс. – Или е най-големият глупак под слънцето.

– Може би и двете – поклати глава Гамбоа и потупа партньора си по рамото.

Глава дваисет и пета

След като го превързаха, Шон подкара към дома си. Мак и Кари вече бяха там и го чакаха.

– Какво е станало с теб? – попита уплашено тя, когато видя окървавената му риза.

– Нищо особено – отвърна той и се разкопча, за да им покаже превръзката. – Попаднах на нашия приятел от Ямайка и той се опита да ми разпори корема.

– Островитянинът? – учуди се Мак. – Той ли направи това? Дявол да го вземе, Шон, казах ти, че този човек не е стока!

– Той е убил Скот и Ромеро. Вероятно и Бъргър.

– Бъргър? И него ли? – попита Мак.

Шон кимна.

– И ти му се напъха в ръцете? – възкликна Кари. – Постъпил си глупаво, Шон!

– Как разбра, че е островитянинът? – попита Мак.

– Сам той ми каза.

– Аха. – Мак посочи корема му. – С какво ти направи това?

– С мачете. Както Скот и Ромеро. – Шон поклати глава при мисълта за собствената си глупост. – Гамбоа се появи точно, когато онзи се канеше да доведе нещата докрай.

Кари се отпусна на старото канапе, покри лицето си с ръце и се разрида. Мак я изгледа изненадано.

Шон я прегърна, за да я успокои, а в това време детективът излезе на верандата. Най-накрая Кари се съвзе и отиде в кухнята, а Шон отиде при Мак. Луната беше само на няколко сантиметра над хоризонта.

– Какво откри във Вегас? – попита той.

Мак се обърна.

– За Робин Пенроуз нищо. Но мисля, че има нещо около Чад.

Той му разказа за старата дама и банките.

– Наистина ли е бил Чад? – попита Шон.

– Приятелят ми във Вегас не е детегледачка, а бивше ченге – отвърна Мак. – Сигурен съм, че е бил Чад.

– Кога каза, че е бил там?

– Две или три седмици преди изчезването на Робин. Струва ми се, че нашето момче е наумило нещо и се обзалагам, че е незаконно.

Просто го подушвам. Струва ми се, че трябва да отидеш при него и да го попиташ какво е правил в Лас Вегас с онази баба, която е разнасяла чанта пари от банка в банка.

Шон се вгледа в океана. Тази вечер вълните бяха големи. Изникваха от тъмнината като огромни, надигнали глава чудовища и се разбиваха с грохот на брега. Чад криеше нещо през цялото време и може би то бе свързано с епизода във Вегас.

– Хрумна ми нещо – каза Шон.

– Хубаво. Защото аз нямам никаква идея как да продължа оттук нататък.

Освен ако не накараш Къртис да изплюе камъчето.

Шон поклати глава. Бе увещавал Чад повече от месец, но без никакъв успех.

– Слушай – каза той, – някога имах един клиент, обвинен, че е задигнал осем милиона от фирмата си и избягал от страната. Живял в Чили петнайсет години, преди застрахователната компания да го открие.

– Той улови лакътя на Мак. – И знаеш ли как го намериха?

Мак пусна една бирена оригня.

– Шерлок Холмс се е върнал в бизнеса?

Шон не обърна внимание на шегата му.

– Състариха една негова снимка с помощта на компютър и я разпратиха тук-там. Някой го разпознал.

Мак поклати глава.

– Не разбирам връзката.

– Занеси снимката на Робин на някой от бившите си колеги в полицията и помоли да я състарят с трийсетина години. Можеш ли да го направиш?

– Естествено. Но не схващам защо. Да не искаш да кажеш, че онази баба е била Робин Пенроуз?

– А защо не? Всичко в това дело е толкова объркано, че изобщо не бих се учудил. Ако Чад и Робин са намислили някаква шашма...

Мак се обърна и се облегна на парапета.

– Струва ми се, че оставяш фантазията си да се развихри прекалено, Шон – каза той.

– Робин е била актриса. Играела е роли. Освен това е била гримьорка.

Познава занаята. А и какво ще загубим, ако проверим? Занеси снимката в лабораторията, за да я обработят и се върни във Вегас. Може би някой ще я разпознае.

Мак се намръщи.

– Иди най-напред в казиното на твоя човек, а после и в банките, в които са ходили. Може пък да разберем за какво става дума.

– Всичко изглежда много добре, Шон – каза Мак и заби пръст в гърдите му, – ако се окаже, че Робин е била възрастната дама, ако съставената снимка прилича на нея, ако някои от служителите в банките я разпознаят. Нищо друго ли не ни остава, че да се занимаваме с подобно нещо?

Шон сви рамене.

– Не можем да сме сигурни в нищо. Трябва да свършиш работата, колкото се може по-бързо и да поддържаш непрекъснато връзка с мен, за всеки случай. Струва ми се, че сме близо до края. Ако се наложи да говоря с теб и не те открия в хотела, ще оставя запис на телефонния секретар.

Искам да се обаждаш всеки ден.

– Добре. Няма проблем. Само че пътувах доста време. Ще ми трябват още малко пари.

– Колко? – попита Шон и си припомни двете хиляди, които бе раздал в лунапарка.

– Знам ли? Три-четири хиляди мисля, че ще ме оправят.

– Съвземи се, Мак! Три-четири хиляди! Какво ще правиш с тях?

– Не съм казал, че ще ги изхарча. Само че понякога се налага да се изръсиш с някой и друг долар, ако искаш хората да са откровени с теб.

При това нерядко се оказва, че не знаят нищо интересно. Само че вече си дал парите. Освен това ще имам нужда от прилична храна и място за спане. Много ли ти се вижда? Ще ти върна, каквото остане. – Естествено Мак нямаше такова намерение.

– Знам какво ще направиш, като попаднеш във Вегас – поклати глава Шон. Влезе вътре и след малко се върна с един плик. – Това са последните пари в брой, които имам. Ще трябва да ти свършат работа.

Три хиляди долара в банкноти по двайсет. Не знам как ще накарам Маклин да ми плати и половината на това, което вече изхарчих. И ми върни, каквото ти остане, чу ли?

– Няма проблем – каза Мак, преброи бързо парите и мушна плика във вътрешния джоб на самото си.

– Кога тръгваш? – попита Шон след малко, когато влязоха във всекидневната и Мак си отвори нова бира.

– Дявол да го вземе! Току-що се върнах! Нямам ли право да си поема дъх?

Шон сви рамене.

– Мак, след като си открил всичко това, нима очакваш да не предприемем нищо?

– Добре, добре – поклати глава Мак и взе самото си от канапето. – Ще отида да се преоблека и след един час съм на път. Доволен ли си?

– Благодаря, Мак – Шон го потупа по рамото. – Обади ми се веднага, ако откриеш още нещо.

– Мислиш ли, че си в безопасност тук? – попита Мак от стъпалото. – Тази черна маймуна е само изпълнител. Онзи, който поръчва музиката, все още е на свобода. – Той повдигна вежди. – Накарал е островитянина да пречука всички, свързани с убийството на онзи пазач, а сега ти го свърза и с изчезването на Робин. Мислиш ли, че наистина си го видял в Бейкърсфийлд с момичето?

– Не знам. Не бих се изненадал. Може би ще разберем, след като Гамбоа го разпита. Естествено, не изключвам възможността да е убил и нея.

Мак се наведе към него и каза тихо, за да не чуе Кари:

– Пази се, Барет. Ти също не си недосегаем за куршумите. Можеш да минаваш за супермен само в съдебната зала.

– Да, така е.

– Поне нея дръж настрана. Не бих искал да видя хубавото ѝ лице, надупчено на решето.

Шон не бе помислил за това. Когато побеснееше, загубваше изцяло здравия си разум. Сега, след като вече ближеше рани, се изуми от собствената си глупост. Да се опитва да притисне убиец като Шаба!

Какво, по дяволите, очакваше да се случи след това?

Мак тръгна и Шон затвори вратата зад гърба му.

Кари дойде при него и го прегърна.

– Обещай ми да не правиш повече глупости – каза тя умолително.

– Да не излизам срещу мачете с обикновено куфарче ли? – попита той.

– Точно това имам предвид.

– Обещавам най-тържествено.

След няколко минути Мак влетя през вратата и хвърли на маста фиш за глоба.

– Дявол да го вземе, Барет! Ти и твоята кантора на самия бряг ми струват цяло състояние! Както е тръгнало, ще трябва да дам всичките ти пари за глоби!

– Добре, добре – изръмжа Шон в отговор. – Дай ми това нещо.

– Точно така – кимна Мак. – А защо не се погрижиш и за останалите?

Струва ми се, че някои от тях вече са просрочени.

Той хвърли на масата пачка квитанции с глоби за неправилно паркиране и излезе.

Тази нощ Шон дълго лежа буден в леглото. Кари спеше до него. Далечен ураган край Хавайските острови бе разбунтувал морето и вълните бяха огромни.

Беше на трийсет и три години. Най-напред колежа, после университета, след това направо адвокатската практика. Никога не бе имал време за връзка като тази. Просто беше прекалено зает. Как би могъл да работи средно по четиринайсет часа на ден и да има време за жена и деца? Ако не се броят, разбира се, случайните връзки. Беше нелепо дори да си помисли за брак сега. Може би след три-четири години... Както и без това смяташе. Сега се появи Кари и отговори на много въпроси, за чието съществуване преди това дори не знаеше.

Събудиха се малко преди зазоряване и решиха да се разходят по плажа.

Пясъкът под босите им крака беше студен.

– Чудя се какво общо има този островитянин с всичко това. Робин споменавала ли е за него пред теб?

– Не. Може би е някой от тайфата, с която се е движела в Холивуд.

– Възможно е. А защо този тип реши да убие всички, свързани с делото „Бъргър“?

Продължиха нататък към кея, заслушани в шума на вълните.

– Мислиш ли, че в Бейкърсфийлд наистина си видял Робин? – попита най-накрая Кари.

– Възможно ли е да не е била тя? Онзи се обади по телефона, че е там, аз отидох и наистина я видях.

– Може да е била друга... За да си помислиш, че е Робин. Не забравяй, че никога не си я виждал лице в лице. Разчитах само на снимките. Не можеш да си сигурен, че е била тя.

– Така е.

Видяха как един гларус се спуска с кръсък от небето и каца на една скала. Кари се обърна към него.

– И още нещо... Защо Робин би се впуснала във всичко това, оставяйки Чад да бъде съден за убийство? Не мисля, че е способна на подобно нещо.

– Може би си права за тази Робин, която познаваш от дете. Но онази, за която ми разказа Грегъри Поуп, според мен е напълно способна.

– Онова влечуго не ти вдъхва доверие, нали? Не бих се изненадала, ако и той е забъркан в тази история.

Шон поклати глава.

– Не мисля, Кари. Наистина, нищо не би ме изненадало, но ми се стори, че Поуп искрено я е обичал, колкото и да е смахнат.

Кари се приближи до него, за да се предпази от вятъра, който ставаше все по-силен.

– И така, докъде стигнахме? – попита тя.

– За нас не знам – отвърна Шон. – Но знам, че Робин сериозно е затънала в неприятности. Ако все още е жива, струва ми се, че много скоро може и да умре. Всички, които са имали вземане-даване с Шаба, засега завършват в моргата.

Кари потрепери.

– А какво е общото между тях? Каква е връзката между Робин и смъртта на Бъргър?

– Не знам. – Шон спря и се обърна към нея. В сутрешния полудрач му се видя много красива. – Може пък наистина в Бейкърсфийлд да не са били Шаба и Робин, а някои други.

– Но не вярваш в това?

– Не вярвам. Ала не ми се мисли за другата възможност.

Разхождаха се близо час. Никое дело досега не го бе обърквало и изтощавало толкова. Съмняваше се във всичко и всички, включително и в собствените си възможности. Прегърна Кари през кръста и тръгна назад към къщата. Мълчаха. На небето бяха надвиснали черни облаци.

Вълните бяха големи и яростни, чайките се криеха от вятъра.

Шон спря, обърна се към Кари и тя му се усмихна. Целуна я и за миг лицето ѝ го защити от хапещия вятър. Знаеше, че е достатъчно да я прегърне, за да забрави всички неприятности. Сред бурята от съмнения, неувереност и подозрения, единственото нещо, в което бе сигурен, беше тя.

Глава двайсет и шеста

Лоуънстайн скоро щеше да призове на свидетелската банка клиента му.

Преди това смяташе да разпита хлапетата, Тод и Никол, които бяха видели Чад Къртис да бие Робин на плажа и Франк Джонсън, който твърдеше, че се отгървал от колата по молба на Чад. Ако някъде в Америка се намереше адвокат, който да изтълкува това показание в полза на Къртис, Лоуънстайн би искал да разбере що за човек е. Най-накрая, като съкрушителен удар, пред съда трябваше да се яви разплаканата майка на Робин, за да видят съдебните заседатели, че изчезналата е била нечия дъщеря, че майка ѝ плаче за нея всяка нощ и проклена деня, в който е чула името Чад Къртис.

– Повикайте Тод Грант – обяви Лоуънстайн.

– Тод Грант – разнесе се гласът на съдебния пристав.

– Тук! – извика хлапето, като че ли беше на вечерна проверка и бързо стана от мястото си на втория ред, където седеше до майка си. Беше облечен както и тогава на плажа. Извини се на тримата души, пред чиито места трябваше да мине, за да стигне до средната пътека и се отпрати към свидетелската банка. Цялото му тяло трепереше.

Лоуънстайн отново носеше изпоцапана двестадоларова вратовръзка, но на тази се виждаха голи момченца и момиченца в древногръцки стил.

Застана пред Тод и започна да го разпитва бавно и обстойно, за да даде възможност на момчето да опише с колкото се може повече подробности състоянието, в което му се е сторило, че е жертвата, когато я е видял от спасителната кула на плажа.

– Помислих, че е мъртва – каза Тод най-накрая.

– Благодаря, нямам повече въпроси – кимна прокурорът и седна на мястото си.

Тод се огледа безпомощно и вдигна очи към съдията, сякаш очакваше някакъв знак какво да прави. Шон се изправи, за да започне кръстосания разпит и веднага привлече вниманието му. Плахият, объркан вид на хлапето го тревожеше – не приличаше на наглите малолетни престъпници от бандите. Говореше искрено, нямаше причина да лъже и съдебните заседатели си даваха сметка за това. Единствената му надежда бе да се опита да покаже, че може би се е заблудило. Трябваше да пипа

много внимателно. Тод беше прилично момче и сигурно напомняше на заседателите за собствените им деца – ако се нахвърлеше върху него прекалено грубо, щеше да се превърне в инквизитор, който тормози едно беззащитно хлапе, призовано да изпълни гражданския си дълг.

Часовникът на стената показваше 3, 30.

– Мистър Грант... – започна Шон и се приближи до свидетелската банка, – или може би предпочитате да ви наричам Тод?

– Предпочитам Тод – кимна хлапето. Беше твърде нервно, за да не се усмихне на мисълта, че могат да го наричат „мистър“.

– Добре, Тод – продължи Шон дружелюбно, – ти каза, че си помислил онази жена за мъртва, нали?

– Да.

– На колко години си, синко?

– Почти на седемнайсет. Ще ги навърша другия месец.

– И си ученик?

– Да.

– Но още не си завършил медицинско образование? – Шон се усмихна.

Тод също се усмихна, ала не каза нищо. Маклин се наведе напред и го подкани:

– Синко, трябва да отговаряш на всички въпроси, дори и да ти се струват смешни.

По тона Шон разбра, че Тод е симпатичен дори и на съдията.

– Съжалявам... Все още съм само в гимназията.

– Всичко е наред – продължи Шон. – Само се питах по какво съдиш, че жената е била мъртва, след като не си учил медицина?

Въпросът бе уместен и съдебните заседатели наостриха уши. Засега нещата се развиваха добре, но трябваше да внимава. В никакъв случай не биваше да допуска хлапето да се разскимти и разтръшка от объркване, защото щеше да постигне обратен на търсения ефект. Съдът нямаше да чуе нищо. Малко хора биха изтърпели равнодушно някакъв си надут адвокат да тормози беззащитно дете.

– Как разбра, че е мъртва? – повтори въпроса си Шон.

Тод се смути.

– Ами... Н-н-не знам... Тя... не мърдаше.

– Човек не мърда и когато спи или е припаднал.

– Така е... да.

Не пося да го притисне повече, за да не го извади от релсите. Бе постигнал най-важното – да покаже, че когато става дума за трупове,

Тод не разбира нищо. Време беше да продължи нататък.

– Искам да ни кажеш дали имаше нещо необичайно в походката ѝ, когато я видя да приближава преди това?

– Май нямаше нищо – отвърна Тод.

– Аха – кимна Шон. Явно малкият беше забравил какво бе говорил в полицията. В писмените си показания твърдеше, че жената му се е сторила пиана. Подобни неща се случваха нередко. – Тод, трябва да знаеш, че е много важно да си сигурен във всички подробности, за които ни осведомяваш.

– Да, сър – поклати Тод глава енергично.

– Давам си сметка, че от онази вечер е минало доста време, така че ще ти помогна да си припомниш някои неща. Съгласен?

– Разбира се.

Шон отиде до масата си, взе писмените показания на Тод и ги остави пред момчето. То изтри потните си длани в панталоните и ги пое.

– Това са писмените ти показания пред полицията. Моля те да прочетеш наум втория абзац на трета страница.

Тод разгърна листата и зачете. Устните му мърдаха и сочеше редовете с пръст. След малко свърши, вдигна глава и каза:

– Готово.

– Добре – кимна Шон и взе листата от ръцете му. – Сега припомни ли си как ходеше жената онази вечер?

– Да, сър – каза Тод и поклати глава. – Малко залиташе, струва ми се.

Шон искаше да чуе нещо по-определено и му подсказа:

– Виждал ли си някои от приятелите ти да ходят така?

Лицето на Тод просветна. Най-накрая стана дума за нещо познато.

– Разбира се. Като се насвяткат...

– Като се насвяткат? – повтори Шон и погледна към съдебните заседатели с повдигнати вежди, сякаш никой не знаеше за какво говори момчето. Един от мъжете зад преграда изсумтя саркастично.

– Да, като се напият.

– Разбирам. Значи можем ли да кажем, че жената ти се е сторила пиана?

– Разбира се.

– Имаше ли още нещо, което да те кара да мислиш, че е пиана? – попита Шон.

– Не. Всъщност, не ни беше пред очите толкова дълго.

- Спомена, че си видял Къртис да я носи.
 - Да? – отвърна момчето с учудване.
 - Имаше ли нещо в състоянието ѝ тогава, което да те кара да мислиш, че е била пияна?
 - Не. Тогава я помислих за умряла – отвърна Тод.
- Шон изтръпна. Последното нещо, което искаше да се споменава в съда, бе думата „умряла“. Веднага зададе следващия си въпрос:
- Каза, че си виждал пияни хора, вярно ли е?
 - Разбира се. Много пъти.
 - А виждал ли си починали хора?
 - Разбира се – отговори той веднага и млъкна. Личеше си, че се замисли. – Да, разбирам какво искате да кажете. Че е била в безсъзнание.
- Тод се поколеба отново. – Всъщност, точно това казах на Никол онази вечер.

Пред Шон се отвори огромна врата и той мина през нея.

– Казал си на Никол Хардман, момичето, което е било с теб онази вечер на плажа – той погледна съдебните заседатели многозначително, – че жената е в безсъзнание?

– Да – отговори Тод, доволен, че може да му угоди.

Шон забеляза как Лоуънстайн навежда отвратено глава. Никой не може да е сигурен как точно ще се държи едно дете пред съда. Те са непредсказуеми като диви животни – тъкмо си мислиш, както в цирка, че ще прескочат през запаления обръч, а те се обръщат срещу теб и те изяждат на една хапка. Шон се усмихна на прокурора и продължи:

- Спомена, че не си ги наблюдавал дълго време, така ли е?
- Само, когато бяха под кулата.
- Имаше ли достатъчно светлина?
- Да. Имаше електрическа крушка.

Шон се отдалечи и се подпря небрежно на преградата пред съдебните заседатели. Беше дошъл моментът да разголи момчето, но не трябваше да го прави грубо. Превърна се в един от съдебните заседатели, в човек, който само търси истината.

– Не ни разказа защо си отишъл на спасителната кула с Никол – изгледа го Шон и му се усмихна. Тод също му се усмихна. Сякаш бяха приятели, които си говорят за момичета.

- Ами... ние... знаете, приказвахме си... такива работи.
- Колко време си... приказвахте?
- Към половин час.
- Правихте ли нещо друго?

– Искате да кажете...

– Целувахте ли се, например? – подсказа Шон с глас на изповедник.

– Да, целувахме се.

– Нещо друго?

– Дали съм я пипал?

Залата избухна в смях. Шон се опита да запази лицето си сериозно, но не успя. Съдебният пристав се бе опрял на един шкаф и pistolетът му застырга по повърхността.

Дори и Маклин се смееше, когато удари с чукчето по масата, за да въведе ред. Наложил се да отпие доста голяма глътка вода, за да престане.

Шон погледна момчето. От червено лицето му бе станало пепеляво и после пак червено. Преживяваше най-тежкото за един тийнейджър – смущението. Шон се приближи до него със сериозно, делово изражение.

Погледна го в очите и изчака да се поуспокои. След това каза:

– Всъщност ме интересуваше дали сте пили.

Тод погали несъществуващата си брада и промърмори:

– Да... малко бира.

Шон продължи веднага, за да му попречи да мисли за смущението си.

– Значи и двамата сте пили?

– Да.

– Колко?

– Три-четири бири.

– Никол също ли изпи три-четири бири?

– Не. Май изпи две.

– Беше ли се насвяткал, когато видя мъжа и жената под кулата?

– Не.

Шон замълча, изглежда съдебните заседатели и сви рамене учудено.

Показа им, че ще се наложи да попритисне това хлапе, ако иска да му каже истината.

– Изпил си три или четири бири и ти нямаше нищо?

– Е, може би не съм сям нищо. Дребна работа. Татко ми позволява да пия бира вкъщи. – Тод изобщо не си даде сметка, че току-що публично обвини баща си в извършване на престъпление. Мъчеше се да се оправдае, да се измъкне от възможното наказание. – Издържам на бира доста добре.

– С чия кола отидохте до плажа?

– Моята.

– Кой я кара на отиване?

– Аз.

– А на връщане?

Момчето се поколеба и извърна лице. Разбра, че се е хванало в капана.

Родителите му седяха сред публиката и нямаше да му се размине.

Никаква кола поне месец.

– Отговори на въпроса, синко – обади се Маклин. Дори и той съчувстваше на Тод.

– Никол – отвърна той най-накрая.

– Защо?

– Не знам. – Все още се мъчеше да отклони острието, което щеше да ореже правото му да кара кола.

– Не беше ли свързано с факта, че си пил твърде много? – настоя Шон.

Тод вдигна отчаяно ръце и се наведе напред.

– Не беше кой знае какво – каза той с изтънял глас. – Можех да карам без проблем, но Никол не искаше да се качи, ако не я оставя да кара тя.

– Благодаря – кимна Шон. – Нямам повече въпроси.

– Мистър Лоуънстайн? – подкани го Маклин. – Искате ли думата?

Прокурорът не си направи труд да стане.

– Не, нямам нищо, ваша светлост.

Тод премина между масите на защитата и обвинението и след това по пътеката между редовете като прокълнат. Баща му излезе след него от съдебната зала с вид на екзекутор.

Шон седна и Чад му се усмихна.

– Това беше добре – каза той.

– Не беше зле – кимна Шон. – Само че после там ще застане момичето, а то не е било пияно.

– Да – отвърна Чад. Лицето му отново посърна.

Глава двайсет и седма

В девет часа на следващата сутрин Мак бутна вратата на Съдърн Невада Нашънъл Банк и влезе. Тъй като Робин очевидно не се бе предствила с истинското си име, трябваше да използва описанието, дадено му от Фелипе и състарената снимка.

Най-напред се приближи до охраната – старец на около седемдесет, с избеляла синя униформа. На ревера му имаше значка с надпис „Охрана“.

– Шерифе – каза Мак, – чудех се дали не мога да ти задам няколко въпроса.

– Не съм шериф – отговори старецът. Под брадичката му имаше ивица сива четина, която бе пропуснал да обръсне. – Едно време бях шериф, но много отдавна. Преди кризата през трийсетте, когато всички останаха без работа.

– Така ли? – попита Мак, като се мъчеше да изглежда впечатлен.

– Да. Нямаха с какво да плащат на шерифите и затова се разпищолиха типове като Дилинджър. – Старецът скръсти ръце на гърдите си и присви очи. – Помня, че между Тоика и Денвър нямаше и сто полицаи. Виждал съм Бони и Клайд... – Той продължи в този дух цяла минута, преди Мак да успее да се намеси. Не посмя да му покаже снимката на Робин.

Докато му разкажеше всичко, което знаеше за фотографията, банката щеше да затвори.

– Къде мога да си открия нова сметка? – попита той бързо, когато старецът млъкна, за да си поеме въздух.

– Нова сметка? Ей, там – посочи той към ограденото с парапет място в дъното.

Жената зад бюрото бе прехвърлила петдесетте, но се опитваше да мине за трийсет и петгодишна. Не успяваше.

– Здравейте, мадам – поздрави Мак. Веднага прецени що за птица е и съжали, че не е взел каубойските си ботуши. – Казвам се Крейг Макдъф.

– Радвам се да се запозная с вас, мистър Макдъф – отговори жената и вдигна поглед към едрия секси мъж. – Аз съм Дарлийн.

– Наричайте ме Мак – каза той и се усмихна.

– Добре, Мак – усмихна се тя в отговор и показа изкуствените си

зъби.

– Искаш да откриеш сметка при нас ли? – попита тя и тежката ѝ златна гривна издрънча върху бюрото.

– Дарлийн, ето какво, ще съм ти благодарен, ако ми отговориш на няколко въпроса. – Опитваше се да не прозвучи съвсем като Джони Кеш, но все пак тя разбра, че е от простолюдието.

– За банката ли?

– Горедолу. Имам снимка на една жена, която търся и искам да ми кажеш коя е тя.

– Клиентка на банката? – Дарлийн направи физиономия.

– Може би – кимна Мак. Беше дошъл моментът наистина да се направи на актьор.

– Съжалявам, мистър Макдъф – поклати глава жената, – но не ми е позволено да давам информация за клиентите ни.

– Дарлийн – настоя той, – просто искам да знам дали тази жена е имала работа с вашата банка.

– Точно това нямам право да съобщавам. Клиентите ни разчитат на нашата дискретност.

Мак извади състарената снимка на Робин и я улови така, че служителката да може да я види. Засега му стигаше да разбере дали я познава, без да му казва името ѝ. По изражението на лицето ѝ разбра, че знае нещо. Ако жената от снимката не беше клиентка на банката, Дарлийн нямаше да наруши никакви правила, ако му кажеше, че не я виждала, но ако я познаваше, тогава трябваше да я накара да изплюе камъчето.

Мак опря големите си ръце на бюрото и я изгледа като набито куче.

– Не можеш ли да направиш изключение?

– Съжалявам.

Той пое дълбоко въздух. Трябваше да направи всичко възможно, за да отвори тази стара чанта.

– Слушай, скъпа, можеш ли да пазиш тайна?

Дарлийн се изчерви заради близостта на едрото му тяло – Ами, колкото всички останали – отвърна тя и се изкиска като ученичка.

– Искам да ти покажа нещо – продължи Мак и бръкна във вътрешния си джоб. – Не бях честен докрай с теб, Дарлийн. Аз съм сержант Макдъф от Лос Анджелес. – Той отвори портфейла си и ѝ показа старата си полицейска значка.

– Разбирам – каза тя, но Мак виждаше, че не разбира. Точно това му трябваше. Импровизираше.

– Няма да те лъжа – той се наведе на сантиметри от лицето ѝ и

продължи шепнешком. – Тук би трябвало да съм на почивка. Миналия месец прекарах инфаркт... доста тежък... Не трябва дори да мисля за работата поне още два месеца...

– Аха – кимна тя. Опитваше се да разбере накъде бие този страховтен тип и се вгледа в сините му очи.

– С две думи, работя в отдел „Убийства“ и от месеци издирвам една заподозряна. Всъщност заради нея получих инфаркта. Работех по осемнайсет часа на ден...

– Мислиш, че е убила някого? – прошепна Дарлийн и се огледа. Шефката ѝ не гледаше към тях.

– Не просто някого – отговори Мак зловещо. – Чувала ли си за случая „Кросби“? Преди шест месеца пресата прогърмя за него.

– Не, не мисля – поклати глава Дарлийн.

– Имаш късмет. Работа в полицията от двайсет и пет години и не съм виждал по-жестоко нещо. Тази симпатична възрастна дама е убила трите си внучета, когато ги е взела, за да ги гледа известно време...

Смляла ги е на кайма! Имала два големи добермана и...

– Боже мой! – възкликна служителката, а Мак се отдръпна назад.

– От деня, в който влязох в стаята на онези деца, не съм спал.

Кръвта... Не съм престанал да сънувам кошмари!

Разбра, че е лапнала въдицата. Сега трябваше да навие макарата.

– Все още не мога да разбера с какво мога да помогна.

– Имам основания да вярвам, че тази жена живее някъде тук и е клиент на тази банка – продължи да лъже Мак.

– Мак, много искам да ти помогна, но наистина ще си изпатя, ако разговарям с външен човек за клиентите ни – тя докосна ръката му.

– Дирлийн, трябва да ми помогнеш – каза Мак умолително и улови ръката ѝ. – Утре заминавам и няма как да се върна повече. Не можеш ли просто да хвърлиш едно око на снимката? – Той я бутна към нея на бюрото. – Заради децата!

Дарлийн погледна снимката и започна да изучава лицето.

– Идвала е тук, нали? – продължи да упорства Мак.

– Ще трябва да говориш с шефката. – Дарлийн му върна снимката.

– Дарлийн... Хайде, имам нужда от помощта ти! Тази жена пръсна главите на внучетата си и ги даде на... – той замълча. Започна да диша тежко и да разтрива гърдите си с ръка.

– Добре ли си, Мак?

– Не, не съвсем... Няма да се оправя, докато не пипна това чудовище!

Трябва да си получи заслуженото и знам, че ако не я заловя аз, никой друг няма да успее... бях в стаята на онези деца...

Най-накрая Дарлийн се предаде.

– Не само ти я търсиш.

– Значи си я виждала!

– Няколко пъти.

– Кога? – попита Мак.

– Хайде да не говорим тук – отвърна тя и отново се огледа боязливо.

Сега шефката гледаше към тях. – Мога да изгубя работата си! – Тя се наведе към него и добави: – Свършвам в четири и половина. Искаш ли да се срещнем в „Дивите коне“? На две пресечки оттук, вляво.

– Знам къде е.

– Чакай ме там – каза тя и се усмихна на големите му сини очи.

– Добре.

Мак стана.

– Ще ти струва едно-две питиета – подхвърли тя и му намигна.

– Разбира се, скъпа! Може би ще ми помогнеш да се отърва от кошмарите си! – Той също й намигна.

Дарлийн бе твърде възрастна, за да се изчервява, но усети тръпката нагоре по бедрата си и знаеше как да я излекува. Как ли би я целувал с тези големи мустаци?

Глава дваисет и осма

На следващия ден Лоуънстайн призова на свидетелската банка Франк Джонсън – висок, мускулист чернокож младеж, на години горедолу колкото Чад. Джонсън леко накуцваше. Размахваше едната си ръка около тялото си, а другата държеше плътно прилепнала. Беше облечен в евтин полиестерен костюм с консервативна кройка – униформата на изтормозените от обвинението свидетели. Само че дрехите му бяха в пълен безпорядък. Ризата бе разкопчана почти до пъпа, на мястото на вратовръзката висеше масивен златен медальон, заровен в космите на гърдите му. Косата му бе остригана на ивици, а над слепоочията му бяха прорязани две мълнии. Още от пръв поглед Шон си даде сметка, че Мак беше прав. Прокурорът се бе споразумял с Джонсън. Когато влезе през задната врата и мина покрай него, Шон забеляза малко квадратно етикетче, закрепено за задния край на сакото му.

– Извинете, ваша светлост – каза Шон и тръгна след свидетеля към банката. – Мистър Джонсън, от сакото ви виси нещо.

Той бързо протегна ръка и откъсна етикетчето. Да облече престъпника Джонсън като почтен, редовно ходещ на църква гражданин, изглежда беше идея на Лоуънстайн. Вероятно бе купил костюма снощи и го бе хвърлил на Джонсън, за да го облече за делото.

– О! Това е етикетче с цена – каза Шон и го вдигна така, че всички да могат да го видят. – Шейсет и девет долара и петдесет цента от магазина на Пени. Добра покупка!

– Сержантът ми го купи днес сутринта – отговори Джонсън и посочи към Гамбоа.

– Хубав костюм – кимна му Шон.

– Ваша светлост – намеси се Лоуънстайн, – длъжни ли сме да слушаме остроумията на защитата?

– Младежът се облича добре, това е всичко – намигна Шон.

– Престанете, Барет – скара му се Маклин, но по изражението на лицето му личеше, че епизодът му е доставил удоволствие. Той и колегите му непрекъснато се срещаха с подобни преоблечени бандити, които се опитваха да измъкнат по-лека присъда чрез лъжесвидетелство.

Лоуънстайн започна да задава въпросите си един по един, като ги четеше от бележника си и ги отбелязваше с кръстче. Първо Джонсън потвърди, че е познавал Чад Къртис като професионален бейзболист, а

после каза, че на 15 октомври, неделя сутринта, Чад е отишъл при него с открит бял форд мустанг, модел 1987 година. Двата седнали в стаята, за да гледат футбол и пият бира и след малко Чад заговорил за колата.

– Поиска от мен да го отърва от нея – заяви Джонсън.

Лоуънстайн бе успял да го предразположи с поредицата основни въпроси за самоличността му, адреса му, за това дали познава обвиняемия и така нататък. Сега Джонсън се чувстваше спокоен и дързостта му се възвръщаше с всяка измината минута.

– Какво точно каза той? – попита Лоуънстайн.

– Каза, искам да разкараш тази красавица, братле – отговори Джонсън и вдигна предизвикателно брадичката си. – Затрий я така, че никой да не може да я намери.

Прокурорът поклати многозначително глава. Джонсън бе най-важният му свидетел. Той щеше да вкара Чад Къртис зад решетките и се бе облякъл специално за случая.

– Вие попитайте ли го защо иска да го отървете от колата?

– Попитах го дали не я търсят. Човек трябва да разбере най-напред това – отвърна Джонсън с тон на познавач. Беше експерт по кражбите на коли.

– А какво отговори той?

– Че не е крадена. Собственикът ѝ повече нямало да има нужда от нея.

– Аха – кимна Лоуънстайн и потри брадичката си. – Спомена ли той още нещо за собственика?

– Само, че не бил в състояние да възрази – Джонсън се усмихна и хвърли многозначителен поглед на съдебните заседатели.

Прокурорът също ги изгледа, сякаш се чудеше какво означава всичко това.

– Попитайте ли го, какво иска да каже?

– Защо ми беше да го питам? Той ми даде проклетата кола и само от частите щях да изкарам две-три хилядарки. Да не съм глупак?

– Какво стана след това? – продължи прокурорът.

– Хвърли ми ключовете и каза: „Само гледай наистина да изчезне от лицето на земята“.

Лоуънстайн се приближи до него и присви очи.

– Това ли бяха точните му думи?

Джонсън отговори, без никакво колебание:

– Да – и стреля с пръст по прокурора за по-голяма тежест.

– Разбирам – поклати глава Лоуънстайн, който искаше да извлече

максималните дивиденди от сцената. Бе подпрял брадичката си с ръка, замислен над казаното от свидетеля, сякаш наистина го чуваше за първи път.

– Какво стана след това? – попита той накрая.

– Тръгна пеша по шосето. Трябва да се е прибрал на автостоп. Оттогава не съм го виждал. Чак до днес.

– Благодаря, мистър Джонсън. Свидетелят е ваш, мистър Барет – кимна той.

Шон се изправи веднага. От всички свидетели на обвинението, най-много се страхуваше от Джонсън. Въпросът, на който не би могъл да даде задоволителен отговор, не беше в това как колата на Робин се е оказала у Чад в деня на изчезването ѝ. В края на краищата те бяха добри приятели. По-важният въпрос беше как колата е попаднала у Джонсън, ако не му я е дал Чад. Колкото и да се опитваше да дискредитира свидетеля, Шон не би могъл да даде приемливо обяснение на този факт, а такова несъмнено щеше да бъде поискано.

– Мистър Джонсън – започна той, – от колко време познавате Чад Къртис?

– Може би от пет години.

Джонсън седеше небрежно, опрял лакът върху облегалката на стола. Като повечето престъпници, той също умееше да си придава вид на незаинтересован и безразличен. Държеше се, сякаш не се страхуваше от нищо, най-малкото от някакъв си смахнат адвокат. Шон смяташе да провери доколко е истинско самообладанието му.

– Къде се запознахте?

– Както вече казах, играехме заедно бейзбол.

– Професионален бейзбол?

– Да. За Медфорд, Орегон. Единственият първодивизионен отбор в Оукланд.

Джонсън каза повече, отколкото го попитаха. Шон се надяваше да продължи в същия дух. Не се знаеше какво може да излезе от дрзката му уста.

– Колко време играхте заедно с обвиняемия?

– Част от сезона. Около три месеца. След това той отиде в Тексас.

– А какво стана с вас?

– Отрязаха ме и се прибрах у дома.

Шон се приближи до него.

– Бяхте ли приятели с мистър Къртис в Медфорд?

– Чат-пат пиехме по бира заедно.

– Сами? Само вие и той?

– Не. И с други от отбора.

– Значи той не е бил най-добрият или най-близкият ви приятел? – попита Шон и се приближи до преградата на съдебните заседатели.

– Не, не беше най-добрият ми приятел. – Джонсън продължаваше да седи с лакът върху облегалката на стола и да маха с другата при всеки въпрос, сякаш пропъждаше мухи.

– Значи не сте били добри приятели?

– Бяхме съотборници.

– Съотборници?

– Да, съотборници – отвърна Джонсън нетърпеливо, махна ръката си от облегалката и седна изправен.

– Кога за последен път се видяхте преди петнайсети октомври?

– Когато той игра срещу Сан Бернардино. След мача дойде с мен у дома, за да изпием по бира. Така научи къде живея.

– Нека да изясним едно – каза Шон и се надвеси над парапета на свидетелската банка. – Играли сте в един и същи отбор в продължение на три месеца преди пет години, така ли?

– Току-що ви го казах – изсумтя Джонсън отегчено, сякаш едва издържаше човешката глупост.

– И не бяхте добри приятели?

– Не.

– И след онова време сте се виждали само веднъж?

– Точно така.

Шон се наведе още по-напред и повиши глас:

– И искате от нас да повярваме, че Чад Къртис ви се е доверил, за да го отървете от колата?

– Няма значение дали вярвате или не – изстреля Джонсън в отговор. – Казвам ви какво се случи.

– Мистър Джонсън, осъждан ли сте за кражба на кола? – попита Шон.

– Да. Защо мислите, че вашето момче се обърна към мен за помощ? Защото знам какво да правя.

Шон се отдалечи и продължи с лице към съдебните заседатели:

– Това не е единственото нещо, за което сте осъждан, нали?

Джонсън се обърна към съдията.

– Отговорете на въпроса – подкани го Маклин.

– Осъждан съм и за друго.

– За пласиране на наркотици? – Шон впери поглед в един от

мъжете, който клатеше глава, отвратен от боклука, заел свидетелската банка.

– Да.

– Лежахте ли в затвора?

– Изкарах шест месеца в полицейския арест.

– Но по онова време все още течеше срокът на условната ви присъда за кражбата на колата – Шон се завъртя на пета и се втренчи в свидетеля.

– Да – отговори Джонсън с раздражение.

– И лежахте само в полицейския арест? Адвокатът ви трябва да е бил много добър!

– Възраждам, ваша светлост – изправи се рязко Лоуънстайн. – Това е издевателство над свидетеля.

– Възражението се отхвърля – каза Маклин и се обърна към Шон. – Продължавайте по същество.

Шон кимна и продължи:

– Мистър Джонсън, давахте ли показания в делото срещу Джордж Маклан?

– Да, струва ми се.

– Какви бяха показанията ви тогава?

– Маклан ми каза, че е ограбил няколко магазина за алкохол.

– И това стана след като сте бил арестуван за пласиране на наркотици?

– Да – сви рамене Джонсън. – Струва ми се.

– И тъй като с показанията си помогнахте на обвинението, получихте намалена присъда? – Той повиши глас. – Така ли беше?

– Да.

Шон поклати глава и отново се обърна към съдебните заседатели.

– Бяхте ли арестуван, след като мистър Къртис уж е поискал от вас да го отървете от онази кола?

– Да – отвърна Джонсън и сви рамене с безразличие.

– По какво обвинение?

– Притежание на наркотици с цел продажба – каза свидетелят отегчено.

– И по това време течеше срокът на условната ви присъда?

– Да.

– Получихте ли присъда във връзка с новото обвинение?

– Още не.

Шон направи пауза и се обърна към Джонсън, но така, че

съдебните заседатели да видят отвратеното изражение на лицето му.

– И днес давате показания, в очакване на нова присъда, нали мистър Джонсън? Споразумяхте ли се?

– Обещаха да ме оставят на мира.

– Кой? – попита Шон и присви очи.

– Прокурорът и ченгето. – Джонсън посочи към масата на обвинението.

Шон проследи погледа му до Гамбоа и Лоуънстайн.

– Става дума за мистър Лоуънстайн и сержант Том Гамбоа, нали?

– Да.

– Нямам повече въпроси.

Шон се върна на своята масата и хвърли бележника си с доволна усмивка. Потупа Чад по рамото, сякаш бе решил всички проблеми. Но знаеше, че не е така. Как колата на Робин бе попаднала у Джонсън, освен ако Чад не му я е дал? И ако му я е дал, какво е станало с Робин Пенроуз? Колкото и неприятен да беше Франк Джонсън, след като съдебните заседатели останеха сами, нямаше как да не си зададат този въпрос, ако искат да са обективни докрай. Показанията на Джонсън потвърждаваха вината на Чад, независимо от всичко останало – в това не можеше да има никакво съмнение.

Маклин закри заседанието и залата се опразни веднага. Лоуънстайн кимна на Шон, когато той мина покрай него, и дръпна Гамбоа настрана в коридора.

– Какво стана с другия свидетел?

– Онзи, който лежа в една килия с Чад ли? Ще потвърди, че Къртис му е разказал всичко. Как я е убил, как се е отървал от трупа... Всичко, с изключение на това, къде е тялото.

– Добре – потупа го по рамото прокурорът.

– Не е чак толкова добре – поклати глава Гамбоа. – Получих бележка, в която ми казва, че ако ще дава показания, иска да знае повече подробности за делото.

Лоуънстайн сви рамене.

– Използвал ли си го друг път? – попита прокурорът, без да обръща внимание на думите му.

– Аз лично не, но отделът... – Сержантът млъкна и изгледа Лоуънстайн заплашително. – Слушай, не ми харесва тази работа. Даваш си сметка за какво става дума, нали? Исква да знае колкото се може повече подробности, за да не могат да го хванат в крачка.

– Сержант – каза Лоуънстайн и улови Гамбоа за ревера, – пет пари не давам дали ти харесва, или не. Франк Джонсън ни беше полезен, но човек никога не може да е сигурен какво се върти в главите на онези шибани клоуни, съдебните заседатели. Искам да съм сигурен, че Барет ще спечели скапаното дело, само ако влезе в съдебната зала с Робин Пенроуз под ръка. – Прокурорът сви юмрук. – Така ще пречупим гръбнака на това копеле.

– Слушай, аз не съм света вода ненапита, но мисля, че отиваш твърде далеч.

– Не се прави на праведен пред мен, Гамбоа! Защо мислиш, че работиш по този случай? Защото винаги правиш всичко възможно, за да заковеш обвиняемия. Така ще постъпиш и сега.

Гамбоа не отговори.

– Значи ще му покажеш полицейските доклади и ще му обясниш какво се иска от него – продължи Лоуънстайн. – Не го принуждаваш да лъже.

Къртис е виновен, нали?

– Предполагам – кимна полицаят.

– Това е важното. Всичко останало са подробности. Какво му обеща?

– Да не лежи предишната условна присъда и да получи нова условна присъда за делото с наркотиците.

– Добре. Продължавай да действаш.

Лоуънстайн си играе с делата, като че ли играе карти, помисли си Гамбоа. Отказва се от дребните игри, за да направи големия удар.

Точно това правеше надутото копеле. Не го интересуваше дали фалшивият свидетел, след като му свърши работа, няма да отиде и да изнасили още пет или шест възрастни жени, стига на първа страница във вестниците да пише: „Лоуънстайн печели нашумяло дело“. На Гамбоа му се догади.

– Барет научил ли е за него? – попита прокурорът.

– Още не.

– Чудесно! Искам да запазя тази изненада колкото се може по-дълго.

Когато приключи със свидетелите на защитата, ще призова твоя човек за опровержение. Все пак ще трябва да уведомим Барет, защото Маклин може да се заяде. Ще му дадеш доклада след като аз ти кажа.

Гамбоа кимна.

– В ръцете ни е – заяви Лоуънстайн и сви юмрук. – Когато разбере

за какво става дума, ще ни моли за милост. Ще настоява да му искаме непредумишлено убийство. И тогава ще му покажа среден пръст!

– Искаш да кажеш, че оттегляш предложението си?

– Или убийство първа степен, или нищо – засмя се злобно прокурорът. – Възможно е дори да има утежняващи вината обстоятелства. Ще видим дали ще успеем да му уредим резервация за газовата камера.

Глава двайсет и девета

Последният свидетел на обвинението – майката на Робин Пенроуз, беше готова да даде показания и Шон знаеше, че не му остава много време.

След това обвинението щеше да изслуша неговите свидетели. Би могъл да спечели малко време, като разпита възрастната жена обстойно, макар че от това едва ли би имал някаква полза – най-често съдебните заседатели изпитват симпатии към майката на жертвата. Времето обаче му бе нужно, за да може Мак да се добере до някаква конкретна информация, която да обърне нещата в тяхна полза. Ако Мак не постигнеше нищо, щеше да разчита единствено на няколкото души, които си мислеха, че са виждали Робин Пенроуз след изчезването ѝ. Нямаше представа как биха се държали при кръстосания разпит. Лоуънстайн беше опитен и много лесно щеше да ги въвлече в противоречия и съмнения.

Но не можеше да очаква нищо по-добро в дело като това. Не можеше да прецени дали нещата вървят добре, защото никога не бе участвал в подобен процес, както и всички останали, между другото. Единствената му утеха беше, че и Лоуънстайн изпитва същите съмнения. Никой от двамата не можеше реално да прецени шансовете си за успех. Шон си даваше сметка, че ако иска да спечели, особено след показанията на Джонсън, ще трябва да изрови нещо по-съществено и се молеше Мак да успее.

Детективът се обади на втория ден, късно вечерта след повторното си заминаване за Лас Вегас.

– Някой от хотела разпозна ли състарената снимка? – попита Шон нетърпеливо.

– Не става за пред съда – отговори Мак. – Теруилигър и Фелипе, шофьорът, казаха, че снимката прилича на възрастната жена, но не могат да се закълнат, че е тя.

– По дяволите! – изруга Шон и хвърли химикалката си на масата. – Значи потъваме!

– Не бързай толкова. В банката попаднах на златна жила. Една от служителките я разпозна.

– Сериозно ли говориш? – Шон наостри уши.

– Да. Още като ѝ показах снимката, разбрах, че е виждала тази жена.

Само че не искаше да ми каже нищо, защото се страхуваше да не изгуби работата си. Наложил се да ѝ кажа, че съм от друг град и да ѝ покажа значката си.

– Каква значка?

– Старата ми значка от полицията. Още не съм я върнал.

Шон подсвирна.

– Свърши ли работа?

– И още как! Разбира се, наложи се да добавя и хилядарка. – Мак нямаше лесно да се откаже от допълнителни средства за разследването.

– Погледна значката, прибра паричките в чантата си и ми разказа всичко.

– Хиляда долара! – извика Мак. – Дал си ѝ хиляда долара! За Бога, Мак, за толкова пари можеше да признае, че тя е убила Робин!

– Струваше си, Шон. Възрастната дама си открила сметка преди няколко месеца. След това всяка седмица, като по часовник, се отбивала и внасяла едри суми от порядъка на петдесет хиляди и повече. Това продължило няколко месеца, до миналия октомври, когато отишла и превела половин милион на „Хътчинсън и Слоун“.

– Какво е това? Адвокатска кантора?

– Борсови посредници.

– Борсови посредници?

– Аха. Изглежда е играла на борсата – каза Мак. – А сега слушай гвоздеа. Три дни след това пак се появила в банката с чек от „Хътчинсън и Слоун“ за близо милион. Внесла парите по своята сметка и казала, че ще иска да ги изтегли след два дни. Тогава се намесила шефката и проверила чека. Истински, без никакво съмнение. След два дни се появила с нашето момче, прибрала паричките и си тръгнала.

– С цял милион в брой?

– Аха. Десет дни по-късно изчезва без следа.

– Боже! – въздъхна Шон. – Какво, по дяволите, става, Мак?

– Не знам всички подробности, но явно не всичко е тръгнало по мед и масло, защото Комисията по ценните книжа е проявила интерес.

– Това пък защо?

– Защото симпатичната възрастна дама е купила акции за милион, само ден преди стойността им да се удвои.

– Чакай малко. Каза, че е превела на борсовите посредници само петстотин хиляди.

– Да. От тази банка. Установих, че е изтеглила още половин милион от две други банки. Затова ги е разхождал шофьорът. На третия ден е

продала всичко за два пъти повече пари.

– И сега от комисията подозират, че е разполагала с вътрешна информация?

– Разбира се. Акциите са поскъпнали, защото компанията е обявила успешното завършване на преговорите по важна сделка. Затова е разследването на комисията.

– Всичко това е направила старата дама? – попита Шон и се изправи.

– Да. И от нея се интересува не само комисията по ценните книжа, но и данъчните власти. Изглежда гълъбицата е закрила всичките си сметки и е напуснала гълъбарника, така че никой не знае къде е. Използвала е фалшиво име. Такава персона не съществува. При това не е платила никакви данъци. Попълнила е всички нужни формуляри, показала е шофьорска книжка, карта за социална осигуровка... и всичко останало.

Само че документите са били фалшиви.

– Значи старата дама, която се е разхождала насам-натам из Вегас, е спечелила милион долара за един ден. А сега ми кажи какви са шансовете тя да е Робин Пенроуз.

– Коя според теб е компанията, чиито акции са я направили милионерка за два дни?

– Не знам.

– „Ларами Хоумс“.

– Проклет да съм! – възкликна Шон. Изведнъж започна да си дава сметка какво е направила Робин Пенроуз и какво иска да скрие от него Чад Къртис. – Нещо друго?

– От банките измъкнах само толкова. Сега смятам да поговоря с брокера, чрез който е купила акциите. Ако не успея да се срещна с него утре или вдругиден, ще се наложи да остана до понеделник.

– Добре. Имам достатъчно работа, засега. Опитай се да научиш колкото можеш повече. За да измъкнем Къртис от тази каша, ще ни трябват много факти и свидетели. В случай, че ми потрябваш и не те намеря в хотела, ще оставя съобщение за теб на телефонния секретар.

– Добре.

– И... Мак!

– Опитай се да намалиш разходите. – Шон бързо пресметна какво бе останало от заема, който бе взел за разноските по делото, докато съдът му възстанови сумата. – Не можеш да хвърляш по хилядарка на всеки, с когото разговаряш.

– Струва си разходите, Шон. Но си прав. Останах почти без пари, а трябва да говоря още с един куп хора.

– Какво смяташ да правиш сега?

– Ако нямаш нищо против, смятам да подремна... Стига да намеря достатъчно евтин хотел... – добави Мак и затвори.

Той се обърна и прегърна Кенди, която лежеше до него в апартамента в „Мираж“.

– Готова ли си за големия удар, малката?

– Чух те да се жалваш на шефа си, че си останал без мангизи. Не приличаш на онези, които правят големите удари.

– Я, виж какво намерих! – Мак отвори чекмеджето на нощното шкафче и измъкна плика с останалите двайсетачки. Лицето ѝ просветна.
– Заделям част от парите му за пенсията си.

Кенди се изкиска и започна да го целува по корема.

– За това ще има достатъчно време после – спря я той и стана от леглото. – Сега ще слезем долу в казиното, защото имам чувството, че съм кучи син със страхотен късмет. Ще накараме собствениците да съжаляват, че сме се родили!

След разговора с Мак Шон излезе на верандата. За първи път главоболъсканицата започваше да добива ясни очертания. Разбира се, все още не беше в състояние да обясни много неща, но бе сигурен, че скоро и това ще стане. Ключът беше „Ларами Хоумс“. Картър и Кари бяха видели Робин за последен път на срещата с Джон Крюгер. Шон бе сигурен, че именно Робин е предизвикала интереса на Комисията по ценните книжа. „Ларами Хоумс“ беше клиент на Картър, така че не беше изключено той и Робин да са действали заедно. Другата възможност бе тя сама да е планирала и извършила всичко. Само че трудно би се справила без чужда помощ. Дори и да бе достатъчно умна, за да замисли подобен удар, едва ли би успяла да събере толкова пари. Нуждаела се е от съдружник и вероятно това е бил самият Картър.

Шон излезе на плажа и нагази до колене във водата. Енергията на вълните винаги стимулираше мислите му. Обичаше да усеща тегленето на течението отдолу, да гледа белите гребени в далечината. След малко излезе и тръгна по брега.

Разбира се, все още не можеше да каже със сигурност дали Робин е жива или не, и дали Чад наистина не я е убил. Един друг факт също не му излизаше от ума – Шаба Сейнт Джеймс му се бе обадил по телефона, за да го изпрати в Бейкърсфийлд, и не друг, а самият той беше в колата

с Робин. Защо? Сега нямаше кой да му помогне – Бъргър и Ромеро бяха мъртви, самият Шаба Сейнт Джеймс все още бе в кома. Гамбоа несъмнено щеше да го принуди да се разприказва, но дотогава? Трябваше да се справи с всичко сам.

Продължи да се разхожда. Кари щеше да го очаква в нейната къща. След инцидента с Шаба прекарваха доста време у тях. Той отиваше при нея, когато свършеше с работата си, а това най-често означаваше след полунощ. Припомни си разговора им тази сутрин. Тя донесе кафето и седна до него на леглото. Спомена за пътуването им до Сан Франциско... смятаха да отидат там, след края на делото...

Изведнъж се сети. Ами ако кражбата на документи от „Медтек“ е била направена със същата цел... вътрешна информация... Може би ако научеше повече подробности за нея, щеше да разгадае мистерията?

Липсваше му съвсем малко, за да свърже двете престъпления.

Забеляза светлините на някаква лодка в залива и изведнъж му хрумна къде да търси липсващата брънка. Хукна обратно към къщата си.

Студените, мокри крачоли удряха краката му. Съблече се във всекидневната, сложи си тъмносин анцуг и някакви стари маратонки и се качи на колата. Провери връзката ключове, за да е сигурен, че все още пази тези от „Спан и Макгроу“. Покрай безпокойствата около напускането си, беше забравил да ги върне. Завъртя стартера на мерцедеса, двигателят се закашля, заръмжа и най-накрая запали.

Тръгна по крайбрежната магистрала покрай Дейна Пойнт, през Лагуна.

Минаваше полунощ и всички светофари мигаха жълто, така че се наложи през града да кара по-бавно. След като излезе от Лагуна, отново ускори до осемдесет и след петнайсет минути спря пред „Спан и Макгроу“.

Проблемът се състоеше в това, че Спан вече бе отказал да му покаже папката по делото „Бъргър“, непосредствено след смъртта на Скот.

Любезно му бе обяснил, че това е поверителна информация, а той вече не е адвокат на обвиняемия. Бъргър беше убит преди Шон отново официално да поеме защитата му.

Формално това представляваше кражба с взлом. Ако Спан и областният прокурор решаха, можеха да го вкарат в затвора заради тази малка среднощна екскурзия, но едва ли щеше да се стигне дотам. Спан щеше да побеснее, да го заплашва, да го обвинява, но в края на краищата щеше да омекне.

Беше толкова тихо, че чуваше шума на вълните от Балбоа, на две мили разстояние. Отвори вратата на колата и скърцането ѝ проряза въздуха над смълчаната улица.

Бутна тежката стъклена врата към фойето. Не очакваше да е заключена, защото адвокатите, особено занимаващите се с криминални дела, нерядко работеха по всяко време на денонощието – ако съществува вероятност клиентът ти да бъде осъден да вдъхне отровния газ, често се налага да използваш всяка възможна минута.

Излезе от асансьора и извади ключовете си. В този момент отвътре се показва чистачът с кофата и парцала си и му кимна. По дяволите! – помисли си Шон. Сега имаше и свидетел!

Отиде до офиса на Скот и натисна дръжката. Нямаше ключ за тази врата и не би могъл да я отвори, ако беше заключена. За щастие, не беше.

Влезе и веднага забеляза промяната. Нямаше ги старото махагоново бюро и кожения стол. Шон погледна табелата на вратата и прочете: „Джейкъб Дайсън“. Разбира се. Това беше заместникът на Скот, който преди това работеше във фирмата на Картър.

Все пак, ако имаше късмет, папката по делото „Бъргър“ щеше все още да е там. Дайсън бе сложил някакви нови шкафове с чекмеджета и дъбово бюро, които приличаха на купени от магазин за преоценени мебели.

Наложи се да отвори няколко чекмеджета, преди да намери буквата „Б“.

Барнаби, Бенсън, Блек... Но нямаше Бъргър. Намери „П“ и провери на „Пауърс“. Тук бяха всички дела на Скот и той затършува сред тях.

Бензек, Бендър, Бърнел... Нямаше Бъргър.

По дяволите! Къде се беше дянала тази папка? Шон седна на бюрото.

Разбира се! Спан често прибираше замразените дела в кабинета си, за да не изтича информация. Отиде до кабинета му, но вратата беше заключена. Бившият му шеф не пропускаше да заключи кабинета си дори, когато отиваше до тоалетната. Оставаха две възможности – или да разбие бравата, или да се прибере вкъщи. Нямаше намерение да си тръгне без папката „Бъргър“.

Излезе в коридора и провери асансьорите. И двата бяха на партера.

Върна се пред кабинета на Спан. Знаеше, че е безумно. Ако разбиеше вратата на кабинета му, едва ли щеше да се отърве безнаказано. Спан щеше да побеснее. Щеше да се разчуе сред колегите му. Би ли

могъл да направи подобно нещо наистина?

Облегна се на вратата и продължи да разсъждава. Ако спечелеше делото, бъдещето му беше осигурено. Ако го изправеха пред съда за кражба чрез взлом, щеше да влезе в затвора и да се прости с кариерата си.

Реши да разбие вратата и в този момент му хрумна нещо друго. Във всеки кабинет имаше компютър. По всяка вероятност Дайсън използваше старата машина на Скот. Може би делото „Бъргър“ все още беше записано на диска.

Скот беше компютърен маниак. Бе накарал фирмата да му купи най-бързата възможна машина и, за разлика от повечето си колеги, я използваше. Шон натисна бутона и червената лампичка светна. След секунда екранът оживя и се появи надпис:

ДОБРО УТРО, СКОТ. ДА ОСВОБОДИМ НЕВИННИТЕ.

Можеше да се обзаложим, че Дайсън се радва на компютъра си и иска да е в крак с времето, но се бои да направи каквото и да било, за да не би нещо в дяволската машина да се обърка. Затова не си бе направил труда да промени началния надпис.

Шон прегледа списъка на екрана и откри „Криминални дела“. Стартира програмата и започна да търси. Бендел... Бърнъл... И тук нямаше Бъргър. Явно файлът беше изтрил.

Но Шон не се отказа. Очакваше подобно нещо. Освен това знаеше, че бившият му шеф не разбира нищо от компютри. Той бе изтрил делото „Бъргър“, но не знаеше, че машината всъщност не заличава цялата информация, а само първата буква от името на файла и ако отгоре не се запише нещо друго, впоследствие той може да се възстанови. Дайсън едва ли използваше компютъра често, така че имаше всички шансове за успех.

Шон откри програмата за възстановяване на изтрити файлове и я стартира. Беше виждал как го прави Скот. След секунда, на екрана се появи списъкът. На 18 октомври, само ден след погребението на Скот, някой бе изтрил делото „Бъргър“. Видя го – „?ЪРГЪР“. „Моля, впишете първата буква на изтрилия файл“ – се изписа на екрана. Шон чукна „Б“ и след още малко, вече четеше документите. Потърси бележките за „Медтек“. Под името Шуитърс, Джеймс, президент на „Медтек“, имаше множество бележки. След малко Шон откри, каквото търсеше.

„Шуитърс заяви, че на 15 февруари ще бъде обявено сливането на «Медтек» и «Кауфман Индъстриз», което щяло да удвои или утрои цената на акциите на «Медтек» в рамките на два или три дни.“

Отдолу Скот бе добавил: „Според Шуитърс, Бъргър е трябвало да изнесе тази вътрешна информация.“

– Да! – възкликна Шон. – Благодаря ти, стари приятелю!

Разпечати всички документи от делото, след това изключи компютъра и излезе през стъклената врата. Когато застана пред асансьорите, видя, че някой се изкачва и за всеки случай реши да слезе по стълбите. След още малко се качи на колата. Беше твърде възбуден, за да си легне да спи, така че се отби да изпие едно кафе в денонощното барче на Дени на крайбрежната магистрала.

Сега вече беше сигурен, че Шаба, Бъргър, Ромеро и Робин са се занимавали с набавяне на поверителна вътрешна информация от фирмите, за да спекулират на борсата. Но имаше нещо неясно. Бъргър не би могъл да си върже обувките, без чужда помощ. Ромеро беше наркоман, без образование и без капка амбиция. Шаба, въпреки че разполагаше с много пари, едва ли би могъл да замисли подобно нещо. Той беше изпълнител, нечия дясна ръка. А Робин? Може би имаше понятие от ценни книжа, но не чак толкова. Значи трябваше да има още някой. Някой, който разбира от акции и в същото време знае как да използва поверителната информация и къде да я намери.

Докато пиеше кафето си, Шон прочете и останалите документи по делото.

Към края Скот изреждаше имената на членовете на директорския борд на „Медтек“ – десетина души. Шон ги прочете и изведнъж ръката му застина с чашата кафе във въздуха. На предпоследния ред бе изписано името на Картър Робинсън.

КРАЙ

© Майкъл Еберхарт

Corpus Delicti

Източник: <http://bultext.tripod.com/Crimeobj.htm>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3833>]